Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►B **EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 1307/2013,**

annettu 17 päivänä joulukuuta 2013,

yhteisen maatalouspolitiikan tukijärjestelmissä viljelijöille myönnettäviä suoria tukia koskevista säännöistä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 637/2008 ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 73/2009 kumoamisesta

(EUVL L 347, 20.12.2013, s. 608)

sellaisena kuin se on muutettuna seuraavilla:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►M1	Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) No 1310/2013, annettu 17 päivään joulukuuta 2013	L 347	865	20.12.2013
►M2	Komission delegoitu asetus (EU) N:o 639/2014, annettu 11 päivänä maaliskuuta 2014	L 181	1	20.6.2014
►M3	Komission delegoitu asetus (EU) N:o 994/2014, annettu 13 päivänä toukokuuta 2014	L 280	1	24.9.2014
►M4	Komission delegoitu asetus (EU) N:o 1001/2014, annettu 18 päivänä heinäkuuta 2014	L 281	1	25.9.2014
►M5	Komission delegoitu asetus (EU) N:o 1378/2014, annettu 17 päivänä lokakuuta 2014	L 367	16	23.12.2014
►M6	Komission delegoitu asetus (EU) 2015/851, annettu 27 päivänä maaliskuuta 2015	L 135	8	2.6.2015
►M7	Komission delegoitu asetus (EU) 2016/142, annettu 2 päivänä joulukuuta 2015	L 28	8	4.2.2016

Oikaistu:

►C1 Oikaisu, EUVL L 134, 30.5.2015, s. 32 (639/2014)

►C2 Oikaisu, EUVL L 130, 19.5.2016, s. 12 (1307/2013)

▼B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 1307/2013,

annettu 17 päivänä joulukuuta 2013,

yhteisen maatalouspolitiikan tukijärjestelmissä viljelijöille myönnettäviä suoria tukia koskevista säännöistä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 637/2008 ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 73/2009 kumoamisesta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 42 artiklan ja 43 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon vuoden 1979 liittymisasiakirjan ja erityisesti siihen liitetyssä puuvillaa koskevassa pöytäkirjassa N:o 4 olevan 6 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon ([1]),

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([2]),

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ([3]),

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ([4]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Komission tiedonannossa Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle "Yhteinen maatalouspolitiikka vuoteen 2020: Ruoka, luonnonvarat ja alueiden käyttö – miten hallita tulevat haasteet?" vahvistetaan vuoden 2013 jälkeisen yhteisen maatalouspolitiikan (YMP) mahdolliset haasteet, tavoitteet ja suuntaviivat. Mainitusta tiedonannosta käytyjen keskustelujen perusteella yhteistä maatalouspolitiikkaa olisi uudistettava 1 päivästä tammikuuta 2014 alkaen. Uudistuksen olisi katettava kaikki yhteisen maatalouspolitiikan päävälineet, mukaan luettuna neuvoston asetus (EY) N:o 73/2009 ([5]). Uudistuksen laajuuden vuoksi on aiheellista kumota asetus (EY) N:o 73/2009 ja korvata se uudella tekstillä. Uudistuksella olisi myös virtaviivaistettava ja yksinkertaistettava asiaan liittyviä säännöksiä.

([1]) Lausunto annettu 8. maaliskuuta 2012 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).
([2]) EUVL C 191, 29.6.2012, s. 116 ja EUVL C 44, 15.2.2013, s. 159.
([3]) EUVL C 225, 27.7.2012, s. 174.
([4]) Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 20. marraskuuta 2013 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä)
([5]) Neuvoston asetus (EY) N:o 73/2009, annettu 19 päivänä tammikuuta 2009, yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä sekä asetusten (EY) N:o 1290/2005, (EY) N:o 247/2006, (EY) N:o 378/2007 muuttamisesta ja asetuksen (EY) N:o 1782/2003 kumoamisesta (EUVL L 30, 31.1.2009, s. 16).

▼B

(2) Yksi yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen perustavoitteista ja keskeisistä vaatimuksista on hallinnollisen taakan keventäminen. Tämä olisi otettava ehdottomasti huomioon laadittaessa asiaankuuluvia säännöksiä suoraa tukijärjestelmää varten.

(3) Tähän asetukseen olisi sisällytettävä kaikki viljelijöille maksettavaan unionin tukeen liittyvät perusasiat, ja siinä olisi vahvistettava myös tukien saamisen edellytykset, jotka liittyvät erottamattomasti kyseisiin perusasioihin.

(4) On tarpeen täsmentää, että Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 1306/2013 ([1]) ja sen nojalla annettuja säännöksiä sovelletaan tässä asetuksessa säädettyihin toimenpiteisiin. Jotta varmistettaisiin johdonmukaisuus muiden yhteiseen maatalouspolitiikkaan liittyvien oikeudellisten välineiden kanssa, eräistä asetuksessa (EY) N:o 73/2009 säädetyistä säännöistä säädetään nyt asetuksessa (EU) N:o 1306/2013; tällaisia ovat erityisesti säännöt, joilla varmistetaan suoria tukia koskevissa säännöksissä vahvistettujen velvollisuuksien noudattaminen, mukaan luettuina tarkastukset sekä hallinnollisten toimenpiteiden ja seuraamusten soveltaminen silloin kun velvollisuuksia ei noudateta, säännöt täydentävistä ehdoista, joita ovat muun muassa lakisääteiset hoitovaatimukset, hyvä maatalous- ja ympäristökunto sekä asianomaisten toimenpiteiden seuranta ja arviointi, kuten myös säännöt ennakoiden maksamisesta ja aiheettomasti maksettujen tukien takaisinperinnästä.

(5) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 290 artiklan mukaisesti tämän asetuksen tiettyjen, muiden kuin sen keskeisten osien täydentämiseksi tai muuttamiseksi. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.

(6) Tämän asetuksen olisi sisällettävä luettelo sen soveltamisalaan kuuluvista suorista tukijärjestelmistä. Komissiolle olisi kyseisen luettelon muuttamisen osalta siirrettävä valta hyväksyä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä sellaisen tukijärjestelmiä koskevan uuden lainsäädännön, jota voidaan antaa tämän asetuksen voimaantulon jälkeen, huomioon ottamiseksi.

(7) Komissiolle olisi oikeusvarmuuden varmistamiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat niiden puitteiden vahvistamista, joissa jäsenvaltioiden on määriteltävä perusteet, jotka viljelijän

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1306/2013, annettu 17 päivänä joulukuuta 2013, yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta, hallinnoinnista ja seurannasta ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 352/78, (EY) N:o 165/94, (EY) N:o 2799/98, (EY) N:o 814/2000, (EY) N:o 1290/2005 ja (EY) No 485/2008 kumoamisesta (Katso tämän virallisen lehden sivu 549).

▼B

on täytettävä, jotta hänen katsottaisiin noudattaneen velvollisuutta pitää maatalousmaa laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa, ja vähimmäistoimet, jotka on toteutettava aloilla, joita pidetään laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa luontaisella tavalla, sekä perusteet, joiden mukaan määritetään heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien enemmistöosuus pysyvässä nurmessa ja joiden mukaan määritetään vakiintuneet paikalliset käytännöt pysyvän nurmen ja pysyvän laitumen, jäljempänä 'pysyvä nurmi', osalta.

(8) Sen varmistamiseksi, että yhteisen maatalouspolitiikan rahoittamiseen käytettävät määrät ovat asetuksen (EU) N:o 1306/2013 16 artiklan 1 kohdassa säädettyjen vuotuisten enimmäismäärien mukaisia, suorien tukien tason mukauttaminen minä tahansa kalenterivuonna olisi tehtävä kyseisen asetuksen 25 artiklan mukaisesti. Suorien tukien mukautusta olisi sovellettava vain sellaisiin viljelijätukiin, jotka ylittävät kalenterivuonna 2 000 euroa, jotta varmistetaan, että mukautus edistää tukien tasapainoisempaa jakautumista pienille ja suurille tuensaajille koskevaa tavoitetta. Tätä rahoituskurin välinettä olisi sovellettava Bulgariassa ja Romaniassa vasta 1 päivästä tammikuuta 2016 ja Kroatiassa 1 päivästä tammikuuta 2022 ottaen huomioon viljelijöille maksettavien suorien tukien tasot Bulgariassa, Kroatiassa ja Romaniassa kaikkiin niissä myönnettäviin suoriin tukiin sovellettavan asteittaisen käyttöönoton yhteydessä. Olisi säädettävä erityissääntöjä tämän rahoituskurin välineen ja eräiden muiden säännösten osalta oikeushenkilön tapauksessa taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmän tapauksessa, jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään yksittäisille jäsenille oikeuksia ja velvollisuuksia, jotka ovat verrattavissa tilan päävastuullisessa asemassa olevien yksittäisten viljelijöiden oikeuksiin ja velvollisuuksiin, maatalouden rakenteiden vahvistamiseksi ja oikeushenkilöiden tai asianomaisten ryhmien perustamisen edistämiseksi.

(9) Jotta voidaan varmistaa suorien tukien mukautusten moitteeton soveltaminen sekä rahoituskuri, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä sellaisten sääntöjen osalta, jotka koskevat jäsenvaltioiden viljelijöille rahoituskurin soveltamiseksi määräämien vähennysten laskentaperustetta.

(10) Erilaisten viljelijöiden tukijärjestelmien soveltamisesta saadut kokemukset ovat osoittaneet, että tukea on eräissä tapauksissa myönnetty luonnollisille henkilöille ja oikeushenkilöille, joiden liiketoiminnan tarkoituksena ei ole lainkaan ollut tai on vain hyvin vähäisessä määrin ollut maataloustoiminnan harjoittaminen. Jotta varmistetaan tuen parempi kohdentaminen, jäsenvaltioiden olisi pidättäydyttävä myöntämästä suoria tukia tietyille luonnollisille henkilöille ja oikeushenkilöille, elleivät kyseiset henkilöt voi osoittaa, että niiden maataloustoiminta ei ole hyvin vähäistä. Lisäksi jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus olla myöntämättä suoria tukia muille luonnollisille henkilöille tai oikeushenkilöille, joiden maataloustoiminta on hyvin vähäistä. Jäsenvaltioiden olisi kuitenkin voitava myöntää suoria tukia pienille osa-aikaviljelijöille, koska kyseisillä viljelijöillä on välitön vaikutus maaseudun elinvoimaisuuteen. Jäsenvaltioiden olisi myös pitäydyttävä myöntämästä suoria tukia sellaiselle luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle, jonka maatalousmaa koostuu pääosin aloista, jotka pidetään laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa luontaisella tavalla, ja joka ei harjoita tiettyjä vähimmäistoimia.

▼B

(11) Viljelijöiden oikeuksien suojaamiseksi komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä perusteista sellaisten tapausten määrittämiseksi, joissa viljelijän maatalousmaata on pidettävä pääasiallisesti alana, joka pidetään laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa luontaisella tavalla, perusteista maataloustoiminnasta ja muusta kuin maataloustoiminnasta saatujen tulojen erottelemiseksi ja suorien tukien määrän vahvistamiseksi maataloustoiminnan vähäisyyttä koskevan testin suorittamiseksi sekä perusteista, joiden nojalla viljelijä voi todistaa, että hänen maataloustoimintansa ei ole hyvin vähäistä.

(12) Pienten tukien hallinnoinnista aiheutuvan liiallisen taakan välttämiseksi jäsenvaltioiden ei yleensä pitäisi myöntää suoria tukia, jos määrä olisi alle 100 euroa tai jos tilan tukikelpoista alaa, jolle tukea haetaan, on vähemmän kuin yksi hehtaari. Koska jäsenvaltioiden maatalousrakenteet vaihtelevat merkittävästi ja voivat erota huomattavasti unionin keskimääräisestä maatalousrakenteesta, jäsenvaltioiden olisi sallittava soveltaa oman erityistilanteensa mukaisia vähimmäiskynnyksiä. Koska syrjäisimmillä alueilla ja pienillä Egeanmeren saarilla on hyvin erikoinen tilarakenne, jäsenvaltioiden pitäisi voida päättää, sovelletaanko mainituilla alueilla mitään vähimmäiskynnystä. Lisäksi jäsenvaltioiden olisi maatalousalojensa rakenteiden erityispiirteiden perusteella valittava, kumpaa vähimmäiskynnystä ne soveltavat. Koska tukea voitaisiin myöntää viljelijöille, joiden tilalla ei ole maatalousmaata, hehtaariperustaisen kynnyksen soveltaminen olisi tehotonta. Sen vuoksi tällaisiin viljelijöihin olisi sovellettava tukeen liittyvää vähimmäismäärää. Tasapuolisen kohtelun takaamiseksi Bulgariassa, Kroatiassa ja Romaniassa viljelijöille, joiden suoriin tukiin sovelletaan asteittaista käyttöönottoa, vähimmäiskynnyksen olisi näissä jäsenvaltioissa perustuttava asteittaisen käyttöönoton päättymisen jälkeen myönnettäviin lopullisiin määriin.

(13) Suorien tukien jakautumiselle on ominaista, että suhteeton määrä tuista myönnetään varsin pienelle määrälle suuria tuensaajia. Suuremmat tuensaajat eivät mittakaavaetunsa takia tarvitse tulotukeen liittyvän tavoitteen saavuttamista varten samaa yksikkötuen tasoa. Lisäksi suurempien tuensaajien mahdollisuudet tehdä mukautuksia auttavat niitä toimimaan, vaikka tukitaso olisi alhaisempikin. Sen vuoksi jäsenvaltioiden olisi alennettava vähintään 5 prosenttia viljelijöille myönnettävän, 150 000 euroa ylittävän perustuen osaa. Jotta vaikutus ei olisi suhteeton paljon ihmisiä työllistävillä suurtiloilla, jäsenvaltiot voivat kyseistä mekanismia soveltaessaan päättää ottaa huomioon palkallisen työvoiman määrän. Jotta tällainen tukitason alentaminen olisi tehokasta, mitään etua ei pitäisi myöntää viljelijöille, jotka keinotekoisesti luovat edellytykset sen vaikutusten välttämiseksi. Suurtuensaajien tukien alentamisesta

▼B

saatavien tulojen olisi jäätävä jäsenvaltioon, jossa ne ovat kertyneet ja ne olisi asetettava saataville unionin tukena toimille, joita rahoitetaan Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahasto).

(14) Olisi määriteltävä jäsenvaltiokohtaiset enimmäisnettomäärät viljelijöille myönnettävän tuen rajoittamiseksi maksuja alennettaessa. Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 228/2013 ([1]) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 229/2013 ([2]) mukaisesti myönnettävän yhteisen maatalouspolitiikan mukaisen tuen erityispiirteiden huomioon ottamiseksi ja koska kyseisiin suoriin tukiin ei sovelleta maksujen alentamista, kyseisiä suoria tukia ei pitäisi sisällyttää asianomaisten jäsenvaltioiden enimmäisnettomääriin.

(15) Suorien tukien kokonaisenimmäismäärään, joka voidaan myöntää, liittyvien muutosten huomioon ottamiseksi, mukaan lukien muutokset, jotka johtuvat I ja II pilarin välillä tehtäviä siirtoja sekä maksujen alentamisen ja tapauksen mukaan tukikaton soveltamista koskevista jäsenvaltioiden päätöksistä, samoin kuin muutokset, jotka johtuvat Kroatian tekemistä maatalouskäyttöön takaisin otettua miinoista puhdistettua maata koskevista tiedonannoista, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä tässä asetuksessa säädettyjen kansallisten enimmäismäärien ja enimmäisnettomäärien mukauttamisesta.

(16) Olisi erityisesti mainittava, että valtiontukisääntöjä ei sovelleta niihin tämän asetuksen säännöksiin, joiden nojalla jäsenvaltioiden toiminta voitaisiin mahdollisesti tulkita valtiontueksi, koska kyseiset säännökset sisältävät asianmukaiset edellytykset tuen myöntämiseksi, tai niiden mukaan komissio vahvistaa tällaiset edellytykset kilpailun tarpeettoman vääristymisen estämiseksi.

(17) Jäsenvaltioilla olisi maaseudun kehittämispolitiikan vahvistamiseksi oltava mahdollisuus siirtää varoja suorien tukien enimmäismäärästään maaseudun kehittämistukeen. Jäsenvaltioilla olisi myös oltava mahdollisuus siirtää varoja maaseudun kehittämistuesta suorien tukien enimmäismäärään. Kyseisen välineen tehokkuuden varmistamiseksi jäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus tarkistaa alkuperäistä päätöstään kerran hakuvuodesta 2018 lähtien edellyttäen, että tällaiseen tarkistukseen perustuva päätös ei merkitse maaseudun kehittämiseen osoitettujen määrien vähentämistä.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 228/2013, annettu 13 päivänä maaliskuuta 2013, unionin syrjäisimpien alueiden hyväksi toteutettavista maatalousalan erityistoimenpiteistä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 247/2006 kumoamisesta (EUVL L 78, 20.3.2013, s. 23).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 229/2013, annettu 13 päivänä maaliskuuta 2013, Egeanmeren pienten saarten hyväksi toteutettavista maatalousalan erityistoimenpiteistä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1405/2006 kumoamisesta (EUVL L 78, 20.3.2013, s. 41).

▼B

(18) Yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteiden saavuttamiseksi tukijärjestelmiä voi olla tarpeen mukauttaa muuttuvien tilanteiden vuoksi lyhyessäkin määräajassa. Sen vuoksi on tarpeen säätää tukijärjestelmien mahdollisesta uudelleentarkastelusta erityisesti talouskehityksen tai talousarviotilanteen perusteella, mikä tarkoittaa, että tuensaajat eivät voi olettaa tukiedellytysten pysyvän muuttumattomina.

(19) Unioniin 1 päivänä toukokuuta 2004 tai sen jälkeen liittyneiden jäsenvaltioiden maataloustuottajille on myönnetty suoria tukia asianomaisten maiden liittymisasiakirjoissa määrätyn asteittaisen käyttöönoton mekanismin mukaisesti. Bulgariassa ja Romaniassa kyseistä mekanismia sovelletaan vielä vuonna 2015 ja Kroatiassa sitä sovelletaan vuoteen 2021 saakka. Lisäksi kyseisten jäsenvaltioiden sallittiin myöntää täydentäviä kansallisia suoria tukia. Tällaisten tukien myöntämismahdollisuus olisi säilytettävä Kroatiassa ja, perustukijärjestelmän täydennyksenä, Bulgariassa ja Romaniassa, kunnes asteittainen käyttöönotto päättyy. Siltä osin kuin kyseessä on sen salliminen, että Kroatia myöntää täydentäviä kansallisia suoria tukia, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä soveltamatta Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 182/2011 ([1]).

(20) Asetuksessa (EY) N:o 73/2009, sellaisena kuin se on muutettuna vuoden 2011 liittymisasiakirjalla, säädetään Kroatian osalta erityisestä kansallisesta miinanraivaukseen liittyvästä varannosta, josta rahoitetaan sen unioniin liittymistä seuraavien kymmenen vuoden ajan tukioikeuksien jakaminen vuosittain sellaiselle maalle, joka puhdistetaan miinoista ja palautetaan maatalouskäyttöön. On asianmukaista vahvistaa säännöt, joita sovelletaan kyseisen maan rahoitustukeen osoitettavien määrien vahvistamiseksi tässä asetuksessa säädetyissä tukijärjestelmissä, sekä säännöt kyseisen varannon hallinnointiin. Kroatian tekemistä maatalouskäyttöön takaisin otettua miinoista puhdistettua maata koskevista tiedonannoista johtuvien määrien huomioon ottamiseksi komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä tiettyjen Kroatiaan sovellettavien rahoitussäännösten tarkistamisesta.

(21) Jotta tuki jakautuisi paremmin kaikkialla unionin maatalousmaan alueella, myös asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaista yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltaneissa jäsenvaltiossa, neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1782/2003 ([2]), ja sittemmin asetuksessa (EY) N:o 73/2009, jossa aiemmat tukimekanismit yhdistettiin

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

([2]) Neuvoston asetus (EY) N:o 1782/2003, annettu 29 päivänä syyskuuta 2003, yhteisen maatalouspolitiikan suoria tukijärjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä ja tietyistä viljelijöiden tukijärjestelmistä sekä asetusten (ETY) N:o 2019/93, (EY) N:o 1452/2001, (EY) N:o 1453/2001, (EY) N:o 1454/2001, (EY) N:o 1868/94, (EY) N:o 1251/1999, (EY) N:o 1254/1999, (EY) N:o 1673/2000, (ETY) N:o 2358/71, (EY) N:o 1254/1999 ja (EY) N:o 2529/2001 muuttamisesta (EUVL L 270, 21.10.2003, s. 1).

▼B

yhdeksi tuotannosta irrotettujen suorien tukien järjestelmäksi, säädetty tilatukijärjestelmä olisi korvattava uudella perustukijärjestelmällä. Tällainen muutos tarkoittaisi periaatteessa, että mainittujen asetusten mukaisesti saadut tukioikeudet raukeavat ja myönnetään uudet tukioikeudet. Uusien tukioikeuksien myöntämisen olisi edelleen perustuttava pääsääntöisesti viljelijällä järjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuonna käytössä olevien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärään. Jäsenvaltioilla, jotka nykyisin soveltavat alueellista tai yhdistelmäpohjaista tilatukijärjestelmää, olisi kuitenkin oltava mahdollisuus pitää olemassa olevat tukioikeutensa. Jotta vältettäisiin tilanne, että tietyssä jäsenvaltiossa tukikelpoisen alueen kasvu alentaa suhteettomasti suorien tukien määrää hehtaaria kohden ja vaikuttaa tällä tavoin sisäiseen yhdenmukaistamisprosessiin, jäsenvaltioiden olisi sallittava tukioikeuksien ensimmäisen myöntämisen yhteydessä soveltaa tiettyjä rajoituksia tukioikeuksien lukumäärän vahvistamiseksi.

(22) Tilatukijärjestelmään on sisällytetty vaiheittain eri aloja ja viljelijöille on myönnetty aikaa mukautumiseen, jolloin on käynyt entistä vaikeammaksi perustella aiemmista viitemääristä johtuvia merkittäviä eroja hehtaarikohtaisissa tukitasoissa. Sen vuoksi suorat tulotuet olisi jaettava jäsenvaltioiden kesken oikeudenmukaisemmin vähentämällä yhteyttä aiempiin viitemääriin ja ottaen huomioon unionin talousarvion kokonaistilanne. Suoran tuen paremman jakautumisen varmistamiseksi hehtaarikohtaisen suoran tuen tasoja olisi mukautettava asteittain ottaen huomioon palkkatasoissa ja tuotantopanoskustannuksissa yhä esiintyvät erot. Jäsenvaltioissa, joissa suorien tukien määrä on alle 90 prosenttia unionin keskiarvosta, olisi nykytason ja unionin keskiarvon välistä eroa kavennettava yhdellä kolmanneksella, jotta kaikki jäsenvaltiot saavuttaisivat vähimmäistason varainhoitovuoteen 2020 mennessä. Kaikkien niiden jäsenvaltioiden, joissa suoran tuen tasot ovat unionin keskiarvon tason yläpuolella, olisi osallistuttava oikeassa suhteessa tukitasojen yhdenmukaistamisen rahoittamiseen.

(23) Tämän lisäksi kaikkien jossakin jäsenvaltiossa tai jollakin alueella vuonna 2019 aktivoitujen tukioikeuksien yksikköarvojen olisi pääsääntöisesti oltava sama. Jotta viljelijöille ei kuitenkaan aiheutuisi haitallisia taloudellisia seurauksia, jäsenvaltioiden olisi sallittava ottaa aiemmat tekijät huomioon laskiessaan tukioikeuksien arvoja, jotka viljelijöillä olisi oltava vuonna 2019 edellyttäen, että yksikään tukioikeus ei ole vuonna 2019 arvoltaan alle 60 prosenttia keskiarvosta. Jäsenvaltioiden olisi vahvistaminsa puolueettomin ja syrjimättömin perustein rahoitettava tämä yhdenmukaistaminen alentamalla niiden tukioikeuksien arvoa, joiden arvo on vuoden 2019 keskiarvoa korkeampi. Tässä yhteydessä ja eräille viljelijöille aiheutuvien kohtuuttoman haitallisten tappioiden välttämiseksi jäsenvaltiot voivat rajoittaa kyseisen alentamisen 30 prosenttiin asianomaisten tukioikeuksien alkuperäisestä arvosta, vaikka kaikki tukioikeudet eivät tällaisen rajoittamisen johdosta saavuta 60:tä prosenttia vuoden 2019 keskiarvosta. Lukuun ottamatta jäsenvaltioita, jotka päättävät soveltaa samaa tukioikeuksien yksikköarvoa järjestelmän ensimmäisenä toteuttamisvuonna, tämä yhdenmukaistaminen olisi tehtävä tasasuuruisesti. Arvoltaan keskiarvoa korkeampia tukioikeuksia yhdenmukaistettaessa olisi otettava huomioon myös arvioidut tukioikeuksia varten käytettävissä

▼B

olevat varat. Kuitenkin niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka säilyttävät olemassa olevat tukioikeutensa ja jotka ovat jo päättäneet yhdenmukaistamista koskevista toimenpiteistä asetuksen (EY) N:o 1782/2003 63 artiklan 3 kohdan mukaisesti, olisi toteutettava nämä yhdenmukaistamista koskevat toimenpiteet ja kaikkien tukioikeuksien arvoa olisi mukautettava, jotta otettaisiin huomioon tukioikeuksiin käytettävissä olevat arvioidut varat.

(24) Tilatukijärjestelmän soveltamisesta saadut kokemukset ovat osoittaneet, että sen pääosat olisi säilytettävä, mukaan luettuna kansallisten enimmäismäärien vahvistaminen sen varmistamiseksi, että tuen kokonaistaso on nykyisten budjettirajoitusten mukainen. Jäsenvaltioilla olisi myös edelleen oltava kansallinen varanto, tai niiden olisi sallittava perustaa alueellisia varantoja. Tällaisia kansallisia tai alueellisia varantoja olisi ensisijaisesti käytettävä nuorten viljelijöiden ja maataloustoimintansa aloittavien viljelijöiden järjestelmään osallistumisen helpottamiseksi, ja niiden käyttö olisi sallittava eräiden muiden erityistilanteiden huomioon ottamiseksi. Tukioikeuksien siirtoa ja käyttöä koskevat säännöt olisi säilytettävä.

(25) Asetuksen (EY) N:o 73/2009 soveltamisesta saadut kokemukset ovat osoittaneet, että jäsenvaltiot eivät ole käyttäneet täysimääräisesti tuossa asetuksessa vahvistettujen kansallisten enimmäismäärien puitteissa saatavilla olevia varoja. Vaikka tällä asetuksella vähennetään varojen käyttämättäjäämisriskiä verrattuna asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaiseen järjestelmään, jäsenvaltioilla olisi kuitenkin varojen käytön tehostamiseksi oltava mahdollisuus jakaa tukioikeuksia suuremmasta arvosta kuin se määrä, joka niillä on käytettävissä perustukijärjestelmää varten. Sen vuoksi jäsenvaltioiden olisi sallittava tietyissä yhteisissä rajoissa ja suorien tukien enimmäisnettomääriä noudattaen laskea tarpeellinen määrä, jolla niiden perustuen enimmäismäärää voidaan lisätä.

(26) Pääsääntöisesti mikä tahansa maataloustoimintaan käytettävä tilan maatalousmaa, mukaan lukien maa, joka ei ollut 30 päivänä kesäkuuta 2003 hyvässä maatalouskunnossa niissä unioniin 1 päivänä toukokuuta 2004 liittyneissä jäsenvaltioissa, jotka päättivät liittymisestä alkaen soveltaa yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää, on tukikelpoinen perustukijärjestelmässä. Ottaen huomioon, että muu kuin maataloustoiminta voi osaltaan monipuolistaa tilojen tuloja ja vaikuttaa maaseudun elinvoimaisuuteen, tilan maatalousmaa, jota käytetään myös muuhun kuin maataloustoimintaan, olisi katsottava tukikelpoiseksi sillä edellytyksellä, että sitä käytetään pääasiallisesti maataloustoimintaan. Kaikille jäsenvaltioille olisi vahvistettava yhteiset perusteet tämän pääasiallisen luonteen arvioimiseksi. Tässä yhteydessä ja suorien tukien paremman kohdentamisen varmistamiseksi jäsenvaltioiden olisi voitava laatia oikeusvarmuuden ja selkeyden vuoksi luettelo aloista, joita käytetään pääasiallisesti muuhun kuin maataloustoimintaan ja jotka eivät näin ollen ole tukikelpoisia. Jotta säilytetään tukikelpoisena maa, joka ennen kesannointivelvoitteen poistamista oli tukikelpoinen kesannointioikeuksien aktivoimiseksi, olisi lisäksi säädettävä,

▼B

että tietyt metsitetyt alat, myös neuvoston asetuksen (EY) N:o 1698/2005 ([1]) tai Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1305/2013 ([2]) asiaa koskevien sääntöjen mukaisten kansallisten järjestelmien nojalla metsitetyt alat tai tiettyjen ympäristösitoumusten alaiset alat ovat tukikelpoisia perustukijärjestelmän mukaisesti.

(27) Jotta vältettäisiin tilanne, että tietyssä jäsenvaltiossa tukikelpoisen alueen kasvu alentaa suhteettomasti suorien tukien määrää hehtaaria kohden ja vaikuttaa tällä tavoin sisäiseen yhdenmukaistamisprosessiin, jäsenvaltioiden olisi sallittava käyttää vähennyskerrointa määrittääkseen pysyvänä nurmena olevan tukikelpoisen alan alueella, jolla heinäkasvit ja muut nurmirehukasvit eivät perinteisesti ole enemmistönä laidunmailla mutta joka on osa vakiintunutta paikallista käytäntöä.

(28) Hamppua koskevat erityiset toimenpiteet olisi säilytettävä, jotta perustukeen oikeutettujen viljelysten joukkoon ei voitaisi kätkeä hamppumarkkinoita vahingoittavia laittomia viljelyksiä. Sen vuoksi tukea olisi vastaisuudessakin myönnettävä ainoastaan sellaisille viljelyaloille, joille kylvetyt hamppulajikkeet antavat tietyt takeet niiden psykotrooppisten aineiden pitoisuudesta.

(29) Komissiolle olisi oikeusvarmuuden takaamiseksi ja perustukijärjestelmän soveltamisesta mahdollisesti johtuvien erityistilanteiden selvittämiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat seuraavia sääntöjä: viljelijöiden tukikelpoisuus ja pääsy perustukijärjestelmään, kun kyse on perinnöstä tai ennakkoperinnöstä, vuokrasopimuksen perinnöstä, oikeudellisen aseman tai nimityksen muutoksesta, tukioikeuksien siirrosta ja tilan sulautumisesta tai jakamisesta sekä sopimuslausekkeesta, joka koskee tukioikeuksien saantioikeutta tukioikeuksien ensimmäisenä myöntämisvuotena. Tämän säädösvallan siirron olisi myös katettava säännöt, jotka koskevat tukioikeuksien arvon ja lukumäärän laskentaa tai arvon muuttamista tukioikeuksien myöntämisen yhteydessä, mukaan luettuna säännöt mahdollisuudesta vahvistaa viljelijän hakemuksen perusteella myönnetyille tukioikeuksille alustava arvo ja lukumäärä tai korottaa väliaikaisesti niiden arvoa, tukioikeuksien alustavan ja lopullisen arvon ja lukumäärän vahvistamista koskevat edellytykset sekä tapaukset, joissa myynti tai vuokrasopimus saattavat vaikuttaa tukioikeuksien myöntämiseen. Tämän lisäksi säädösvallan siirron olisi katettava säännöt, jotka koskevat kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista saatujen tukioikeuksien arvon ja lukumäärän vahvistamista ja laskemista; säännöt, jotka koskevat tukioikeuksien yksikköarvon muuttamista, kun kyseessä on tukioikeuksien murto-osa ja tukioikeuksien siirto ilman maa-alaa. Lisäksi tämän säädösvallan siirron olisi katettava perusteet tukioikeuksien myöntämiselle viljelijöille, jotka eivät saaneet suoria tukia vuonna 2013 tai kansallisen tai alueellisen varannon

([1]) Neuvoston asetus (EY) N:o 1698/2005, annettu 20 päivänä syyskuuta 2005, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston (maaseuturahaston) tuesta maaseudun kehittämiseen (EUVL L 277, 21.10.2005, s. 1).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1305/2013, annettu 17 päivänä joulukuuta 2013, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston (maaseuturahasto) tuesta maaseudun kehittämiseen ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1698/2005 kumoamisesta (Katso tämän virallisen lehden sivu 487).

▼B

käytön yhteydessä; perusteet soveltaa rajoituksia jaettavien tukioikeuksien lukumäärään ja perusteet asettaa vähennyskerroin tietyn pysyvän nurmen muuntamiselle tukikelpoisiksi hehtaareiksi.

(30) Komissiolle olisi tukioikeuksien moitteettoman hallinnoinnin varmistamiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä sellaisten sääntöjen osalta, jotka koskevat tukioikeuksia koskevan ilmoituksen sisältöä ja tukioikeuksien aktivointivaatimuksia.

(31) Komissiolle olisi kansanterveyden suojelemiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä sellaisten sääntöjen vahvistamiseksi, joilla asetetaan tukien myöntämisen edellytykseksi tiettyjen hamppulajikkeiden varmennettujen siementen käyttö sekä vahvistetaan menetelmä hamppulajikkeiden määrittämiseksi ja tetrahydrokannabinolipitoisuuden tarkastamiseksi.

(32) Ottaen huomioon merkittävät hallinnolliset, tekniset ja logistiset vaikeudet, joita perustukijärjestelmään siirtymisestä aiheutuu asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaista yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltaville jäsenvaltioille, näiden olisi sallittava soveltaa perustukijärjestelmää perustuen myöntämiseen ylimääräisen siirtymäkauden ajan viimeistään vuoden 2020 loppuun saakka. Jos jäsenvaltio päättää ottaa käyttöön perustukijärjestelmän viimeistään vuonna 2018, se voi valita yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän mukaisten tukien eriyttämisen niiden tiettyjen tukien tason perusteella, jotka on myönnetty vuonna 2014 asetuksessa (EY) N:o 73/2009 säädettyjen erityis- ja erillistukijärjestelmien nojalla tai Kyproksen tapauksessa siirtymäkauden kansallisen tuen alakohtaisina kokonaismäärärahoina.

(33) Komissiolle olisi tuensaajien oikeuksien suojelun takaamiseksi ja pinta-alatuen järjestelmän soveltamisesta mahdollisesti johtuvien erityistilanteiden selvittämiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä sellaisten sääntöjen vahvistamiseksi, jotka koskevat viljelijöiden tukikelpoisuutta ja pääsyä yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmään.

(34) Yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltavissa jäsenvaltioissa, joiden sallittiin myöntää siirtymäkauden kansallista tukea, tällainen tuki on ollut tärkeä erityisalojen viljelijöiden tulotukena. Sen vuoksi ja tuen äkillisen ja merkittävän vähenemisen välttämiseksi vuodesta 2015 niillä aloilla, joilla myönnetään vuoteen 2014 saakka tätä tukea, on asianmukaista, että näissä jäsenvaltioissa voidaan myöntää siirtymäkauden kansallista tukea yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän täydentämiseksi. Jotta varmistetaan tähän saakka kansallisten tukien muodossa myönnetyn tuen jatkuvuus, on aiheellista rajata niiden edellytykset vuonna 2013 sovellettaviin edellytyksiin, jotka koskevat kyseistä tukea, tai Bulgarian ja Romanian tapauksessa täydentäviä kansallisia suoria tukia, jotka

▼B

komissio on hyväksynyt jäsenvaltioiden pyyntöjen perusteella. Lisäksi on aiheellista rajoittaa tukien alakohtaiset enimmäismäärät vuoden 2013 tasoilleen, jotta varmistetaan tukitasojen tasainen aleneminen ja jotta varmistetaan niiden yhteensopivuus lähentymismekanismin kanssa.

(35) Olisi säädettävä erityisistä säännöistä tukioikeuksien ensimmäiseksi jakamiseksi ja niiden arvon laskemiseksi, kun jäsenvaltiot, jotka ovat soveltaneet yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää tämän asetuksen nojalla, ottavat käyttöön perustukijärjestelmän. Jotta voidaan varmistaa sujuva siirtyminen kyseisten järjestelmien välillä, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä lisäsäännöistä, jotka koskevat perustukijärjestelmän käyttöönottoa jäsenvaltioissa, jotka ovat soveltaneet yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää.

(36) Kun otetaan huomioon, että on tarpeen, että pienempien tilojen viljelijöiden yksikkötuki on riittävä tosiasiallisen tulotukitavoitteen saavuttamiseksi, jäsenvaltioilla olisi oltava lupa suoran tuen uudelleenjakoon viljelijöiden kesken siten, että viljelijöille myönnetään ylimääräistä tukea ensimmäisistä hehtaareista.

(37) Yksi uuden yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteista on ympäristötehokkuuden parantaminen liittämällä suoriin tukiin pakollinen, maatalouden "viherryttämistä" koskeva osio, jolla tuetaan ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisia maatalouskäytäntöjä koko unionissa. Jäsenvaltioiden olisi tätä varten käytettävä tietty osuus suorien tukien kansallisesta enimmäismäärästä myöntääkseen perustuen lisäksi vuotuista tukea, jossa voidaan ottaa huomioon sisäinen lähentyminen jäsenvaltiossa tai alueella, sellaisia viljelijöille pakollisia käytäntöjä varten, joita noudatetaan ensisijaisesti ilmasto- ja ympäristöpolitiikan tavoitteisiin pääsemiseksi. Kyseisten käytäntöjen olisi oltava yksinkertaisia, yleisluonteisia, sopimukseen perustumattomia ja vuotuisia toimia, jotka ovat täydentäviä ehtoja vaativampia ja liittyvät maatalouteen, kuten viljelyn monipuolistaminen, alueiden pitäminen pysyvänä nurmena, mikä sisältää perinteiset hedelmätarhat, joissa kasvatetaan harvaan istutettuja hedelmäpuita nurmella ja ekologiset alat, ja niitä olisi sovellettava koko tilan tukikelpoiseen alaan, jotta toimenpiteen tavoitteet voidaan paremmin saavuttaa ja mahdollistaa viherryttämisen tehokas hallinnointi ja valvonta. Kyseisiä pakollisia käytäntöjä olisi sovellettava myös viljelijöihin, joiden tilat sijaitsevat kokonaan tai osittain neuvoston direktiivin 92/43/ETY ([1]) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/147/EY ([2]) soveltamisalaan kuuluvilla Natura 2000 -alueilla, tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/60/EY ([3]) soveltamisalaan kuuluvilla alueilla, siinä määrin kuin nämä käytännöt ovat yhteensopivia mainittujen direktiivien tavoitteiden kanssa.

([1]) Neuvoston direktiivi 92/43/ETY, annettu 21 päivänä toukokuuta 1992, luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta (EYVL L 206, 22.7.1992, s. 7).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/147/EY, annettu 30 päivänä marraskuuta 2009, luonnonvaraisten lintujen suojelusta (EUVL L 20, 26.1.2010, s. 7).

([3]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/60/EY, annettu 23 päivänä lokakuuta 2000, yhteisön vesipolitiikan puitteista (EYVL L 327, 22.12.2000, s. 1).

▼B

(38) Viljelijöiden, jotka täyttävät neuvoston asetuksessa (EY) N:o 834/2007 ([1]) säädetyt edellytykset, olisi hyödyttävä viherryttämisosiosta ilman lisävelvollisuuksia, koska luonnonmukaisten viljelyjärjestelmien ympäristöhyödyt on tunnustettu.

(39) Viherryttämisosion noudattamatta jättämisen pitäisi johtaa asetuksen (EU) N:o 1306/2013 perusteella vahvistettaviin seuraamuksiin.

(40) Unionin moninaisten maatalousjärjestelmien ja erilaisten ympäristöolosuhteiden huomioon ottamiseksi on perusteltua tunnustaa tässä asetuksessa vahvistettujen kolmen viherryttämiskäytännön ohella maatalouden ympäristö- ja ilmastotoimenpiteiden tai sertifiointijärjestelmien piiriin kuuluvia käytäntöjä, jotka ovat viherryttämisen kaltaisia ja joista on ilmaston ja ympäristön kannalta vastaavaa tai suurempaa hyötyä. Oikeudellisen selkeyden vuoksi nämä käytännöt olisi vahvistettava tämän asetuksen liitteessä. Jäsenvaltioiden olisi päätettävä, tarjoavatko ne viljelijöille mahdollisuuden käyttää vastaavia käytäntöjä ja tässä asetuksessa vahvistettuja viherryttämiskäytäntöjä edellyttääkseen viljelijöitä noudattamaan käytäntöjä, jotka soveltuvat parhaiten toimenpiteen tavoitteiden saavuttamiseen, ja niiden olisi ilmoitettava komissiolle päätöksensä. Oikeusvarmuuden vuoksi komission olisi arvioitava, kuuluvatko ilmoitettujen vastaavien toimenpiteiden piiriin kuuluvat käytännöt liitteen soveltamisalaan. Jos komissio katsoo, että näin ei ole, sen olisi ilmoitettava asiasta jäsenvaltioille täytäntöönpanosäädöksellä, jonka se hyväksyy soveltamatta asetusta (EU) N:o 182/2011. Vastaavuuden yksinkertaisemman toteuttamisen mahdollistamiseksi ja valvottavuuden vuoksi olisi vahvistettava säännöt, jotka koskevat vastaavien toimenpiteiden soveltamisaluetta, ottaen huomioon maatalouden ympäristö- ja ilmastotoimenpiteiden sekä sertifiointijärjestelmien erityispiirteet. Jotta varmistetaan, että vastaavia käytäntöjä sovelletaan asianmukaisesti ja kaksinkertainen rahoitus vältetään, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä käytäntöjen lisäämiseksi vastaavien käytäntöjen luetteloon, kansallisia tai alueellisia sertifiointijärjestelmiä koskevien vaatimusten vahvistamiseksi ja tarvittaessa asiaan liittyvien määrien laskentaa koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamiseksi.

(41) Viljelyn monipuolistamiseen liittyviä velvoitteita olisi sovellettava ottaen huomioon pienempien tilojen vaikeudet monipuolistaa tuotantoaan ja edistyä samalla pyrkimyksissä parantaa ympäristöhyötyjä ja erityisesti maaperän laatua. Olisi säädettävä poikkeuksista tiloille, jotka jo täyttävät viljelyn monipuolistamista koskevat tavoitteet sen seurauksena, että merkittävä osa niiden maasta

([1]) Neuvoston asetus (EY) N:o 834/2007, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2007, luonnonmukaisesta tuotannosta ja luonnonmukaisesti tuotettujen tuotteiden merkinnöistä sekä asetuksen (ETY) N:o 2092/91 kumoamisesta (EUVL L 189, 20.7.2007, s. 1).

▼B

on nurmialueen peitossa tai kesantona, erikoistuneille tiloille, jotka harjoittavat lohkoillaan vuosittaista viljelykiertoa tai tiloille, joilla olisi maantieteellisen sijaintinsa johdosta kohtuuttomia vaikeuksia ottaa käyttöön kolmas viljelykasvi. Sen varmistamiseksi, että viljelyn monipuolistamista koskevassa toimenpiteessä tarkoitettuja velvollisuuksia sovelletaan oikeasuhteisesti ja syrjimättömästi ja että niillä parannetaan ympäristönsuojelua, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia säädöksiä, jotka koskevat uusien sukujen ja lajien tunnustamista sekä eri viljelykasvien osuuksien tarkan laskentamenetelmän soveltamista koskevien sääntöjen vahvistamista.

(42) Pysyvän nurmen ympäristöhyötyjen ja erityisesti hiilen talteenoton vuoksi olisi säädettävä pysyvän nurmen säilyttämisestä. Tähän suojeluun olisi kuuluttava sellaisten Natura 2000 -alueilla sijaitsevien, ympäristöllisesti herkimpien alueiden kyntöä ja maaperän muuntamista koskeva kielto, jotka kuuluvat direktiivien 92/43/ETY ja 2009/147/EY soveltamisalaan, sekä pysyvän nurmen osuuteen perustuva yleisempi suojatoimenpide, jolla estetään pysyvän nurmen muuttaminen muihin käyttötarkoituksiin. Jäsenvaltioilla olisi oltava valtuudet määritellä muita mainittujen direktiivien soveltamisalaan kuulumattomia ympäristöllisesti herkkiä alueita. Lisäksi niiden olisi valittava, millä alueellisella tasolla kyseistä osuutta olisi sovellettava. Pysyvän nurmen tehokkaan suojelun takaamiseksi komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä niiden puitteiden määrittelemiseksi, joissa jäsenvaltiot voivat nimetä direktiivien 92/43/ETY tai 2009/147/EY soveltamisalaan kuulumattomia pysyviä nurmia.

(43) Sen varmistamiseksi, että pysyvän nurmen osuus maatalousmaan kokonaisalasta määritetään asianmukaisesti ja säilytetään, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat yksityiskohtaisten menetelmien vahvistamista kyseisen osuuden määrittämiseksi, yksityiskohtaisia sääntöjä pysyvän nurmen säilyttämiseksi ja asiaankuuluvaa määräaikaa yksittäisten viljelijöiden velvoitteelle muuttaa maatalousmaa takaisin nurmeksi.

(44) Olisi perustettava ekologisia aloja erityisesti biologisen monimuotoisuuden turvaamiseksi ja parantamiseksi tiloilla. Ekologisten alojen olisi sen vuoksi koostuttava aloista, jotka vaikuttavat suoraan biologiseen monimuotoisuuteen, kuten kesantomaa, maisemapiirteet, terassiviljelmät, suojakaistat, metsitetyt alat ja peltometsäalat, tai jotka vaikuttavat epäsuorasti biologiseen monimuotoisuuteen tilan tuotantopanosten vähäisemmän käytön myötä, kuten kerääjäkasvien viljelyalat ja talviajan kasvipeite. Ekologisten alojen osalta vahvistettuja velvoitteita olisi sovellettava siten, että vältetään asettamasta pienemmille tiloille suhteettomia rasitteita verrattuna ympäristöhyötyihin. Olisi säädettävä poikkeuksista tiloille, jotka jo täyttävät ekologisia aloja koskevat tavoitteet

▼B

sen ansiosta, että merkittävä osa niiden maasta on nurmialueen peitossa tai kesantona. Metsävaltaisten jäsenvaltioiden osalta olisi myös säädettävä poikkeuksista viljelijöille, jotka harjoittavat maataloustoimintaa luonnonhaitta-alueilla eräillä valtaosin metsän peittämillä mailla, joihin liittyy merkittävä riski siitä, että maa poistetaan viljelykäytöstä. Olisi säädettävä jäsenvaltioiden ja tilojen mahdollisuudesta panna täytäntöön tämä velvoite alueellisella tai kollektiivisella tasolla, jotta ekologisiksi aloiksi saataisiin vierekkäisiä alueita, jotka ovat ympäristön kannalta suotuisampia. Yksinkertaisuuden vuoksi jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus standardoida ekologisten alojen mittaus.

(45) Sen varmistamiseksi, että ekologisia aloja perustetaan tehokkaasti ja johdonmukaisesti sekä jäsenvaltioiden erityispiirteet huomioon ottaen, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat lisäperusteita alueiden määrittämiseksi ekologisiksi aloiksi; muiden ekologisten alojen tyyppien hyväksymistä; muunto- ja painokertoimien vahvistamista eräiden ekologisten alojen tyyppien osalta; jäsenvaltioiden osittain aluetasolla toteuttamaa ekologista alaa koskevien sääntöjen vahvistamista; lähellä toisiaan sijaitsevien tilojen ekologisten alojen pitämiseen liittyvän velvoitteen kollektiivista täytäntöönpanoa koskevien sääntöjen vahvistamista, puitteiden vahvistamista tällaisen läheisen sijainnin määrittämistä koskeville, jäsenvaltioiden vahvistamille perusteille; ja niiden menetelmien vahvistamista, joilla määritetään metsän ja maatalousmaan suhde. Lisätessään uusia ekologisten alojen tyyppejä komission olisi varmistettava, että niillä pyritään tilan yleisen ympäristötehokkuuden parantamiseen erityisesti biologisen monimuotoisuuden, maaperän ja veden laadun parantamisen sekä maiseman säilyttämisen osalta ja täyttämään ilmastonmuutoksen hillitsemistä ja siihen sopeutumista koskevat tavoitteet.

(46) Maatalouden kestävän kehityksen edistämiseksi luonnonhaitta-alueilla jäsenvaltioiden olisi voitava käyttää osa suorien tukien enimmäismääristä myöntääkseen kaikille kyseisillä alueilla tai, jos jäsenvaltio niin päättää, joillakin kyseisistä alueista toimiville viljelijöille perustuen lisäksi vuotuista pinta-alatukea. Kyseisellä tuella ei pitäisi korvata maaseudun kehittämisohjelmissa myönnettävää tukea, eikä sitä pitäisi myöntää viljelijöille alueilla, jotka on nimetty asetuksen (EY) N:o 1698/2005 mukaisesti muttei asetuksen (EU) N:o 1305/2013 mukaisesti.

(47) Suorien tukien myöntämisessä ja kohdistamisessa olisi otettava huomioon, että uuden taloudellisen toiminnan perustaminen ja kehittäminen maatalousalalla on nuorille viljelijöille taloudellisesti haastavaa. Tällainen kehitys on olennaisen tärkeää unionin maatalousalan kilpailukyvyn kannalta, ja sen vuoksi olisi otettava käyttöön maataloustoimintansa aloittaville nuorille viljelijöille myönnettävä tulotuki nuorten viljelijöiden toiminnan aloittamisen

▼B

ja sen jälkeen tilojen rakenteellisen mukauttamisen helpottamiseksi. Tätä varten jäsenvaltioiden olisi käytettävä osa suorien tukien kansallisista enimmäismääristä myöntääkseen nuorille viljelijöille perustuen lisäksi vuotuista tukea. Jäsenvaltioiden olisi voitava päättää kyseisen tuen laskentamenetelmästä, ja jos menetelmään liittyy velvoite asettaa viljelijäkohtaiselle tuelle jokin rajoitus, tällainen rajoitus on asetettava unionin oikeuden yleisiä periaatteita noudattaen. Koska kyseisen tuen on tarkoitus kattaa vain yrityksen alkuvaiheet eikä muuttua toimintatueksi, sitä olisi myönnettävä enintään viiden vuoden ajan. Sen olisi oltava sellaisten maataloustoimintansa aloittavien nuorten viljelijöiden käytettävissä, jotka ovat perustukijärjestelmässä tai yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmässä tehdyn ensimmäisen hakemuksen jättämisvuonna korkeintaan 40-vuotiaita.

(48) Komissiolle olisi tuensaajien oikeuksien suojaamiseksi ja niiden välisen syrjinnän estämiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia säädöksiä niiden edellytysten vahvistamisesta, joiden mukaan oikeushenkilön voidaan katsoa olevan kelpoinen nuorten viljelijöiden tukeen.

(49) Jäsenvaltioiden olisi sallittava käyttää tietty osa kansallisista enimmäismääristään tuotantosidonnaiseen suoraan tukeen tietyillä aloilla tai alueilla tarkoin määritellyissä tapauksissa. Määrärahat, jotka voidaan käyttää tuotantosidonnaiseen tukeen, olisi rajoitettava asianmukaiselle tasolle, ja olisi sallittava, että tällaista tukea myönnetään jäsenvaltioissa niiden erityisillä aloilla tai alueilla, joilla esiintyy erityisiä vaikeuksia tietyillä taloudellisista, ympäristöllisistä ja/tai yhteiskunnallisista syistä erityisen tärkeillä maatalouden muodoilla tai aloilla. Jäsenvaltion olisi sallittava käyttää kyseiseen tukeen enintään 8 prosenttia kansallisesta enimmäismäärästään tai 13 prosenttia silloin, kun tuotantosidonnaisen tuen määrä on ollut jäsenvaltiossa ainakin yhtenä vuonna vuosien 2010–2014 aikana yli 5 prosenttia, tai jos ne soveltavat yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää, 31 päivään joulukuuta 2014. Jotta säilytetään eläintenkasvatusalan valkuaisomavaraisuus, jäsenvaltioiden, jotka päättävät käyttää vähintään 2 prosenttia kansallisesta enimmäismäärästään valkuaiskasvien tuotannon tukemiseen, olisi lisäksi sallittava korottaa edellä mainittuja prosenttiosuuksia enintään kahdella prosenttiyksiköllä. Asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa jäsenvaltion olisi sallittava käyttää enemmän kuin 13 prosenttia kansallisesta enimmäismäärästään, jos jonkin alan tai alueen todetaan olevan tarpeidensa puolesta haavoittuva. Kyseisten prosenttiosuuksien vaihtoehtona jäsenvaltiot voivat päättää käyttää enintään 3 miljoonaa euroa vuodessa tuotantosidonnaisen tuen rahoittamiseen. Tuotantosidonnaista tukea olisi myönnettävä vain siinä määrin kuin on tarpeen luoda kannustimia nykyisen tuotantotason säilyttämiseksi asianomaisilla aloilla tai alueilla. Tämän tuen olisi oltava myös sellaisten viljelijöiden saatavilla, joilla on 31 päivänä joulukuuta 2013 asetusten (EY) N:o 1782/2003 ja (EY) N:o 73/2009 mukaisesti myönnettyjä erityistukioikeuksia ja joilla ei ole tukikelpoisia hehtaareita tukioikeuksien aktivoimiseksi. Kun kyseessä on sellaisen vapaaehtoisen tuotantosidonnaisen tuen hyväksyminen, joka ylittää 13 prosenttia jäsenvaltion vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä, komissiolle olisi lisäksi siirrettävä valta hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä soveltamatta asetusta (EU) N:o 182/2011.

▼B

(50) Sen varmistamiseksi, että unionin varoja käytetään tehokkaasti ja kohdennetusti, ja sen estämiseksi, että rahoitusta myönnetään päällekkäin muista vastaavista tukivälineistä, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat vapaaehtoisen tuotantosidonnaisen tuen myöntämisedellytyksiä ja johdonmukaisuutta muiden unionin toimenpiteiden kanssa sekä tuen kumuloitumista.

(51) Sen varmistamiseksi, että estetään tuotannon keskeyttämisriski puuvillatuotantoalueilla, asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti osa puuvilla-alan tuesta on ollut edelleen sidottu puuvillan viljelyyn siten, että tukikelpoisille hehtaareille on maksettu lajikohtaista tukea, kaikki asiaankuuluvat tekijät huomioon ottaen. Tämä tilanne olisi säilytettävä ennallaan vuoden 1979 liittymisasiakirjaan liitetyssä puuvillaa koskevassa pöytäkirjassa N:o 4 esitettyjen tavoitteiden mukaisesti.

(52) Komissiolle olisi puuvillan lajikohtaisen tuen tehokkaan soveltamisen ja hallinnoinnin varmistamiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä säännöistä ja edellytyksistä, jotka koskevat maan ja lajikkeiden hyväksymistä puuvillan lajikohtaista tukea varten; säännöistä, jotka koskevat kyseisen tuen myöntämisedellytyksiä, tukikelpoisuusvaatimuksia ja maatalouskäytäntöjä; toimialakohtaisten organisaatioiden hyväksymisperusteita; ja säännöistä sellaista tilannetta varten, jossa hyväksytty toimialakohtainen organisaatio ei täytä kyseisiä perusteita.

(53) Neuvoston asetuksen (EY) N:o 637/2008 ([1]) 2 luvussa edellytetään, että kunkin puuvillantuottajajäsenvaltion on toimitettava komissiolle joko joka neljäs vuosi ja ensimmäisen kerran viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2009 ehdotus nelivuotisesta rakenneuudistusohjelmasta tai viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2009 yksi muutettu kahdeksanvuotinen rakenneuudistusohjelmaehdotus. Kokemusten perusteella puuvilla-alan rakenneuudistus olisi pikemminkin tehtävä muilla toimenpiteillä, joihin kuuluvat asetuksen (EU) N:o 1305/2013 mukaisesti rahoitettavat maaseudun kehittämisohjelmat. Tällaisten toimenpiteiden ansiosta myös yhteensovittaminen muiden alojen toimenpiteiden kanssa olisi tehokkaampaa. Rakenneuudistusohjelmiin jo osallistuvien yritysten saavutetut oikeudet ja oikeutetut odotukset olisi kuitenkin turvattava. Sen vuoksi olisi sallittava käynnissä olevien neli- tai kahdeksanvuotisten ohjelmien loppuun saattaminen ilmanmahdollisuutta jatkaa niitä. Nelivuotisista ohjelmista käytettävissä olevat varat voitaisiin sen jälkeen vuodesta 2014 sisällyttää maaseudun kehittämistoimenpiteisiin tarkoitettuihin käytettävissä oleviin unionin varoihin. Ohjelmakausi huomioon ottaen kahdeksanvuotisten ohjelmien päätyttyä käytettävissä olevat varat eivät olisi hyödyllisiä vuonna 2018 maaseudun kehittämisohjelmissa, vaan

([1]) Neuvoston asetus (EY) N:o 637/2008, annettu 23 päivänä kesäkuuta 2008, asetuksen (EY) N:o 1782/2003 muuttamisesta sekä puuvilla-alan kansallisten rakenneuudistusohjelmien käyttöönotosta (EUVL L 178, 5.7.2008, s. 1).

▼B

ne olisi pikemminkin siirrettävä tämän asetuksen mukaisiin tukijärjestelmiin, kuten asetuksessa (EY) N:o 637/2008 jo säädetään. Sen vuoksi asetuksen (EY) N:o 637/2008 voimassaolo lakkaa 1 päivänä tammikuuta 2014 niiden jäsenvaltioiden osalta, joilla on nelivuotinen ohjelma ja 1 päivänä tammikuuta 2018 niiden jäsenvaltioiden osalta, joilla on kahdeksanvuotinen ohjelma, ja se olisi näin ollen kumottava.

(54) Jäsenvaltioiden olisi sallittava perustaa pienviljelijöitä koskeva yksinkertainen erityisjärjestelmä suorien tukien hallintoon ja valvontaan liittyvien hallinnollisten kustannusten vähentämiseksi. Sen vuoksi jäsenvaltioiden olisi sallittava ottaa käyttöön joko kiinteämääräinen kertatuki, joka korvaa kaikki suorat tuet, tai tuki, joka perustuu viljelijöille vuosittain kuuluvaan määrään. Olisi otettava käyttöön muodollisuuksia yksinkertaistavia sääntöjä keventämällä pienviljelijöiden velvollisuuksia, jotka liittyvät muun muassa tuen hakemiseen, ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisiin maatalouskäytäntöihin, täydentäviin ehtoihin ja asetuksessa (EU) N:o 1306/2013 säädettyihin tarkastuksiin, vaarantamatta kuitenkaan uudistuksen kokonaistavoitteita ja edellyttäen, että asetuksen (EU) N:o 1306/2013 liitteessä II tarkoitettua unionin lainsäädäntöä sovelletaan pienviljelijöihin. Tällä järjestelmällä on tarkoitus tukea unionin nykyistä, pientiloista muodostuvaa maatalouden rakennetta estämättä kuitenkaan pyrkimystä kilpailukykyisempiin rakenteisiin. Sen vuoksi järjestelmää olisi periaatteessa sovellettava ainoastaan jo olemassa oleviin tiloihin. Viljelijöiden osallistumisen järjestelmään olisi oltava valinnaista. Järjestelmän yksinkertaistavien vaikutusten lisäämiseksi entisestään jäsenvaltioiden olisi kuitenkin sallittava sisällyttää järjestelmään automaattisesti eräitä viljelijöitä, joilla olisi mahdollisuus jättäytyä sen ulkopuolelle.

(55) Komissiolle olisi oikeusvarmuuden varmistamiseksi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat sellaisten edellytysten luomista, jotka koskevat osallistumista pienviljelijäjärjestelmään, jos siihen osallistuvan viljelijän tilanne muuttuu.

(56) Syrjäisimpien alueiden suoria tukia olisi yksinkertaisuuden vuoksi ja ottaen huomioon kyseisten alueiden erityisolosuhteet hallinnoitava asetuksessa (EU) N:o 228/2013 vahvistetuissa tukiohjelmissa. Sen vuoksi kyseisiin alueisiin ei pitäisi soveltaa tämän asetuksen säännöksiä, jotka liittyvät perustukeen ja siihen liittyviin tukiin, tuotantosidonnaiseen tukeen ja pienviljelijäjärjestelmään.

(57) Tämän asetuksen soveltamiseksi sekä suorien tukien seuraamiseksi, analysoimiseksi ja hallinnoimiseksi tarvitaan ilmoituksia jäsenvaltioilta. Komissiolle olisi tässä asetuksessa vahvistettujen sääntöjen moitteettoman soveltamisen varmistamiseksi, ja jotta asianomaiset ilmoitukset olisivat nopeita, tehokkaita, täsmällisiä, kustannustehokkaita ja noudattaisivat henkilötietojen suojaa, siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä sellaisten tarvittavien toimien toteuttamiseksi, jotka koskevat jäsenvaltioiden ilmoituksia komissiolle tai ilmoituksia suorien tukien tarkastamiseksi, valvomiseksi, seuraamiseksi, arvioimiseksi ja tilintarkastuksen tekemiseksi ja kansainvälisissä sopimuksissa vahvistettujen vaatimusten noudattamiseksi, mainittujen sopimusten mukaiset ilmoitusvelvollisuudet

▼B

mukaan lukien, sekä tarkemmista säännöistä, jotka koskevat ilmoitettavien tietojen luonnetta ja tyyppiä, käsiteltävien tietojen ryhmiä ja enimmäissäilytysaikaa, oikeutta päästä tietoihin tai tietojärjestelmiin ja tietojen julkaisemisedellytyksiä.

(58) Suorien tukien soveltamiseksi kerätyt henkilötiedot olisi käsiteltävä kyseisen tarkoituksen mukaisella tavalla. Ne olisi myös tehtävä nimettömiksi ja käsiteltävä koottuina seuranta- ja arviointitarkoituksia varten, ja ne olisi suojattava yksilöiden suojelua henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaata liikkuvuutta koskevan unionin oikeuden, erityisesti Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY ([1]) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001 ([2]) mukaisesti. Rekisteröidyille olisi ilmoitettava tällaisesta henkilötietojen käsittelystä ja heidän tietosuojaa koskevista oikeuksistaan.

(59) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu, ja hän on antanut lausunnon 14 päivänä joulukuuta 2011 ([3]).

(60) Jotta varmistettaisiin joustava siirtyminen asetuksessa (EY) N:o 73/2009 säädetyistä järjestelyistä tässä asetuksessa säädettyihin järjestelyihin, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä tiettyjä säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä tarvittavista toimenpiteistä viljelijöiden saavutettujen oikeuksien ja oikeutettujen odotusten suojaamiseksi.

(61) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano ja estää viljelijöiden välinen epäterve kilpailu ja syrjintä, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa seuraavien osalta: erityiseen kansalliseen miinanraivaukseen liittyvään varantoon sisällytettävän määrän vahvistaminen Kroatiassa; perustukijärjestelmän vuotuisen kansallisen enimmäismäärän vahvistaminen; tukioikeuksien myöntämistä koskeviin hakemuksiin liittyvien sääntöjen antaminen; sellaisten toimenpiteiden vahvistaminen, jotka koskevat aktivoimattomien tukioikeuksien palauttamista kansalliseen varantoon; sellaisten yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistaminen, jotka liittyvät tukioikeuksien siirrosta ilmoittamiseen kansallisille viranomaisille, ja tällaisten ilmoitusten määräaikojen vahvistaminen; yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän vuotuisen kansallisen enimmäismäärän vahvistaminen; tukioikeuksien myöntämisvuonna jätettyjä tukioikeuksien myöntämistä koskevia hakemuksia koskevien sääntöjen vahvistaminen silloin, kun jäsenvaltiot siirtyvät perustukijärjestelmään; uudelleenjakotukea koskevien vuotuisten enimmäismäärien vahvistaminen. Tätä valtaa olisi käytettävä asetuksen (EU) N:o 182/2011 mukaisesti.

(62) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano ja estää viljelijöiden välinen epäterve kilpailu ja syrjintä, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa seuraavien

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

([2]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001 s. 1).

([3]) EUVL C 35, 9.2.2012, s. 1.

▼B

osalta: vastaavia käytäntöjä koskeviin jäsenvaltioiden ilmoituksiin ja komission arviointiin liittyvää menettelyä koskevien sääntöjen vahvistaminen, mukaan lukien ilmoitusten tekemistä koskevat määräajat; sellaisten tiettyjen rajojen vahvistaminen, joiden puitteissa pysyvän nurmen säilyttämistä koskeva velvoite katsotaan täytetyksi; vuotuisen enimmäismäärän vahvistaminen ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisien maatalouskäytäntöjen noudattamisesta myönnettävälle tuelle; vuotuisen enimmäismäärän vahvistaminen luonnonhaittatuelle; vuotuisen enimmäismäärän vahvistaminen nuorten viljelijöiden tuelle. Tätä valtaa olisi käytettävä asetuksen (EU) N:o 182/2011 mukaisesti.

(63) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano ja estää viljelijöiden välinen epäterve kilpailu ja syrjintä, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa seuraavien osalta: vuotuisten enimmäismäärien vahvistaminen vapaaehtoiselle tuotantosidonnaiselle tuelle; vapaaehtoisen tuotantosidonnaisen tuen osalta tehtyjen päätösten arviointi- ja hyväksymismenettelyä koskevien sääntöjen vahvistaminen; sellaisten sääntöjen vahvistaminen, jotka koskevat hyväksymismenettelyä ja tiedonantoja viljelijöille, kun kyseessä on maan ja lajikkeiden hyväksyminen puuvillan lajikohtaista tukea varten; puuvillan lajikohtaisen tuen määrän alentamisen laskentaa koskevien sääntöjen vahvistaminen; yleisiä ilmoitusvelvollisuuksia ja -menetelmiä koskevien sääntöjen vahvistaminen; ja sellaisten toimenpiteiden vahvistaminen, jotka ovat tarpeen ja perusteltuja erityisten ongelmien ratkaisemiseksi kiireellisissä tapauksissa. Tätä valtaa olisi käytettävä asetuksen (EU) N:o 182/2011 mukaisesti.

(64) Komission olisi yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa esiintyvien kiireellisten ongelmien ratkaisemiseksi ja varmistaen suorien tukien järjestelmän jatkuvuuden hyväksyttävä välittömästi sovellettavia täytäntöönpanosäädöksiä, jos poikkeukselliset olosuhteet vaikuttavat tuen myöntämiseen ja vaarantavat tämän asetuksen mukaisiin tukijärjestelmiin kuuluvien tukien tehokkaan täytäntöönpanon.

(65) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitteita, vaan ne voidaan tämän asetuksen ja YMP:n muiden välineiden välisten yhteyksien, eri maaseutualueiden välisten erojen ja laajentuneessa unionissa jäsenvaltioiden käytettävissä olevien taloudellisten resurssien rajallisuuden vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla takaamalla monivuotinen unionin rahoitus ja keskittymällä selkeästi määriteltyihin prioriteetteihin. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (SEU) 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.

(66) Ottaen huomioon, että asetuksen (EY) N:o 73/2009 soveltamista jatketaan vuonna 2014, tätä asetusta olisi sovellettava yleisesti 1 päivästä tammikuuta 2015. Tämän asetuksen säännöksillä, jotka koskevat joustavuutta pilareiden välillä, annetaan kuitenkin jäsenvaltioille mahdollisuus tehdä päätöksiä ja ilmoittaa ne komissiolle

▼B

viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013. Lisäksi eräät muut tämän asetuksen säännökset edellyttävät toimien toteuttamista vuonna 2014. Kyseisiä säännöksiä olisi sen vuoksi sovellettava tämän asetuksen voimaantulosta alkaen.

(67) Suunniteltujen toimenpiteiden asianmukaisen toteuttamisen valmistelun kiireellisyyden vuoksi tämän asetuksen olisi tultava voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Soveltamisala

Tässä asetuksessa vahvistetaan:

a) yhteiset säännöt, jotka koskevat viljelijöille liitteessä I luetelluissa tukijärjestelmissä suoraan myönnettäviä tukia, jäljempänä 'suorat tuet';

▼C2

b) erityiset säännöt, jotka koskevat:

i) perustukea viljelijöille, jäljempänä 'perustukijärjestelmä' ja siirtymäkauden yksinkertaistettua järjestelmää, jäljempänä 'yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmä';

ii) vapaaehtoista siirtymäkauden kansallista tukea viljelijöille;

iii) vapaaehtoista uudelleenjakotukea;

iv) tukea sellaisille viljelijöille, jotka soveltavat ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisia maatalouskäytäntöjä;

v) vapaaehtoista tukea viljelijöille luonnonhaitta-alueilla;

vi) tukea maataloustoiminnan aloittaville nuorille viljelijöille;

vii) vapaaehtoista tuotantosidonnaisen tuen järjestelmää;

viii) puuvillan lajikohtaista tukea;

ix) vapaaehtoista yksinkertaistettua järjestelmää pienviljelijöille;

x) kehystä, jossa Bulgaria, Kroatia ja Romania voivat täydentää suoria tukia.

▼B

2 artikla

Liitteen I muuttaminen

Oikeusvarmuuden varmistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti liitteessä I olevien tukijärjestelmien luettelon muuttamisesta siinä määrin kuin on tarpeen tämän asetuksen hyväksymisen jälkeen mahdollisesti hyväksyttävien tukijärjestelmiä koskevien uusien säädösten huomioon ottamiseksi.

▼B

3 artikla

Soveltaminen syrjäisimmillä alueilla ja Egeanmeren pienillä saarilla

Jäljempänä olevaa 11 artiklaa ei sovelleta SEUT 349 artiklassa tarkoitettuihin unionin alueisiin, jäljempänä 'syrjäisimmät alueet', eikä asetuksen (EU) N:o 229/2013 mukaisilla Egeanmeren pienillä saarilla myönnettäviin suoriin tukiin.

Syrjäisimpiin alueisiin ei sovelleta tämän asetuksen III, IV ja V osastoa.

4 artikla

Määritelmät ja niihin liittyvät säännökset

1. Tässä asetuksessa tarkoitetaan

a) 'viljelijällä' sellaista luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmää riippumatta siitä, millainen ryhmän ja sen jäsenten oikeudellinen asema on kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jonka tila sijaitsee perussopimusten alueellisella soveltamisalalla, siten kuin se määritellään SEU 52 artiklassa yhdessä SEUT 349 ja 355 artiklan kanssa, ja joka harjoittaa maataloustoimintaa;

▼C2

b) 'tilalla' kaikkia viljelijän johtamia, saman jäsenvaltion alueella sijaitsevia maataloustoimintaan käytettäviä yksiköitä;

▼B

c) 'maataloustoiminnalla'

▼C2

i) maataloustuotteiden tuottamista, kasvatusta tai viljelyä sadonkorjuu, lypsäminen sekä tuotantoeläinten kasvatus ja pito maataloustarkoituksiin mukaan luettuina,

▼B

ii) maatalousmaan säilyttämistä sellaisessa kunnossa, että se soveltuu laitumeksi tai viljelyyn ilman, että sitä pitäisi valmistella muutoin kuin tavanomaisilla maatalousmenetelmillä ja -koneilla, jäsenvaltioiden komission vahvistamien puitteiden perusteella määrittämien vaatimusten mukaisesti, tai

iii) jäsenvaltioiden määrittelemien vähimmäistoimien toteuttamista maatalousmaalla, joka luontaisesti pysyy laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa;

d) 'maataloustuotteilla' perussopimusten liitteessä I lueteltuja tuotteita, kalastustuotteita lukuun ottamatta, sekä puuvillaa;

e) 'maatalousmaalla' pellon, pysyvien nurmien ja pysyvien laidunten tai pysyvien viljelykasvien pinta-alaa;

▼C2

f) 'peltoalalla' kasvien tuotantoa varten viljeltyä maata tai viljelyyn käytettävissä olevaa kesantomaata, mukaan luettuina asetuksen (EY) N:o 1257/1999 22, 23 ja 24 artiklan, asetuksen (EY) N:o 1698/2005 39 artiklan ja asetuksen (EU) N:o 1305/2013 28 artiklan mukaisesti kesannoidut alat, riippumatta siitä, onko kyseisellä maalla kasvihuoneita tai kiinteä tai irtonainen suoja;

▼B

g) 'pysyvillä viljelykasveilla' viljelykiertoon kuulumattomia kasveja, jotka ovat muita kuin pysyvät nurmet ja pysyvät laitumet, joihin maata käytetään viiden vuoden ajan tai pidempään ja joista saadaan toistuvia satoja, mukaan luettuina taimitarhat ja lyhytkiertoinen energiapuu;

h) 'pysyvällä nurmella ja pysyvällä laitumella', yhdessä 'pysyvä nurmi', maata, jota käytetään heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien kasvattamiseen joko luontaisella tavalla (itseuudistuva) tai viljelemällä (kylvämällä) ja joka ei ole kuulunut tilan viljelykiertoon vähintään viiteen vuoteen; se voi sisältää muitakin laidunnettavia lajeja, kuten pensaita ja/tai puita, edellyttäen, että enemmistönä ovat heinäkasvit ja muut nurmirehukasvit, samoin kuin, jos jäsenvaltio niin päättää, maata, joka on laidunnettavaa ja osa vakiintunutta paikallista käytäntöä alueella, jolla heinäkasvit ja muut nurmirehukasvit eivät perinteisesti ole enemmistönä laidunmailla;

i) 'heinäkasveilla tai muilla nurmirehukasveilla' kaikkia nurmikasveja, joita jäsenvaltiossa esiintyy perinteisesti luonnonlaitumilla tai jotka tavallisesti sisältyvät laidun- tai niittysiemenseoksiin, riippumatta siitä käytetäänkö näitä alueita laiduntamiseen;

j) 'taimitarhoilla' seuraavia aloja, joilla kasvatetaan avomaalla nuoria puumaisia (puuvartisia) kasveja myöhempää uudelleen istutusta varten:

— viini- ja juurakkotaimitarhat,

— hedelmäpuiden ja marjakasvien taimitarhat,

— koristekasvien taimitarhat,

— metsäpuiden kaupalliset taimitarhat, lukuun ottamatta metsämaalla sijaitsevia tilan omaa tarvetta varten perustettuja metsäpuiden taimitarhoja,

— taimitarhat, joissa kasvatetaan puita ja pensaita puutarhoihin, puistoihin, tien varsille ja penkereille istuttamista varten (esim. pensasaitakasvit, ruusupensaat ja muut koristepensaat, koristehavupuut) sekä niiden perusrungot ja nuoret taimet;

k) 'lyhytkiertoisella energiapuulla' aloja, joille on istutettu CN-koodiin 0602 90 41 kuuluvia jäsenvaltioiden määrittelemiä puulajeja, joita ovat puuvartiset monivuotiset kasvit, perusrungot tai korjuun jälkeen maahan jääneet kannot, joihin tulee seuraavalla kasvukaudella uusia versoja, ja joiden korjuukierron keston enimmäispituuden jäsenvaltio määrittää;

▼B

l) 'myynnillä' maan tai tukioikeuksien myyntiä tai muuta lopullista omistusoikeuden siirtoa; se ei sisällä maan myyntiä silloin, kun maa siirretään viranomaisten hallintaan tai käytettäväksi yleisen edun mukaisesti ja kun siirto tapahtuu muuhun kuin maataloustarkoituksiin;

m) 'vuokraamisella' vuokrasopimusta tai vastaavaa väliaikaista tointa;

n) 'siirrolla' maan tai tukioikeuksien vuokraamista tai myyntiä tai perintöä tai ennakkoperintöä tai sen muuta lopullista siirtoa; se ei kata oikeuksien palauttamista vuokrasopimuksen voimassaolon päättyessä.

2. Jäsenvaltioiden on

▼C2

a) vahvistettava perusteet, jotka viljelijän on täytettävä, jotta hänen katsottaisiin noudattaneen velvollisuutta pitää maatalousmaa 1 kohdan c alakohdan ii alakohdassa tarkoitetussa laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa;

▼B

b) määriteltävä vähimmäistoimet, jotka on toteutettava 1 kohdan c alakohdan iii alakohdassa tarkoitetulla maatalousmaalla, joka luontaisesti pysyy laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa, mikäli tätä sovelletaan jäsenvaltiossa;

c) määriteltävä 1 kohdan k alakohdassa tarkoitetuksi lyhytkiertoiseksi energiapuuksi luokiteltavat puulajit ja vahvistettava kyseisten puulajien korjuukierron enimmäispituus.

Jäsenvaltiot voivat päättää, että maa, joka on laidunnettavaa ja osa vakiintunutta paikallista käytäntöä alueella, jolla heinäkasvit ja muut nurmirehukasvit eivät perinteisesti ole enemmistönä laidunmailla, katsotaan 1 kohdan h alakohdassa tarkoitetuksi pysyväksi nurmeksi.

3. Oikeusvarmuuden varmistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti

a) puitteista, joissa jäsenvaltioiden on vahvistettava perusteet, jotka viljelijän on täytettävä, jotta hänen katsottaisiin noudattaneen velvollisuutta pitää maatalousmaa 1 kohdan c alakohdan ii alakohdassa tarkoitetussa laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa;

b) puitteista, joissa jäsenvaltioiden on määriteltävä vähimmäistoimet, jotka on toteutettava 1 kohdan c alakohdan iii alakohdassa tarkoitetulla maatalousmaalla, joka luontaisesti pysyy laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa;

c) perusteista, joiden mukaan määritellään heinäkasvien ja muiden nurmirehukasvien enemmistöosuus, ja perusteista, joiden mukaan määritetään 1 kohdan h alakohdassa tarkoitetut vakiintuneet paikalliset käytännöt.

▼B

II OSASTO

SUORIA TUKIA KOSKEVAT YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 LUKU

Suoria tukia koskevat yhteiset säännöt

5 artikla

Yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevat yleiset säännökset

Asetusta (EU) N:o 1306/2013 ja sen nojalla annettuja säännöksiä on sovellettava tässä asetuksessa säädettyihin järjestelmiin.

6 artikla

Kansalliset enimmäismäärät

1. Liitteessä II esitetään kullekin jäsenvaltiolle kutakin vuotta kohden kansallinen enimmäismäärä, joka on kaikkien myönnettyjen tukioikeuksien, kansallisen varannon tai alueellisten varantojen sekä 42, 47, 49, 51 ja 53 artiklan mukaisesti vahvistettujen enimmäismäärien kokonaisarvo.

▼C2

Jos jäsenvaltio hyödyntää 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua vaihtoehtoa, tuolle jäsenvaltiolle kyseiseksi vuodeksi liitteessä II esitetty kansallinen enimmäismäärä voidaan ylittää kyseisen kohdan mukaisesti lasketulla määrällä.

▼B

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, liitteessä II esitetään kullekin yhtenäistä pintatukijärjestelmää soveltavalle jäsenvaltiolle kutakin vuotta kohden 36, 42, 47, 49, 51 ja 53 artiklan mukaisesti vahvistetuista enimmäismääristä muodostuva kansallinen enimmäismäärä.

▼M1

3. Siirretään komissiolle valta antaa tämän asetuksen 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla mukautetaan liitteessä II vahvistettuja kansallisia enimmäismääriä, jotta voidaan ottaa huomioon suorien tukien kokonaisenimmäismäärään, joka voidaan myöntää, liittyvät muutokset, mukaan lukien jäsenvaltioiden asetuksen (EY) N:o 73/2009 136 a artiklan ja tämän asetuksen 14 artiklan mukaisesti tekemistä päätöksistä johtuvat muutokset sekä tämän asetuksen 20 artiklan 2 kohdan soveltamisesta johtuvat muutokset.

▼B

7 artikla

Nettoenimmäismäärät

1. Niiden suorien tukien kokonaismäärä, joka voidaan myöntää jäsenvaltiossa tiettynä kalenterivuonna III, IV ja V osaston mukaisesti, ei saa 11 artiklan soveltamisen jälkeen ylittää liitteessä III esitettyä vastaavaa enimmäismäärää, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 8 artiklan soveltamista.

▼B

Jos jäsenvaltiossa myönnettävien suorien tukien kokonaismäärä ylittäisi liitteessä III esitetyt enimmäismäärät, kyseisen jäsenvaltion on vähennettävä lineaarisesti kaikkien suorien tukien määriä asetuksen (EU) N:o 228/2013 ja asetuksen (EU) N:o 229/2013 mukaisesti myönnettyjä suoria tukia lukuun ottamatta.

2. Kunkin jäsenvaltion saataville asetetaan kalenterivuosittain unionin tukena 11 artiklassa tarkoitetusta tukien vähennyksestä johtuva arvioitu tulo, joka vastaa liitteessä II esitettyjen kansallisten enimmäismäärien, joihin lisätään 58 artiklan mukaisesti käytettävissä oleva määrä, ja liitteessä III esitettyjen enimmäisnettomäärien välistä erotusta, toimenpiteisiin, jotka toteutetaan asetuksen (EU) N:o 1305/2013 mukaisesti Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta (maaseuturahastosta) rahoitettavissa maaseudun kehittämisohjelmissa.

3. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti liitteessä III esitettyjen kansallisten enimmäismäärien mukauttamisesta myönnettävissä olevien suorien tukien kokonaisenimmäismäärään liittyvien muutosten huomioon ottamiseksi, jäsenvaltioiden 14 artiklan nojalla tekemistä päätöksistä johtuvat muutokset mukaan luettuina.

8 artikla

Rahoituskuri

1. Asetuksen (EU) N:o 1306/2013 26 artiklan mukaisesti vahvistettua mukautusastetta sovelletaan ainoastaan yli 2 000 euron suuruisiin suoriin tukiin, jotka myönnetään viljelijöille vastaavana kalenterivuonna.

2. Jäljempänä olevassa 16 artiklassa säädetyn suorien tukien asteittaisen käyttöönoton seurauksena tämän artiklan 1 kohtaa sovelletaan Bulgariaan ja Romaniaan 1 päivästä tammikuuta 2016.

Jäljempänä olevassa 17 artiklassa säädetyn suorien tukien asteittaisen käyttöönoton seurauksena tämän artiklan 1 kohtaa sovelletaan Kroatiaan 1 päivästä tammikuuta 2022.

3. Jotta voidaan varmistaa suorien tukien mukautusten moitteeton soveltaminen rahoituskuria soveltamalla, siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti sellaisten sääntöjen osalta, jotka koskevat jäsenvaltioiden viljelijöihin tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti soveltamien vähennysten laskentaperustetta.

4. Oikeushenkilön tapauksessa taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmän tapauksessa jäsenvaltiot voivat soveltaa 1 kohdassa tarkoitettua mukautusastetta näiden oikeushenkilöiden tai ryhmien jäsenten tasolla, jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään yksittäisille jäsenille oikeuksia ja velvollisuuksia, jotka ovat verrattavissa tilan päävastuullisessa asemassa olevien yksittäisten viljelijöiden oikeuksiin ja velvollisuuksiin erityisesti niiden taloudellisen, sosiaalisen ja verotuksellisen aseman osalta, edellyttäen, että ne ovat osaltaan vahvistaneet kyseisten oikeushenkilöiden tai ryhmien maatalouden rakenteita.

▼B

9 artikla

Aktiiviviljelijät

▼C2

1. Suoria tukia ei myönnetä sellaiselle luonnolliselle tai oikeushenkilölle taikka luonnollisten tai oikeushenkilöiden ryhmälle, jonka maatalousmaa koostuu pääosin aloista, jotka luontaisesti pysyvät laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa, ja joka ei harjoita kyseisillä aloilla jäsenvaltion 4 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti määrittelemiä vähimmäistoimia.

▼B

2. Suoria tukia ei myönnetä sellaiselle luonnolliselle tai oikeushenkilölle taikka luonnollisten tai oikeushenkilöiden ryhmälle, joka hallinnoi lentoasemia, rautatieyhtiöitä, vesiyhtiöitä, kiinteistöyhtiöitä, pysyviä urheilukenttiä tai vapaa-ajan alueita.

Jäsenvaltiot voivat tarvittaessa objektiivisin ja syrjimättömin perustein päättää lisätä ensimmäisen alakohdan luetteloon muita vastaavia muuta kuin maataloutta koskevia liiketoimintoja ja myöhemmin vastaavasti poistaa sellaiset lisäykset.

Ensimmäisen ja toisen alakohdan soveltamisalan piiriin kuuluvaa henkilöä tai ryhmää on kuitenkin pidettävä aktiiviviljelijänä, jos tällä on jäsenvaltioiden edellyttämässä muodossa olevia todennettavia todisteita, jotka osoittavat jotain seuraavista:

a) suorien tukien vuotuinen määrä on vähintään 5 prosenttia muusta kuin maataloustoiminnasta peräisin olevista kokonaistuloista viimeisimpänä verovuonna, jolta on saatavissa kyseisiä todisteita;

▼C2

b) maataloustoiminta ei ole vähäistä;

c) pääliiketoimintaan tai pääasialliseen toimialaan kuuluu maataloustoiminnan harjoittaminen.

▼B

3. Edellä olevien 1 ja 2 kohdan lisäksi jäsenvaltiot voivat objektiivisin ja syrjimättömin perustein päättää, että suoria tukia ei myönnetä sellaiselle luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle tai luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön ryhmälle,

a) jonka maataloustoiminta on vain vähäinen osa sen koko taloudellista toimintaa; ja/tai

▼C2

b) jonka pääasialliseen toimintaan tai pääasialliseen toimialaan ei kuulu maataloustoiminnan harjoittaminen.

▼B

4. Edellä olevia 2 ja 3 kohtaa ei sovelleta viljelijöihin, jotka ovat saaneet aiempana vuotena suoria tukia määrän, joka ei ylitä tiettyä määrää. Jäsenvaltiot vahvistavat kyseisen määrän puolueettomin perustein, esimerkiksi kansallisten tai alueellisten erityispiirteidensä perusteella, ja se saa olla enintään 5 000 euroa.

▼B

5. Viljelijöiden oikeuksien suojaamiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti seuraavista:

a) perusteet niiden tapausten määrittämiseksi, joiden mukaan viljelijän maatalousmaata on pidettävä pääasiallisesti alana, joka luontaisesti pysyy laitumeksi tai viljelyyn soveltuvassa kunnossa;

b) perusteet maataloustoiminnasta ja muusta toiminnasta saatujen tulojen erottelemisen vahvistamiseksi;

c) perusteet 2 ja 4 kohdassa tarkoitetun suorien tukien määrän vahvistamiseksi, erityisesti suorien tukien osalta tukioikeuksien ensimmäisenä myöntämisvuonna silloin kun tukioikeuksien arvoa ei ole vielä lopullisesti vahvistettu, sekä uusien viljelijöiden suorien tukien osalta;

▼C2

d) perusteet, jotka viljelijän on täytettävä todistaakseen 2 ja 3 kohdan soveltamiseksi, että hänen maataloustoimintansa ei ole vähäistä ja että hänen pääliiketoimintaansa tai toimialaansa kuuluu maataloustoiminnan harjoittaminen.

▼B

6. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 2, 3 tai 4 kohdassa tarkoitetusta päätöksestään viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014, ja jos päätöstä muutetaan, kahden viikon kuluessa päätöksen tekemisestä.

10 artikla

Suorien tukien saamisen vähimmäisedellytykset

1. Jäsenvaltion on tehtävä päätös siitä, missä seuraavista tapauksista suoria tukia ei myönnetä viljelijälle:

a) suorien tukien, joita haetaan tai jotka aiotaan myöntää, kokonaismäärä ennen asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista on tiettynä kalenterivuonna alle 100 euroa;

b) tilan tukikelpoinen pinta-ala, jolle haetaan tai jolle aiotaan myöntää suoria tukia, on ennen asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista alle yhden hehtaarin suuruinen.

2. Jäsenvaltiot voivat maataloutensa rakenteen huomioon ottamiseksi mukauttaa 1 kohdan a ja b alakohdassa vahvistettuja kynnyksiä liitteessä IV vahvistetuissa rajoissa.

▼B

3. Jos jäsenvaltio on päättänyt soveltaa 1 kohdan b alakohdan mukaista pinta-alakynnystä, on kuitenkin sovellettava kyseisen kohdan a alakohtaa IV osastossa tarkoitettua tuotantosidonnaista eläintukea saaviin viljelijöihin, joilla on pinta-alakynnystä vähemmän hehtaareja.

4. Asianomaiset jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta 1 kohtaa syrjäisimpiin alueisiin ja Egeanmeren pieniin saariin.

5. Bulgariassa ja Romaniassa 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu määrä, jota haetaan tai joka aiotaan myöntää, on laskettava vuodeksi 2015 liitteessä V olevassa A kohdassa esitetyn määrän perusteella.

Kroatiassa 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu määrä, jota haetaan tai joka aiotaan myöntää, on laskettava vuosiksi 2015–2021 liitteessä VI olevassa A kohdassa esitetyn määrän perusteella.

11 artikla

Tukien alentaminen

1. Jäsenvaltioiden on alennettava viljelijälle III osaston 1 luvun mukaisesti tietylle kalenterivuodelle myönnettävää suorien tukien määrää vähintään 5 prosentilla 150 000 euroa ylittävän määrän osalta.

2. Ennen 1 kohdan soveltamista jäsenvaltiot voivat vähentää viljelijän edellisenä kalenterivuonna tosiasiallisesti maksamat ja ilmoittamat maataloustoimintaan liittyvät palkat, mukaan lukien verot ja työnantajamaksut, viljelijälle III osaston 1 luvun mukaisesti tiettynä kalenterivuonna myönnettävien suorien tukien määrästä. Jos viljelijän edellisenä kalenterivuonna tosiasiallisesti maksamista ja ilmoittamista palkoista ei ole saatavilla tietoja, on käytettävä viimeisimpiä saatavilla olevia tietoja.

3. Jäsenvaltio, joka päättää myöntää viljelijöille uudelleenjakotukea III osaston 2 luvun nojalla ja käyttää tähän tarkoitukseen yli 5 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä, voi päättää olla soveltamatta tätä artiklaa.

Jos jäsenvaltio päättää myöntää viljelijöille uudelleenjakotukea III osaston 2 luvun nojalla ja 41 artiklan 4 kohdassa asetettujen ylärajojen soveltaminen estää sitä käyttämästä tähän tarkoitukseen yli 5 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä, kyseinen jäsenvaltio voi päättää olla soveltamatta tätä artiklaa.

▼C2

4. Viljelijöille, joiden on vahvistettu 18 päivän lokakuuta 2011 jälkeen keinotekoisesti luoneen edellytykset tämän artiklan tukien alentamista koskevien vaikutusten välttämiseksi, ei saa myöntää mitään sellaista etua, jolla he välttyvät tämän artiklan vaikutuksilta.

▼B

5. Oikeushenkilön tapauksessa taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmän tapauksessa jäsenvaltiot voivat soveltaa 1 kohdassa tarkoitettua alennusta näiden oikeushenkilöiden tai ryhmien jäsenten tasolla, jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään yksittäisille jäsenille oikeuksia ja velvollisuuksia, jotka ovat verrattavissa tilan päävastuullisten yksittäisten viljelijöiden asemassa olevien oikeuksiin ja velvollisuuksiin erityisesti niiden taloudellisen, sosiaalisen ja verotuksellisen aseman osalta, edellyttäen, että ne ovat osaltaan vahvistaneet kyseisten oikeushenkilöiden tai ryhmien maatalouden rakenteita.

6. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014 tämän artiklan mukaisesti tehdyt päätökset ja mahdollinen alennuksista johtuva arvioitu tulo vuosiksi 2015–2019.

12 artikla

Monta hakemusta

Tukikelpoisten hehtaarien lukumäärää vastaavasta pinta-alasta, josta viljelijä on jättänyt III osaston 1 luvun mukaisesti perustukea koskevan hakemuksen, voidaan tehdä muita suoria tukia ja tämän asetuksen soveltamisalaan kuulumattomia tukia koskeva hakemus, jollei tässä asetuksessa nimenomaisesti toisin säädetä.

13 artikla

Valtiontuki

Poiketen siitä, mitä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1308/2013 ([1]) 211 artiklan 1 kohdassa säädetään, 107, 108 ja 109 artiklaa ei sovelleta jäsenvaltioiden tämän asetuksen mukaisesti maksamiin tukiin.

14 artikla

Pilareiden välinen joustavuus

►C2 1. Jäsenvaltio voi viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013 päättää asettaa saataville enintään 15 prosenttia asetuksen (EY) N:o 73/2009 liitteessä VIII esitetystä kalenterivuoden 2014 kansallisista enimmäismääristään ja tämän asetuksen liitteessä II esitetystä kalenterivuosien 2015–2019 vuotuisista kansallisista enimmäismääristään käytettäväksi lisätukena ◄ asetuksen (EU) N:o 1305/2013 mukaisesti maaseuturahastosta rahoitettavien maaseudun kehittämisohjelmien toimenpiteisiin. Vastaava määrä ei ole tämän jälkeen enää käytettävissä suoriin tukiin.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta päätöksestä on ilmoitettava komissiolle viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013. Tuossa päätöksessä on vahvistettava kyseisessä alakohdassa tarkoitettu prosenttiosuus, joka voi vaihdella kalenterivuosittain.

([1]) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1308/2013, annettu 17 päivänä joulukuuta 2013, maataloustuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä ja neuvoston asetusten (ETY) N:o 922/72, (ETY) N:o 234/79, (EY) N:o 1601/96, (EY) N:o 1037/2001 ja (EY) N:o 1234/2007 kumoamisesta (Katso tämän virallisen lehden sivu 671).

▼B

Jäsenvaltio, joka ei tee ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua päätöstä kalenterivuoden 2014 osalta, voi tehdä tämän päätöksen kalenterivuosien 2015–2019 osalta viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014. Sen on ilmoitettava komissiolle tällaisesta päätöksestä viimeistään mainittuna päivänä.

Jäsenvaltio voi päättää tarkistaa tässä kohdassa tarkoitettua päätöstä, jolloin tarkistettu päätös tulee voimaan kalenterivuonna 2018. Tällaiseen tarkistukseen perustuvassa päätöksessä ei saa pienentää komissiolle ensimmäisen, toisen ja kolmannen alakohdan mukaisesti ilmoitettua prosenttiosuutta. ►C2 Jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle tällaiseen tarkistukseen perustuvasta päätöksestä viimeistään 1 päivänä elokuuta 2017. ◄

2. Jäsenvaltiot, jotka eivät tee 1 kohdassa tarkoitettua päätöstä, voivat päättää viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013 asettaa saataville suorina tukina enintään 15 prosenttia tai Bulgarian, Viron, Espanjan, Latvian, Liettuan, Puolan, Portugalin, Romanian, Slovakian, Suomen, Ruotsin ja Yhdistyneen kuningaskunnan osalta enintään 25 prosenttia asetuksen (EU) N:o 1305/2013 mukaisesti maaseuturahastosta vuosina 2015–2020 rahoitettavien maaseudun kehittämisohjelmien toimenpiteisiin tarkoitetuista tukimäärärahoista. Vastaava määrä ei ole tämän jälkeen enää käytettävissä tukitoimenpiteisiin maaseudun kehittämisohjelmissa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetusta päätöksestä on ilmoitettava komissiolle viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2013. Tuossa päätöksessä on vahvistettava kyseisessä alakohdassa tarkoitettu prosenttiosuus, joka voi vaihdella kalenterivuosittain.

Jäsenvaltio, joka ei tee ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua päätöstä varainhoitovuoden 2015 osalta, voi tehdä tämän päätöksen varainhoitovuosien 2016–2020 osalta viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014. Sen on ilmoitettava komissiolle tällaisesta päätöksestä viimeistään mainittuna päivänä.

Jäsenvaltiot voivat päättää tarkistaa tässä kohdassa tarkoitettua päätöstä, jolloin tarkistettu päätös on voimassa varainhoitovuosina 2019 ja 2020. Tällaiseen tarkistukseen perustuvassa päätöksessä ei saa korottaa komissiolle ensimmäisen, toisen ja kolmannen alakohdan mukaisesti ilmoitettua prosenttiosuutta. Jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle tällaiseen tarkistukseen perustuvasta päätöksestä viimeistään 1 päivänä elokuuta 2017.

15 artikla

Uudelleentarkastelu

Liitteessä I lueteltujen tukijärjestelmien soveltaminen ei rajoita niiden mahdollista uudelleentarkastelua milloin tahansa talouskehityksen tai talousarviotilanteen perusteella. Uudelleentarkastelu voi johtaa säädösten, SEUT 290 artiklan mukaisten delegoitujen säädösten tai SEUT 291 artiklan mukaisten täytäntöönpanosäädösten hyväksymiseen.

▼B

2 LUKU

Bulgariaan, Kroatiaan ja Romaniaan sovellettavat säännökset

16 artikla

Suorien tukien asteittainen käyttöönotto Bulgariassa ja Romaniassa

Bulgarian ja Romanian osalta 42, 47, 49, 51, 53 ja 65 artiklassa tarkoitetut enimmäismäärät vahvistetaan vuoden 2015 osalta liitteessä V olevassa A kohdassa esitetyn määrän perusteella.

17 artikla

Suorien tukien asteittainen käyttöönotto Kroatiassa

Kroatiassa otetaan suorat tuet käyttöön noudattaen seuraavaa aikataulua, jossa tukien lisäykset on ilmaistu prosenttiosuuksina vastaavasta suorien tukien vuodesta 2022 alkaen sovellettavasta tasosta:

25 prosenttia vuonna 2013,

30 prosenttia vuonna 2014,

35 prosenttia vuonna 2015,

40 prosenttia vuonna 2016,

50 prosenttia vuonna 2017,

60 prosenttia vuonna 2018,

70 prosenttia vuonna 2019,

80 prosenttia vuonna 2020,

90 prosenttia vuonna 2021,

100 prosenttia vuodesta 2022.

18 artikla

Täydentävät kansalliset suorat tuet ja suorat tuet Bulgariassa ja Romaniassa

1. Bulgaria ja Romania voivat vuonna 2015 täydentää kansallisilla suorilla tuilla III osaston 1 luvun 1, 2 ja 3 jaksossa tarkoitetussa perustukijärjestelmässä myönnettyjä tukia. Näiden tukien kokonaismäärä ei saa ylittää liitteessä V olevassa B kohdassa vahvistettua asianomaista määrää.

2. Bulgaria voi vuonna 2015 käyttää kansallista suoraa tukea lisäksi IV osaston 2 luvussa tarkoitetun puuvillan lajikohtaisen tuen täydentämiseksi. Tuen kokonaismäärä ei saa ylittää liitteessä V olevassa C kohdassa vahvistettua asianomaista määrää.

▼B

3. Täydentävät kansalliset suorat tuet on myönnettävä puolueettomin perustein tavalla, jolla varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen.

19 artikla

Täydentävät kansalliset suorat tuet Kroatiassa

1. Kroatia voi tarvittaessa täydentää mitä tahansa liitteessä I lueteltua tukijärjestelmää saatuaan komission antaman luvan.

2. Täydentävän kansallisen suoran määrän, joka voidaan tiettynä vuonna tietylle tukijärjestelmälle myöntää, on oltava erityisten kokonaismäärärahojen rajoissa. Näiksi määrärahoiksi vahvistetaan seuraavien erotus:

a) asianomaisen tukijärjestelmän osalta käytettävissä oleva suoran tuen määrä sen jälkeen, kun suorat tuet on otettu täysimääräisesti käyttöön 17 artiklan mukaisesti kalenterivuodeksi 2022; ja

b) asianomaisen tukijärjestelmän osalta käytettävissä oleva suoran tuen määrä sen jälkeen, kun asianomaisena kalenterivuonna on sovellettu 17 artiklan mukaisesti tukien lisäysten aikataulua.

3. Myönnettyjen täydentävien kansallisten suorien tukien kokonaismäärä ei saa ylittää liitteessä VI olevassa B kohdassa asianomaiseksi kalenterivuodeksi vahvistettua enimmäismäärää.

4. Kroatia voi päättää myönnettävän täydentävän kansallisen suoran tuen määristä puolueettomin perustein komission luvan saatuaan.

5. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla annetaan lupa tämän artiklan mukaisiin tukiin, ja niissä mainitaan asianomaiset tukijärjestelmät ja määritellään maksettaville täydentäville kansallisille suorille tuille enimmäistaso.

Kun kyseessä ovat IV osaston 1 luvussa tarkoitettua vapaaehtoista tuotantosidonnaista tukea täydentämään tarkoitetut täydentävät kansalliset suorat tuet, täytäntöönpanosäädöksissä täsmennetään myös 52 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut maatalouden muodot tai alat, joihin täydentävät kansalliset suorat tuet voivat liittyä.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 tai 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä soveltamatta.

6. Täydentävien kansallisten suorien tukien tukikelpoisuusedellytykset ovat Kroatian osalta samat kuin tässä asetuksessa säädetyissä vastaavissa tukijärjestelmissä.

▼B

7. Täydentäviin kansallisiin suoriin tukiin sovelletaan Kroatian osalta YMP:n kehityksen edellyttämiä mukautuksia. Ne on myönnettävä puolueettomin perustein tavalla, jolla varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen.

8. Kroatian on esitettävä kertomus täydentävien kansallisten suorien tukien täytäntöön panemiseksi toteutetuista toimenpiteistä viimeistään niiden täytäntöönpanoa seuraavan vuoden 30 päivänä kesäkuuta. Kertomuksen on sisällettävä ainakin seuraavat tiedot:

a) täydentäviin kansallisiin suoriin tukiin vaikuttavat tilanteen muutokset;

b) jokaisen täydentävän kansallisen suoran tuen osalta tuensaajien lukumäärät ja täydentävän kansallisen suoran tuen myönnetty kokonaismäärä sekä täydentävää kansallista suoraa tukea saaneet hehtaarit ja eläinten tai muiden yksiköiden lukumäärät, joille tätä täydentävää kansallista suoraa tukea on myönnetty;

c) kertomus myönnettyihin täydentäviin kansallisiin suoriin tukiin sovellettavista valvontatoimenpiteistä.

20 artikla

Kroatian erityinen kansallinen miinanraivaukseen liittyvä varanto

1. Kroatian on vuodesta 2015 alkaen ilmoitettava komissiolle viimeistään kunkin vuoden 31 päivänä tammikuuta alat, jotka on edellisenä kalenterivuonna määritetty asetuksen (EY) N:o 73/2009 57 a artiklan 10 kohdan mukaisesti ja otettu takaisin maatalouskäyttöön.

Kroatian on ilmoitettava komissiolle myös edellisen kalenterivuoden 31 päivänä joulukuuta viljelijöiden käytettävissä olevien tukioikeuksien määrä ja kyseisenä päivää erityisessä kansallisessa miinanraivaukseen liittyvässä varannossa käyttämättömänä oleva määrä.

Ensimmäisessä ja toisessa alakohdassa säädetyt tiedonannot on tehtävä tapauksen mukaan aluekohtaisesti tämän asetuksen 23 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

2. Kun komissio mukauttaa liitettä II 6 artiklan 3 kohdan mukaisesti, se laskee vuosittain määrän, joka lisätään Kroatialle liitteessä II vahvistettuihin määriin tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille aloille liitteessä I luetelluissa järjestelmissä myönnettävän tuen rahoittamiseksi. Kyseinen määrä lasketaan Kroatian tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti tiedoksi antamien tietojen ja Kroatiassa asianomaisen vuoden osalta arvioitujen hehtaarikohtaisten keskimääräisten suorien tukien perusteella.

Enimmäismäärä, joka lisätään ensimmäisen alakohdan mukaisesti kaikkien niiden alojen perusteella, jotka Kroatia on antanut tiedoksi tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti vuoteen 2022 asti, on 9 600 000 euroa, ja siihen sovelletaan suorien tukien käyttöönottoaikataulua 17 artiklan mukaisesti. Asiasta johtuvat vuotuiset määrät esitetään liitteessä VII.

▼B

3. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan 2 kohdan mukaisesti lisättävän määrän osuus, joka Kroatian on sisällytettävä erityiseen kansalliseen miinanraivaukseen liittyvään varantoon tukioikeuksien jakamiseksi 1 kohdassa tarkoitetuille aloille. Kyseinen osuus lasketaan perustukijärjestelmän enimmäismäärän ja liitteessä II vahvistetun kansallisen enimmäismäärän, sellaisena kuin se on ennen 2 kohdan mukaista kansallisen enimmäismäärän lisäystä, välisen suhteen perusteella. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

4. Kroatian on vuosina 2015–2022 käytettävä erityistä kansallista miinanraivaukseen liittyvää varantoa tukioikeuksien myöntämiseksi viljelijöille sen maa-alan perusteella, jonka nämä ovat ilmoittaneet miinoista raivatuksi asianomaisena vuonna, jos:

a) kyseessä oleva maa koostuu tukikelpoisista hehtaareista 32 artiklan 2–5 kohdan mukaisesti;

b) kyseessä oleva maa on otettu takaisin maatalouskäyttöön edellisenä kalenterivuonna; ja

c) maa on ilmoitettu komissiolle tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti.

5. Tämän artiklan nojalla vahvistettujen tukioikeuksien arvo on myöntämisvuoden tukioikeuksien kansallinen tai alueellinen keskiarvo erityisessä kansallisessa miinanraivaukseen liittyvässä varannossa olevan määrän rajoissa.

6. Jotta otettaisiin huomioon seuraukset, jotka aiheutuvat Kroatian tämän artiklan mukaisesti ilmoittamasta miinoista raivatun maan takaisin maatalouskäyttöön ottamisesta, siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla mukautetaan liitteessä VI säädettyjä määriä.

III OSASTO

PERUSTUKIJÄRJESTELMÄ, YHTENÄISEN PINTA-ALATUEN JÄRJESTELMÄ JA NIIHIN LIITYVÄT TUET

1 LUKU

Perustukijärjestelmä ja yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmä

1 jakso

Perustukijärjestelmän perustaminen

21 artikla

Tukioikeudet

1. Perustukijärjestelmässä voidaan maksaa tukea viljelijälle,

a) joka tämän asetuksen mukaisia tukioikeuksia myönnettäessä saa niitä 20 artiklan 4 kohdan mukaisesti, 24 artiklan tai 39 artiklan mukaisesti ensimmäisen kerran, 30 artiklan mukaisesti kansallisesta tai alueellisesta varannosta tai 34 artiklan mukaisesti siirron kautta, tai

▼B

b) joka on 9 artiklan mukainen ja jolla on omistamiaan tai vuokraamiaan tukioikeuksia jäsenvaltiossa, joka on päättänyt 3 kohdan mukaisesti pitää voimassa olevat tukioikeutensa.

2. Tilatukijärjestelmässä asetusten (EY) N:o 1782/2003 ja (EY) N:o 73/2009 mukaisesti saatujen tukioikeuksien voimassaolo päättyy 31 päivänä joulukuuta 2014.

3. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot, jotka ottivat käyttöön tilatukijärjestelmän asetuksen (EY) N:o 1782/2003 III osaston 5 luvun I jakson tai III osaston 6 luvun mukaisesti taikka asetuksen (EY) N:o 73/2009 III osaston 3 luvun mukaisesti, voivat 1 päivään elokuuta 2014 mennessä päättää pitää olemassa olevat tukioikeudet voimassa. Niiden on ilmoitettava komissiolle tällaisesta päätöksestä viimeistään kyseisenä päivänä.

4. Kun asetuksen (EY) N:o 1782/2003 ja asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti vahvistettu omistettujen tai vuokrattujen tukioikeuksien lukumäärä, joka viljelijällä on asetuksen (EU) N:o 1306/2013 78 artiklan ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaisesti vahvistettuna päivänä, ylittää 3 kohdassa tarkoitetun päätöksen tekevissä jäsenvaltioissa viljelijän tukihakemuksessaan asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti vuodelta 2015 ilmoittaman tukikelpoisten hehtaarien lukumäärän, joka on hänen käytössään jäsenvaltion vahvistamana päivänä, joka ei saa olla myöhempi kuin kyseisessä jäsenvaltiossa vahvistettu määräpäivä tällaisen tukihakemuksen muuttamiselle, tukikelpoisten hehtaarien lukumäärän ylittävät tukioikeudet lakkaavat olemasta voimassa jälkimmäisenä päivänä.

22 artikla

Perustukijärjestelmään liittyvä enimmäismäärä

1. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan kullekin jäsenvaltiolle perustukijärjestelmän vuotuinen kansallinen enimmäismäärä vähentämällä liitteessä II vahvistetusta enimmäismäärästä 42, 47, 49, 51 ja 53 artiklan mukaisesti vahvistetut vuotuiset määrät. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

2. Tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti laskettua määrää voidaan korottaa kunkin jäsenvaltion osalta enintään kolmella prosentilla liitteessä II esitetystä asianomaisesta vuosittaisesta kansallisesta enimmäismäärästä sen jälkeen, kun on vähennetty määrä, joka saadaan soveltamalla 47 artiklan ensimmäistä kohtaa asianomaisen vuoden osalta. Kun jäsenvaltio hyödyntää tätä vaihtoehtoa, komissio ottaa kyseisen korotuksen huomioon tämän artiklan 1 kohdan mukaista perustukijärjestelmän vuotuista kansallista enimmäismäärää asettaessaan. Tätä varten jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 1 päivään elokuuta 2014 mennessä vuosittaiset prosenttiosuudet, joilla tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti laskettua määrää on korotettava.

▼C2

3. Jäsenvaltiot voivat tarkastella 2 alakohdassa tarkoitettua päätöstään vuosittain ja niiden on ilmoitettava komissiolle mahdollisista tarkisteluun perustuvista päätöksistä viimeistään sen käyttöönottoa edeltävän vuoden 1 päivänä elokuuta.

▼B

4. Kaikkien tukioikeuksien ja kansallisen varannon tai alueellisten varantojen yhteisarvon on jokaisen jäsenvaltion osalta oltava jokaisena vuonna yhtä suuri kuin vastaava komission 1 kohdan mukaisesti vahvistama vuotuinen kansallinen enimmäismäärä.

5. Jos komission 1 kohdan mukaisesti jäsenvaltiolle vahvistama enimmäismäärä on erilainen kuin edellisvuonna sellaisen päätöksen johdosta, jonka kyseinen jäsenvaltio on tehnyt tämän artiklan 3 kohdan, 14 artiklan 1 kohdan kolmannen ja neljännen alakohdan, 14 artiklan 2 kohdan kolmannen ja neljännen alakohdan, 42 artiklan 1 kohdan, 49 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan, 51 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan tai 53 artiklan mukaisesti, jäsenvaltion on vähennettävä tai korotettava lineaarisesti kaikkien tukioikeuksien arvoa tämän artiklan 4 kohdan noudattamisen varmistamiseksi.

23 artikla

Kansallisen enimmäismäärän jakaminen alueellisesti

►C2 1. Jäsenvaltiot voivat viimeistään 31 päivänä elokuuta 2014 päättää soveltaa perustukijärjestelmää alueellisella tasolla. Tällöin ◄ jäsenvaltion on määriteltävä alueet puolueettomin ja syrjimättömin perustein, jollaisia ovat esimerkiksi niiden agronomiset ja sosioekonomiset ominaisuudet, alueellinen maatalouden potentiaali tai toimielin- tai hallintorakenne.

Jäljempänä olevaa 36 artiklaa soveltavat jäsenvaltiot voivat tehdä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun päätöksen viimeistään perustukijärjestelmän ensimmäistä täytäntöönpanovuotta edeltävän vuoden 1 päivänä elokuuta.

2. Jäsenvaltion on jaettava 22 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu perustukijärjestelmän vuosittainen kansallinen enimmäismäärä alueiden kesken puolueettomin ja syrjimättömin perustein.

Jäsenvaltion, joka ei sovella 30 artiklan 2 kohtaa, on tehtävä kyseinen jako 30 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen.

3. Jäsenvaltio voi päättää, että alueellisia enimmäismääriä muutetaan joka vuosi asteittain etukäteen vahvistetun mukaisesti noudattaen maatalouden potentiaalin tai ympäristöperusteiden kaltaisia puolueettomia ja syrjimättömiä perusteita.

4. Jäsenvaltion on vähennettävä tai korotettava tukioikeuksien arvoa lineaarisesti jokaisella asiaankuuluvalla alueella siinä määrin kuin on tarpeen sovellettavien 2 tai 3 kohdan mukaisesti vahvistettujen alueellisten enimmäismäärien noudattamiseksi.

5. Jäsenvaltio, joka soveltaa 1 kohtaa, voi päättää lopettaa perustukijärjestelmän soveltamisen alueellisella tasolla jäsenvaltion asettamasta päivämäärästä alkaen.

▼B

6. Jäsenvaltioiden, jotka soveltavat 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa, on ilmoitettava komissiolle mainitussa alakohdassa tarkoitetusta päätöksestä sekä 2 ja 3 kohdan soveltamiseksi toteutetuista toimenpiteistä viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014.

Jäsenvaltioiden, jotka soveltavat 1 kohdan toista alakohtaa, on ilmoitettava komissiolle mainitussa alakohdassa tarkoitetusta päätöksestä sekä 2 ja 3 kohdan soveltamiseksi toteutetuista toimenpiteistä viimeistään asianomaisen vuoden 1 päivänä elokuuta.

Jäsenvaltioiden, jotka soveltavat 1 kohtaa, on ilmoitettava komissiolle 5 kohdassa tarkoitetusta päätöksestä kyseisen päätöksen ensimmäistä täytäntöönpanovuotta edeltävän vuoden 1 päivään elokuuta mennessä.

24 artikla

Tukioikeuksien ensimmäinen myöntäminen

1. Viljelijälle, joka on oikeutettu suoriin tukiin tämän asetuksen 9 artiklan mukaisesti, myönnetään tukioikeuksia edellyttäen, että:

a) hän hakee niitä perustukijärjestelmässä viimeistään asetuksen (EU) N:o 1306/2013 78 artiklan ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaisesti asetettavana hakemusten viimeisenä toimittamispäivänä vuonna 2015 ylivoimaisia esteitä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta, ja

b) hänellä oli oikeus saada tukia vuoden 2013 osalta ennen asetuksen (EY) N:o 73/2009 II osaston 4 luvussa säädettyjä vähennyksiä ja poissulkemisia sellaisen tukihakemuksen perusteella, joka koskee suoria tukia tai siirtymäkauden kansallista tukea tai täydentäviä kansallisia suoria tukia asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti.

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta jäsenvaltioissa, jotka soveltavat tämän asetuksen 21 artiklan 3 kohtaa.

Jäsenvaltiot voivat jakaa tukioikeuksia viljelijälle, jolle voidaan maksaa suoria tukia tämän asetuksen 9 artiklan mukaisesti, joka täyttää ensimmäisen alakohdan a alakohdassa säädetyn edellytyksen ja:

a) jolle ei vuoden 2013 osalta maksettu tukea jonkin tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun tukihakemuksen perusteella ja joka kyseisen jäsenvaltion komission asetuksen (EY) N:o 1122/2009 ([1]) 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti hakuvuoden 2013 osalta vahvistamaan päivään mennessä:

([1]) Komission asetus (EY) N:o 1122/2009, annettu 30. marraskuuta 2009, neuvoston asetuksen (EY) N:o 73/2009 täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä mainitussa asetuksessa säädettyjen viljelijöiden suorien tukien järjestelmien mukaisten täydentävien ehtojen, tuen mukauttamisen ja yhdennetyn hallinto- ja valvontajärjestelmän osalta sekä neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 täytäntöönpanoa koskevista yksityiskohtaisista säännöistä viinialalle säädetyn tukijärjestelmän mukaisten täydentävien ehtojen osalta (EUVL L 316, 2.12.2009, s. 65).

▼B

i) tilatukijärjestelmää soveltavissa jäsenvaltioissa

— tuotti hedelmiä, vihanneksia, ruokaperunoita, siemenperunoita tai koristekasveja, jos asianomaiset jäsenvaltiot niin päättivät, hehtaareina ilmaistulla vähimmäisalueella, tai

— kasvatti viiniköynnöksiä; tai

ii) jolla oli yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltavissa jäsenvaltioissa vain sellaista maatalousmaata, joka ei ollut 30 päivänä kesäkuuta 2003 asetuksen (EY) N:o 73/2009 124 artiklan 1 kohdassa säädetyn mukaisesti hyvässä maatalouskunnossa;

b) joka saa vuonna 2014 tukioikeuksia asetuksen (EY) N:o 73/2009 41 tai 57 artiklan mukaisesta tilatukijärjestelmän kansallisesta varannosta; tai

c) jolla ei ole koskaan ollut asetuksen (EY) N:o 73/2009 tai asetuksen (EY) N:o 1782/2003 nojalla käyttöön otettuja tukioikeuksia ja joka esittää todennettavat todisteet siitä, että hän on jäsenvaltion asetuksen (EY) N:o 1122/2009 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti hakuvuoden 2013 osalta vahvistamaan päivään mennessä tuottanut, kasvattanut tai viljellyt maataloustuotteita, mukaan lukien sadonkorjuu, lypsäminen, tuotantoeläinten kasvatus ja pito. Jäsenvaltio voi vahvistaa tätä viljelijäryhmää varten omia puolueettomia ja syrjimättömiä tukikelpoisuutta koskevia lisäperusteitaan erityisesti asianmukaisten taitojen, kokemuksen tai koulutuksen osalta.

2. Ylivoimaisia esteitä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta vuonna 2015 myönnettävien tukioikeuksien määrä viljelijää kohti on yhtä suuri kuin tukikelpoisten hehtaarien lukumäärä, jonka viljelijä ilmoittaa tukihakemuksessaan asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti vuodelle 2015 ja joka on hänen käytössään jäsenvaltion vahvistamana päivänä. Kyseinen päivä ei saa olla myöhempi kuin kyseisessä jäsenvaltiossa vahvistettu määräpäivä tällaisen tukihakemuksen muuttamiselle.

3. Jäsenvaltio voi kuitenkin soveltaa yhtä tai useampaa 4–7 kohdassa esitettyä rajoitusta 2 kohdan nojalla jaettavien tukioikeuksien lukumäärään.

4. Jäsenvaltio voi päättää, että myönnettävien tukioikeuksien määrän on oltava yhtä suuri kuin joko se tukikelpoisten hehtaarien lukumäärä, jonka viljelijä on ilmoittanut asetuksen (EY) N:o 73/2009 34 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuonna 2013, tai tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettu tukikelpoisten hehtaarien lukumäärä, riippuen siitä, kumpi niistä on alhaisempi. Kroatian osalta tämän mahdollisuuden soveltaminen ei vaikuta miinoista raivatuille hehtaareille tämän asetuksen 20 artiklan 4 kohdan mukaisesti jaettaviin tukioikeuksiin.

▼B

5. Jos tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettu jäsenvaltiossa ilmoitettu tukikelpoisten hehtaarien kokonaismäärä johtaisi asetuksen (EY) N:o 73/2009 35 artiklan mukaisesti vuonna 2009 ilmoitettujen tukikelpoisten hehtaarien kokonaismäärän, tai Kroatian osalta vuonna 2013 ilmoitettujen tukikelpoisten hehtaarien kokonaismäärän, ylittymiseen yli 35 prosentilla, jäsenvaltiot voivat rajoittaa vuonna 2015 myönnettävien tukioikeuksien määrän vähintään joko 135 prosenttiin tai 145 prosenttiin asetuksen (EY) N:o 73/2009 35 artiklan mukaisesti vuonna 2009 ilmoitettujen hehtaarien kokonaismäärästä, tai Kroatian osalta vuonna 2013 ilmoitettujen tukikelpoisten hehtaarien kokonaismäärästä.

Tätä vaihtoehtoa käyttäessään jäsenvaltioiden on myönnettävä viljelijöille pienempi määrä tukioikeuksia. Kyseinen määrä lasketaan soveltamalla suhteellista vähennystä siihen lukumäärään, joka ylittää kunkin viljelijän vuonna 2015 ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärän verrattuna siihen asetuksen (EY) N:o 73/2009 34 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tukikelpoisten hehtaarien määrään, jonka kyseinen viljelijä on ilmoittanut vuonna 2011, tai Kroatian osalta vuonna 2013, sanotun kuitenkaan rajoittamatta miinoista raivattuja hehtaareita, joiden osalta tukioikeudet on jaettava tämän asetuksen 20 artiklan 4 kohdan mukaisesti;

6. Jäsenvaltio voi päättää soveltaa viljelijälle myönnettävien tukioikeuksien määrän vahvistamiseksi vähennyskerrointa niihin 2 kohdassa tarkoitettuihin tukikelpoisiin hehtaareihin, jotka muodostuvat ilmasto-olosuhteiltaan, erityisesti korkeudesta ja muista luonnonhaitoista kuten heikosta maaperästä, jyrkkyydestä ja vedensaannista johtuen vaikeilla alueilla sijaitsevasta pysyvästä nurmesta;

7. Jäsenvaltio voi päättää, että viljelijälle myönnettävien tukioikeuksien lukumäärän on oltava yhtä suuri kuin niiden tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tukikelpoisten hehtaarien lukumäärä, jotka eivät jäsenvaltion asetuksen (EY) N:o 1122/2009 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti hakuvuoden 2013 osalta vahvistamaan päivään mennessä olleet viininviljelyhehtaareita tai peltoalahehtaareita, joilla on pysyviä kasvihuoneita.

8. Jos tämän artiklan 1 kohdan mukaisen luonnollisen tai oikeushenkilön tila myydään tai vuokrataan kokonaan tai osittain, hän voi ennen asetuksen (EU) N:o 1306/2013 78 artiklan ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaisesti asetettavaa hakemusten viimeistä toimittamispäivää vuonna 2015 päivätyllä sopimuksella siirtää tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti tukioikeuksien saantioikeutensa yhdelle tai useammalle viljelijälle, edellyttäen että kyseinen viljelijä täyttää tämän asetuksen 9 artiklassa säädetyt edellytykset.

9. Jäsenvaltio voi päättää vahvistaa tilan tukikelpoisina hehtaareina ilmaistun vähimmäiskoon, jolle viljelijä voi pyytää tukioikeuksien vahvistamista. Vähimmäiskoko ei kuitenkaan saa ylittää 10 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja 10 artiklan 2 kohdassa säädettyä kynnystä.

10. Jäsenvaltioiden on tarvittaessa ilmoitettava komissiolle tässä artiklassa tarkoitetuista päätöksistä viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014.

▼B

11 Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat tukioikeuksien myöntämisvuotena jätettyjä tukioikeuksien myöntämistä koskevia hakemuksia, jos kyseisiä tukioikeuksia ei voida vielä vahvistaa lopullisesti ja jos erityisolosuhteilla on vaikutusta myöntämiseen. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

25 artikla

Tukioikeuksien arvo ja arvon yhdenmukaistaminen

1. Vuonna 2015 jäsenvaltioiden on laskettava tukioikeuksien yksikköarvo jakamalla liitteessä II esitetty kansallisen enimmäismäärän kiinteä prosenttiosuus vuonna 2015 kansallisella tai alueellisella tasolla myönnettyjen tukioikeuksien lukumäärällä lukuun ottamatta kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista vuonna 2015 myönnettyjä tukioikeuksia.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla vuoden 2015 osalta tämän asetuksen 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistettava perustukijärjestelmän kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä 23 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen liitteessä II esitetyllä vuoden 2015 kansallisella enimmäismäärällä. Tukioikeudet ilmaistaan hehtaarien lukumäärää vastaavana lukumääränä.

2. Edellä olevassa 1 kohdassa tarkoitetusta laskentamenetelmästä poiketen jäsenvaltiot voivat päättää eriyttää tukioikeuksien arvon vuonna 2015, lukuun ottamatta kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista vuonna 2015 myönnettyjä tukioikeuksia, kunkin asianomaisen vuoden osalta niiden alkuperäisen yksikköarvon perusteella 26 artiklan mukaisesti laskettuna.

3. Kaikkien tukioikeuksien on viimeistään hakuvuonna 2019 oltava jäsenvaltiossa tai, jos sovelletaan 23 artiklaa, alueella yksikköarvoltaan sama.

4. Poiketen siitä, mitä 3 kohdassa on säädetään, jäsenvaltiot voivat päättää, että niiden tukioikeuksien, joiden 26 artiklan mukaisesti laskettu alkuperäinen yksikköarvo on alle 90 prosenttia niiden kansallisesta tai alueellisesta yksikköarvosta vuonna 2019, yksikköarvoa on viimeistään hakuvuoden 2019 osalta korotettava vähintään kolmasosalla niiden alkuperäisen yksikköarvon ja vuoden 2019 kansallisen tai alueellisen yksikköarvon 90 prosentin osuuden välisestä erotuksesta.

Jäsenvaltiot voivat päättää vahvistaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun prosenttiosuuden tasolle, joka on korkeampi kuin 90 prosenttia mutta kuitenkin enintään 100 prosenttia.

Lisäksi jäsenvaltioiden on säädettävä, että viimeistään hakuvuoden 2019 osalta yhdenkään tukioikeuden yksikköarvo ei saa olla alle 60 prosenttia kansallisesta tai alueellisesta yksikköarvosta vuonna 2019, ellei tämä johda 7 kohdassa tarkoitetun prosenttimääräisen kynnysarvon ylittävään suurimpaan sallittuun vähennykseen kyseistä rajaa soveltavissa jäsenvaltioissa. Tällöin vähimmäisyksikköarvo on asetettava kyseisen kynnysarvon noudattamisen edellyttämälle tasolle.

▼B

5. Edellä 4 kohdassa tarkoitettu vuoden 2019 kansallinen tai alueellinen yksikköarvo lasketaan jakamalla liitteessä II vahvistetun kansallisen enimmäismäärän tai kalenterivuoden 2019 osalta alueellisen enimmäismäärän kiinteä prosenttiosuus vuoden 2015 tukioikeuksien lukumäärällä asianomaisessa jäsenvaltiossa tai asianomaisella alueella, lukuun ottamatta kansallisesta tai alueellisesta varannosta vuonna 2015 myönnettyjä tukioikeuksia. Kyseinen kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015 vahvistettu perustukijärjestelmän mukainen kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä, 30 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen liitteessä II vuodeksi 2015 esitetyllä kansallisella enimmäismäärällä tai alueellisella enimmäismäärällä.

6. Edellä 5 kohdassa tarkoitetut alueelliset enimmäismäärät lasketaan soveltamalla kiinteää prosenttiosuutta liitteessä II vuodeksi 2019 vahvistettuun kansalliseen enimmäismäärään. Kyseinen kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015 vahvistetut vastaavat alueelliset enimmäismäärät 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015 määritettävällä kansallisella enimmäismäärällä 30 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen, jos sovelletaan 23 artiklan 2 kohdan toista alakohtaa.

7. Edellä 4 kohdassa tarkoitettujen tukiosuuksien arvonnousun rahoittamiseksi niiden tukiosuuksien, joiden alkuperäinen yksikköarvo on vuoden 2019 kansallista tai alueellista keskiarvoa suurempi, alkuperäisen yksikköarvon ja vuoden 2019 kansallisen tai alueellisen yksikköarvon välistä eroa pienennetään puolueettomin ja syrjimättömin, jäsenvaltioiden vahvistamin perustein. Näihin perusteisiin voi kuulua alkuperäisen yksikköarvon suurimman sallitun vähennyksen vahvistaminen 30 prosenttiin.

8. Tämän artiklan 2 kohtaa sovellettaessa siirtyminen 26 artiklan mukaisesti lasketusta tukioikeuksien alkuperäisestä yksikköarvosta ja niiden tämän artiklan 3 kohdan tai 4–7 kohdan mukaisesti vahvistettuun lopulliseen vuoden 2019 yksikköarvoon on toteutettava yhtäläisin menettelyin vuodesta 2015 alkaen.

Jotta varmistetaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kansallisen enimmäismäärän kiinteän prosenttiosuuden noudattaminen kunkin vuoden osalta, niiden tukioikeuksien arvoa, joiden alkuperäinen yksikköarvo on korkeampi kuin kansallinen tai alueellinen yksikköarvo vuonna 2019, on mukautettava.

9. Poiketen siitä, mitä tämän artiklan 8 kohdassa säädetään, niiden jäsenvaltioiden tapauksessa, jotka päättävät 21 artiklan 3 kohdan mukaisesti pitää olemassa olevat tukioikeutensa, soveltavat tämän artiklan 2 kohtaa, siirtyminen 26 artiklan 5 kohdan mukaisesti vahvistetusta tukioikeuksien alkuperäisestä yksikköarvosta ja niiden tämän artiklan 3 kohdan tai 4–7 kohdan mukaisesti vahvistetusta lopullisesta vuoden 2019 yksikköarvosta, tapahtuu tarvittaessa soveltamalla asetuksen (EY) N:o 1782/2003 63 artiklan 3 kohdan mukaisia kansallisesti määritettyjä menettelyjä.

Jotta varmistetaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kiinteän prosenttiosuuden noudattaminen kunkin vuoden osalta, kaikkien tukioikeuksien arvoa on mukautettava lineaarisesti.

▼B

10. Jäsenvaltioiden on vuonna 2015 ilmoitettava viljelijöille heidän tämän artiklan ja 26 ja 27 artiklan mukaisesti laskettu tukioikeuksiensa arvo kullekin tämän asetuksen kattaman jakson vuodelle.

26 artikla

Tukioikeuksien alkuperäisen yksikköarvon laskeminen

1. Edellä 25 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tukioikeuksien alkuperäinen yksikköarvo tilatukijärjestelmää kalenterivuonna 2014 soveltavissa jäsenvaltioissa, jotka eivät ole päättäneet säilyttää olemassa olevia tukia 21 artiklan 3 kohdan mukaisesti, on vahvistettava joko 2 tai 3 kohdassa vahvistetun menetelmän mukaisesti.

2. Kiinteä prosenttiosuus viljelijän vuodeksi 2014 tilatukijärjestelmässä asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti saamista tuista, ennen kyseisen asetuksen II osaston 4 luvussa säädettyjä vähennyksiä ja poissulkemisia, jaetaan viljelijän vuonna 2015 saamien tukioikeuksien lukumäärällä, lukuun ottamatta kansallisesta tai alueellisesta varannosta vuonna 2015 myönnettyjä tukioikeuksia.

Kyseinen kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla tämän asetuksen 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015 vahvistettu perustukijärjestelmän mukainen kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä, 23 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan tämän asetuksen 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen vuodeksi 2014 tilatukijärjestelmässä kyseisessä jäsenvaltiossa tai kyseisellä alueella myönnettyjen tukien määrällä, ennen asetuksen (EY) N:o 73/2009 II osaston 4 luvussa säädettyjä vähennyksiä ja poissulkemisia.

3. Kiinteä prosenttiosuus niiden tukioikeuksien arvosta, erityistukioikeudet mukaan lukien, jotka viljelijällä oli vuotta 2014 koskevan hakemuksensa toimittamispäivänä asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisessa tilatukijärjestelmässä, jaetaan viljelijän vuodeksi 2015 saamien tukioikeuksien lukumäärällä, lukuun ottamatta kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista vuonna 2015 myönnettyjä tukioikeuksia.

Kyseinen kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla tämän asetuksen 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015 vahvistettu perustukijärjestelmän mukainen kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä, 30 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan tämän asetuksen 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen asianomaisessa jäsenvaltiossa tai asianomaisella alueella vuodeksi 2014 tilatukijärjestelmässä myönnettyjen kaikkien tukioikeuksien kokonaisarvolla erityistukioikeudet mukaan lukien.

Tämän kohdan soveltamiseksi viljelijällä katsotaan olevan tukioikeuksia vuotta 2014 koskevan hakemuksensa toimittamispäivänä, jos tukioikeudet on myönnetty tai lopullisesti siirretty hänelle viimeistään kyseisenä päivämääränä;

▼B

►C2 4. Tilatukijärjestelmää kalenterivuonna 2014 soveltavien jäsenvaltioiden on laskettava tämän ◄ asetuksen 25 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tukioikeuksien alkuperäinen yksikköarvo jakamalla kiinteä prosenttiosuus viljelijän vuonna 2014 tilatukijärjestelmässä asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti ja mainitun asetuksen 132 ja 133 a artiklan mukaisesti saaman tuen kokonaisarvosta, ennen kyseisen asetuksen II osaston 4 luvussa säädettyjä vähennyksiä ja poissulkemisia, viljelijän vuonna 2015 saamien tukioikeuksien lukumäärällä, lukuun ottamatta kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista vuonna 2015 myönnettyjä tukioikeuksia.

Kyseinen kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla tämän asetuksen 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015 vahvistettu perustukijärjestelmän mukainen kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä, 30 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan tämän asetuksen 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen, asianomaisessa jäsenvaltiossa tai asianomaisella alueella vuodeksi 2014 tilatukijärjestelmässä asetuksen EY) N:o 73/2009 mukaisesti ja mainitun asetuksen 132 ja 133 a artiklan mukaisesti myönnetyn tuen kokonaisarvolla ennen asetuksen (EY) N:o 73/2009 II osaston 4 luvussa säädettyjä vähennyksiä ja poissulkemisia.

▼C2

5. Jäsenvaltioiden, jotka soveltavat tilatukijärjestelmää kalenterivuonna 2014 ja jotka päättävät tämän asetuksen 21 artiklan 3 kohdan mukaisesti pitää olemassa olevat tukioikeutensa, on laskettava tämän asetuksen 25 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tukioikeuksien alkuperäinen yksikköarvo kertomalla tukioikeuksien yksikköarvo kiinteällä prosenttiosuudella. Kyseinen kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla tämän asetuksen 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015 vahvistettu perustukijärjestelmän mukainen kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä tämän asetuksen 30 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen vuodeksi 2014 tilatukijärjestelmässä asianomaisessa jäsenvaltiossa tai asianomaisella alueella säädettyjen tukien määrällä ennen asetuksen (EY) N:o 73/2009 II osaston 4 luvussa tarkoitettuja vähennyksiä ja poissulkemisia.

▼B

6. Tässä artiklassa tarkoitettuja laskelmia varten jäsenvaltiot voivat, edellyttäen, etteivät asianomaiset alat saa tämän asetuksen IV osaston mukaista vapaaehtoista tuotantosidonnaista tukea, ottaa huomioon myös tuen, joka on myönnetty kalenterivuodeksi 2014 yhdessä tai useammassa asetuksen (EY) N:o 73/2009 52 artiklan, 53 artiklan 1 kohdan, 68 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaisessa järjestelmässä ja, asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaista yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltaneissa jäsenvaltioissa, yhdessä tai useammassa mainitun asetuksen 68 artiklan 1 kohdan c alakohdassa sekä 126, 127 ja 129 artiklan mukaisessa järjestelmässä.

Jäsenvaltio, joka on päättänyt soveltaa tämän asetuksen IV osaston mukaista vapaaehtoista tuotantosidonnaista tukea, voi ottaa huomioon kalenterivuonna 2014 myönnetyn tuen tason ja tämän asetuksen IV osaston mukaisesti myönnettävän tuen tason väliset erot soveltaessaan tässä artiklassa säädettyä laskentamenetelmää edellyttäen, että

▼B

a) tämän asetuksen IV osaston mukaista vapaaehtoista tuotantosidonnaista tukea myönnetään alalle, jolle on myönnetty kalenterivuonna 2014 tukea asetuksen (EY) N:o 73/2009 52 artiklan, 53 artiklan 1 kohdan, 68 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan nojalla ja, yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltaneiden jäsenvaltioiden osalta, mainitun asetuksen 68 artiklan 1 kohdan c alakohdan sekä 126, 127 ja 129 artiklan nojalla; ja

▼C2

b) vapaaehtoisen tuotantosidonnaisen tuen yksikkökohtainen määrä on alempi verrattuna kyseisen tuen yksikkökohtaiseen määrään vuonna 2014.

▼M1

Tässä artiklassa säädettyjä laskentamenetelmiä varten jäsenvaltioiden on, edellyttäen, ettei 41 artiklan mukaista uudelleenjakotukea sovelleta, otettava kaikilta osiltaan huomioon kalenterivuonna 2014 myönnetty tuki asetuksen (EY) N:o 73/2009 72 a ja 125 a artiklan mukaisesti.

▼B

27 artikla

Erityisen kansallisen miinanraivaukseen liittyvän varannon sisällyttäminen

Kroatian osalta kaikkien 25 ja 26 artiklassa olevien kansallista varantoa koskevien viittausten on katsottava sisältävän 20 artiklassa tarkoitetun erityisen kansallisen miinanraivaukseen liittyvän varannon.

Lisäksi erityisestä kansallisesta miinanraivaukseen liittyvästä varannosta aiheutuva määrä on vähennettävä 25 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, mainitun artiklan 5 ja 6 kohdassa ja 26 artiklassa tarkoitetuista perustukijärjestelmän mukaisista enimmäismääristä.

28 artikla

Satunnaiset voitot

Edellä olevan 25 artiklan 4–7 kohdan ja 26 artiklan soveltamiseksi jäsenvaltio voi puolueettomin perustein säätää, että silloin kun maatalousalojen vuokrasopimus myydään tai luovutetaan tai sen voimassaolo päättyy kokonaan tai osittain asetuksen (EY) N:o 73/2009 35 artiklan tai 124 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistetun päivämäärän jälkeen ja ennen tämän asetuksen 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti vahvistettua päivämäärää, tukioikeuksien, jotka olisi myönnetty asianomaiselle viljelijälle, arvonkorotus palautetaan kokonaan tai osittain kansalliseen varantoon tai alueellisiin varantoihin, jos arvonkorotus johtaisi kyseiselle viljelijälle kertyvään satunnaiseen voittoon.

Puolueettomat perusteet on vahvistettava siten, että varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja ehkäistään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen, ja niihin on kuuluttava ainakin seuraavat:

a) vuokrasopimuksen vähimmäiskesto; ja

b) se osuus saadusta tuesta, joka palautetaan kansalliseen varantoon tai alueellisiin varantoihin.

▼B

29 artikla

Tukioikeuksien arvoa ja arvon yhdenmukaistamista koskevat ilmoitukset

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 25, 26 ja 28 tarkoitetuista päätöksistä viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014.

2 jakso

Kansallinen varanto ja alueelliset varannot

30 artikla

Kansallisen varannon tai alueellisten varantojen perustaminen ja käyttö

1. Jokaisen jäsenvaltion on perustettava kansallinen varanto. Jäsenvaltion on tätä varten tehtävä perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuonna perustukijärjestelmän enimmäismäärälle lineaarinen prosentuaalinen vähennys kansallisella tasolla.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot, jotka käyttävät 23 artiklan 1 kohdan mukaista valinnanmahdollisuutta, voivat perustaa alueellisia varantoja. Jäsenvaltioiden on tätä varten tehtävä perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuonna asianomaiselle perustukijärjestelmän enimmäismäärälle 23 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu lineaarinen prosentuaalinen vähennys alueellisella tasolla.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu vähennys voi olla enintään 3 prosenttia, jollei suurempi vähennys ole tarpeen 6 kohdassa tai 7 kohdan a ja b alakohdassa vuoden 2015 osalta säädettyjen tukioikeuksien myöntöä koskevien tarpeiden vuoksi tai, 36 artiklaa soveltavissa jäsenvaltioissa, perustukijärjestelmän ensimmäisen täytäntöönpanovuoden osalta.

4. Jäsenvaltion on myönnettävä tukioikeudet kansallisista tai alueellisista varannoistaan puolueettomin perustein ja tavalla, jolla varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen.

5. Edellä 4 kohdassa tarkoitettuja tukioikeuksia myönnetään ainoastaan viljelijöille, jotka ovat oikeutettuja suoriin tukiin 9 artiklan mukaisesti.

6. Jäsenvaltion on käytettävä kansallisia tai alueellisia varantojaan myöntääkseen tukioikeuksia ensisijaisesti nuorille viljelijöille ja maataloustoimintansa aloittaville viljelijöille.

7. Jäsenvaltiot voivat käyttää kansallisia tai alueellisia varantojaan

a) myöntääkseen tukioikeuksia viljelijöille maan hylkäämisen estämiseksi, mukaan lukien alueet, joihin sovelletaan johonkin julkiseen interventioon liittyviä rakenneuudistus- ja/tai kehittämisohjelmia,

▼B

b) myöntääkseen viljelijöille tukioikeuksia erityisten haittojen korvaamiseksi;

c) myöntääkseen tukioikeuksia viljelijöille, joille ei voitu myöntää tukioikeuksia tämän luvun mukaisesti ylivoimaisen esteen tai poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi;

d) myöntääkseen, tapauksissa joissa ne soveltavat tämän asetuksen 21 artiklan 3 kohtaa, tukioikeuksia viljelijöille, joiden asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti vuonna 2015 ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärä, joka on heidän käytössään jäsenvaltion vahvistamana päivänä, joka ei saa olla myöhempi kuin kyseisessä jäsenvaltiossa vahvistettu määräpäivä tällaisen tukihakemuksen muuttamiselle, on suurempi kuin asetuksen (EY) N:o 1782/2003 ja asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti vahvistettujen omistettujen tai vuokrattujen tukioikeuksien lukumäärä, joka on heidän hallinnassaan asetuksen (EU) N:o 1306/2013 78 artiklan ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaisesti vahvistettavana hakemusten viimeisenä toimittamispäivänä;

▼C2

e) korottaakseen lineaarisesti ja pysyvästi kaikkien perustukijärjestelmään liittyvien tukioikeuksien arvoa kansallisella tai alueellisella tasolla, jos asianomainen kansallinen tai alueellinen varanto ylittää 0,5 prosenttia perustukijärjestelmän mukaisesta vuotuisesta kansallisesta tai alueellisesta enimmäismäärästä, edellyttäen että käytettävissä on riittävästi määriä 6 kohdan, tämän kohdan a ja b alakohdan ja tämän artiklan 9 kohdan mukaisesti tehtäviin myöntämisiin;

▼B

f) kattaakseen tämän asetuksen 51 artiklan 2 kohdan ja 65 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti myönnettävien tukien vuosittaiset tarpeet.

Tämän kohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on päätettävä siinä tarkoitettujen eri käyttötarkoitusten välisestä etusijajärjestyksestä.

8. Jäsenvaltion on 6 kohtaa ja 7 kohdan a, b ja c alakohtaa soveltaessaan vahvistettava viljelijöille myönnettyjen tukioikeuksien arvo tukioikeuksien myöntämisvuoden kansallisen tai alueellisen keskiarvon perusteella.

Kansallinen tai alueellinen keskiarvo lasketaan jakamalla 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti myöntämisvuoden osalta vahvistettu perustukijärjestelmän kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä, lukuun ottamatta kansallisen tai alueellisen varannon määrää, ja Kroatian osalta erityistä kansalliseen miinanraivaukseen liittyvää varantoa, myönnettyjen tukioikeuksien lukumäärällä.

Jäsenvaltioiden on vahvistettava kansallisesta tai alueellisesta varannosta myönnettyjen tukioikeuksien arvon vuosittaista asteittaista muuttamista koskevat menettelyt ottaen huomioon 22 artiklan 1 kohdassa ja 23 artiklan 2 kohdassa vahvistetut perustukijärjestelmän kansallisten ja alueellisten enimmäismäärien muutokset, jotka ovat seurausta liitteessä II esitettyjen kansallisten enimmäismäärien tason vaihteluista.

▼B

9. Jos viljelijä saa tuomioistuimen lopullisen päätöksen tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen lopullisen hallinnollisen määräyksen nojalla oikeuden tukioikeuksiin tai olemassa olevien tukioikeuksien arvon korotukseen, viljelijän on saatava kyseisessä päätöksessä tai määräyksessä vahvistettu tukioikeuksien määrä ja arvo jäsenvaltion vahvistamana päivämääränä. Kyseinen päivämäärä ei voi kuitenkaan olla myöhäisempi kuin päätöksen tai määräyksen antopäivää seuraava perustukijärjestelmässä jätettävän hakemuksen viimeinen jättöpäivä, ottaen huomioon 32 ja 33 artiklan soveltaminen.

10. Edellä olevaa 6 kohtaa, 7 kohdan a ja b alakohtaa ja 9 kohtaa soveltaessaan jäsenvaltiot voivat joko myöntää uusia tukioikeuksia tai korottaa viljelijän kaikkien olemassa olevien tukioikeuksien yksikköarvoa kansalliseen tai alueelliseen keskiarvoon asti.

11. Tässä artiklassa tarkoitetaan

a) 'nuorella viljelijällä' 50 artiklan 2 kohdassa ja tarvittaessa 50 artiklan 3 ja 11 kohdassa säädetyt edellytykset täyttävää viljelijää;

b) 'maataloustoimintansa aloittavalla viljelijällä' luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä, joka ei maataloustoiminnan aloittamista edeltäneiden viiden vuoden aikana ole harjoittanut minkäänlaista maataloustoimintaa omissa nimissään ja omaan lukuunsa tai ole vastannut maataloustoimintaa harjoittavan oikeushenkilön toiminnasta. Jos kyseessä on oikeushenkilö, luonnollinen henkilö tai henkilö, jonka määräysvallassa oikeushenkilö on, ei ole saanut harjoittaa minkäänlaista maataloustoimintaa omissa nimissään ja omaan lukuunsa eikä hänen määräysvallassaan ole saanut olla maataloustuotantoa harjoittavaa oikeushenkilöä kyseessä olevan oikeushenkilön maataloustoiminnan aloittamista edeltäneiden viiden vuoden aikana. Jäsenvaltio voi vahvistaa tämän alakohdan soveltamisalaan kuuluvia viljelijöitä varten omia kansallisia puolueettomia ja syrjimättömiä tukikelpoisuusperusteitaan erityisesti asianmukaisten taitojen, kokemuksen tai koulutuksen osalta.

31 artikla

Kansallisen varannon tai alueellisten varantojen täydentäminen

1. Kansallista varantoa tai alueellisia varantoja on täydennettävä määrillä, jotka johtuvat

a) tukioikeuksista, jotka eivät oikeuta tukiin kahtena peräkkäisenä vuotena seuraavien soveltamisen vuoksi:

i) tämän asetuksen 9 artikla;

ii) 10 artiklan 1 kohta; tai

iii) 11 artiklan 4 kohta;

▼C2

b) tukioikeuksien määrästä, joka vastaa niiden tukioikeuksien kokonaismäärää, joita viljelijä ei ole aktivoinut tämän asetuksen 32 artiklan mukaisesti kahteen peräkkäiseen vuoteen, paitsi jos niiden aktivoinnin on estänyt ylivoimainen este tai poikkeukselliset olosuhteet; päätettäessä viljelijän hallinnassa olevien omistettujen tai vuokrattujen tukioikeuksien palauttamisesta kansalliseen tai alueelliseen varantoon otetaan ensisijaisesti huomioon tukioikeudet, joilla on alhaisin arvo;

▼B

c) viljelijöiden vapaaehtoisesti palauttamista tukioikeuksista;

▼C2

d) tämän asetuksen 28 artiklan soveltamisesta;

▼B

e) perusteettomasti myönnetyistä tukioikeuksista asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan mukaisesti;

f) tukioikeuksien arvon lineaarisesta vähennyksestä perustukijärjestelmän mukaisesti kansallisella tai alueellisella tasolla, kun kansallinen varanto tai alueelliset varannot eivät ole riittäviä tämän asetuksen 30 artiklan 9 kohdassa tarkoitettujen tapausten kattamiseksi.

g) jos jäsenvaltiot katsovat tarpeelliseksi, ne voivat tehdä lineaarisen vähennyksen kansallisen tai alueellisen perustukijärjestelmän tukioikeuksien arvosta tämän asetuksen 30 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen tapausten kattamiseksi;

h) tämän asetuksen 34 artiklan 4 kohdan soveltamisesta.

2. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan tarvittavat toimenpiteet, jotka koskevat aktivoimattomien tukioikeuksien palauttamista kansalliseen varantoon tai alueellisiin varantoihin. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

3 jakso

Perustukijärjestelmän täytäntöönpano

32 artikla

Tukioikeuksien aktivoiminen

1. Viljelijälle myönnetään perustukijärjestelmässä tukea 33 artiklan 1 kohdan mukaisella ilmoituksella, kun tukikelpoisiin hehtaareihin liittyvät tukioikeudet on aktivoitu tukioikeudet myöntäneessä jäsenvaltiossa. Aktivoidut tukioikeudet antavat oikeuden niissä vahvistettuihin vuotuisiin tukimääriin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta rahoituskurin, 11 artiklan mukaisten tukien alentamisen, tukikattojen ja tämän asetuksen 7 artiklan, 51 artiklan 2 kohdan ja 65 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisten lineaaristen vähennysten ja asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista.

▼B

2. Tässä osastossa 'tukikelpoisella hehtaarilla' tarkoitetaan

a) tilan maatalousmaata, mukaan lukien maa, joka ei ollut 30 päivänä kesäkuuta 2003 hyvässä maatalouskunnossa niissä unioniin 1 päivänä toukokuuta 2004 liittyneissä jäsenvaltioissa, jotka päättivät liittymisestä alkaen soveltaa yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää, jota käytetään maataloustoimintaan tai silloin kun maata käytetään myös muuhun kuin maataloustoimintaan, sitä käytetään valtaosin maataloustoimintaan; tai

b) mitä tahansa alaa, joka antoi vuonna 2008 oikeuden tukiin asetuksen (EY) N:o 1782/2003 III osastossa säädetyssä tilatukijärjestelmässä tai IV A osastossa säädetyssä yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmässä ja joka

   i) ei enää täytä a alakohdan mukaisen tukikelpoisen hehtaarin määritelmän vaatimuksia direktiivin 92/43/ETY, direktiivin 2000/60/EY ja direktiivin 2009/147/EY täytäntöönpanon vuoksi;

   ii) on metsitetty yksittäisen viljelijän sitoumuksen ajaksi asetuksen (EY) N:o 1257/1999 31 artiklan, asetuksen (EY) N:o 1698/2005 43 artiklan mukaisesti tai asetuksen (EU) N:o 1305/2013 22 artiklan taikka sellaisen kansallisen järjestelmän nojalla, jonka ehdot ovat asetuksen (EY) N:o 1698/2005 43 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan tai asetuksen (EU) N:o 1305/2013 22 artiklan mukaiset;

   iii) on kesannoitu yksittäisen viljelijän sitoumuksen ajaksi asetuksen (EY) N:o 1257/1999 22, 23 ja 24 artiklan mukaisesti tai asetuksen (EY) N:o 1698/2005 39 artiklan tai asetuksen (EU) N:o 1305/2013 28 artiklan mukaisesti.

3. Edellä olevan 2 kohdan a alakohdan soveltamiseksi

a) silloin kun tilan maatalousmaata käytetään myös muuhun kuin maataloustoimintaan, sitä katsotaan käytettävän valtaosin maataloustoimintaan, jos maataloustoimintaa voidaan harjoittaa ilman, että muun kuin maataloustoiminnan voimakkuus, luonne, kesto ja ajankohta haittaa sitä merkittävästi;

b) jäsenvaltiot voivat laatia luettelon maasta, jota käytetään valtaosin muuhun kuin maataloustoimintaan.

Jäsenvaltioiden on vahvistettava perusteet tämän kohdan täytäntöön panemiseksi alueellaan.

4. Alat ovat tukikelpoisia vain, jos ne ovat tukikelpoisen hehtaarin määritelmän mukaisia koko kalenterivuoden ajan, jollei kyseessä ole ylivoimainen este tai poikkeukselliset olosuhteet.

5. 'Tukikelpoisten hehtaarien' määrittämiseksi jäsenvaltiot, jotka ovat tehneet 4 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun päätöksen, voivat soveltaa vähennyskerrointa kyseisten hehtaarien muuntamiseksi 'tukikelpoisiksi hehtaareiksi'.

▼B

6. Hampun tuotantoon käytetyt alat ovat tukikelpoisia vain, jos käytettyjen lajikkeiden tetrahydrokannabinolipitoisuus on enintään 0,2 prosenttia.

33 artikla

Tukikelpoisten hehtaarien ilmoittaminen

1. Viljelijän on 32 artiklan 1 kohdan mukaisten tukioikeuksien aktivoimiseksi ilmoitettava viljelylohkot, jotka vastaavat johonkin tukioikeuteen liittyvää tukikelpoista hehtaaria. Jollei kyseessä ole ylivoimainen este tai poikkeukselliset olosuhteet, ilmoitettujen viljelylohkojen on oltava lohkoja, jotka ovat viljelijän käytössä jäsenvaltion vahvistamana päivänä, joka ei saa olla myöhempi kuin kyseisessä jäsenvaltiossa vahvistettu määräpäivä asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tukihakemuksen muuttamiselle.

2. Jäsenvaltiot voivat asianmukaisesti perustelluissa olosuhteissa sallia, että viljelijä muuttaa ilmoitustaan, sillä edellytyksellä että viljelijä säilyttää vähintään tukioikeuksiinsa liittyvän määrän hehtaareita ja noudattaa edellytyksiä, jotka koskevat perustukijärjestelmän mukaisen tuen myöntämistä asianomaiselle alalle.

34 artikla

Tukioikeuksien siirtäminen

1. Tukioikeuksia voidaan siirtää ainoastaan samaan jäsenvaltioon sijoittuneelle toiselle viljelijälle, joka on oikeutettu suoriin tukiin 9 artiklan mukaisesti, paitsi kun on kyse perintönä tai ennakkoperintönä siirrettävistä oikeuksista.

Tukioikeuksia voidaan, myös perinnön tai ennakkoperinnön tapauksessa, aktivoida ainoastaan siinä jäsenvaltiossa, jossa ne myönnettiin.

2. Jos jäsenvaltiot käyttävät 23 artiklan 1 kohdan mukaista valinnanmahdollisuutta, tukioikeuksia voidaan siirtää tai aktivoida ainoastaan samalla alueella, paitsi perinnön tai ennakkoperinnön tapauksessa.

Tukioikeuksia voidaan, myös perinnön tai ennakkoperinnön tapauksessa, aktivoida ainoastaan sillä alueella, jolla ne myönnettiin.

3. Jäsenvaltiot, jotka eivät käytä 23 artiklan 1 kohdan mukaista valinnanmahdollisuutta, voivat päättää, että tukioikeuksia voidaan siirtää tai aktivoida ainoastaan saman alueen sisällä, paitsi perinnön tai ennakkoperinnön tapauksessa.

Tällaiset alueet on määriteltävä asiaan kuuluvalla maantieteellisellä tasolla objektiivisin perustein ja tavalla, jolla voidaan varmistaa viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja välttää markkinoiden ja kilpailun vääristymiset.

▼B

4. Kun tukioikeuksia siirretään ilman maa-alaa, jäsenvaltiot voivat unionin oikeuden yleisten periaatteiden mukaisesti päättää, että osa siirretyistä tukioikeuksista palautetaan kansalliseen varantoon tai alueellisiin varantoihin tai että niiden yksikköarvoa alennetaan kansallisen varannon tai alueellisten varantojen hyväksi. Tällaista alennusta voidaan soveltaa yhteen tai useampaan siirtoon.

5. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan yksityiskohtaiset säännöt viljelijöiden ilmoituksista kansallisille viranomaisille tukioikeuksien siirrosta, sekä tällaisen ilmoituksen määräajat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

35 artikla

Siirretty säädösvalta

1. Oikeusvarmuuden varmistamiseksi ja perustukijärjestelmän soveltamisesta mahdollisesti johtuvien erityistilanteiden selvittämiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti seuraavista:

a) säännöt, jotka koskevat viljelijöiden tukikelpoisuutta ja pääsyä perustukijärjestelmään, kun kyse on perinnöstä tai ennakkoperinnöstä, vuokrasopimuksen alaisesta perinnöstä, oikeudellisen aseman tai nimityksen muutoksesta, tukioikeuksien siirtämisestä ja tilan sulautumisesta tai jakamisesta sekä 24 artiklan 8 kohdassa tarkoitetun sopimuslausekkeen soveltamisesta;

b) säännöt, jotka koskevat tukioikeuksien arvon ja lukumäärän laskentaa tai tukioikeuksien arvon korottamista tai vähentämistä tämän osaston säännösten mukaisten tukioikeuksien myöntämisen yhteydessä, mukaan luettuina säännöt, jotka koskevat

   i) mahdollisuutta vahvistaa viljelijän hakemuksen perusteella myönnetyille tukioikeuksille alustava arvo ja lukumäärä tai korottaa alustavasti niiden arvoa;

   ii) tukioikeuksien alustavan ja lopullisen arvon sekä lukumäärän vahvistamista koskevia edellytyksiä;

   iii) tapauksia, joissa myynti tai vuokrasopimus voi vaikuttaa tukioikeuksien myöntämiseen;

c) säännöt, jotka koskevat kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista saatujen tukioikeuksien arvon ja lukumäärän vahvistamista ja laskemista;

d) säännöt, jotka koskevat tukioikeuksien yksikköarvon muuttamista, kun kyseessä on tukioikeuksien murto-osa ja kun kyseessä on 34 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu tukioikeuksien siirtäminen;

e) perusteet 24 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan a, b ja c alakohdan mukaisten vaihtoehtojen soveltamiselle;

▼B

f) perusteet soveltaa rajoituksia 24 artiklan 4–7 kohdan mukaisesti jaettavien tukioikeuksien lukumäärään;

g) perusteet tukioikeuksien myöntämiselle 30 artiklan 6 ja 7 kohdan mukaisesti;

h) perusteet 32 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun vähennyskertoimen asettamiselle.

2. Tukioikeuksien moitteettoman hallinnoinnin varmistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat tukioikeuksia koskevan ilmoituksen sisältöä ja tukioikeuksien aktivointivaatimuksia.

3. Kansanterveyden suojelemiseksi siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, joilla asetetaan tukien myöntämisen edellytykseksi tiettyjen hamppulajikkeiden varmennettujen siementen käyttö sekä menetelmä hamppulajikkeiden määrittämiseksi ja 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun tetrahydrokannabinolipitoisuuden tarkastamiseksi.

4 jakso

Yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmä

36 artikla

Yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmä

1. Jäsenvaltiot, jotka soveltavat vuonna 2014 asetuksen (EY) N:o 73/2009 V osaston 2 luvussa säädettyä yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää, voivat tämän asetuksen edellytysten mukaisesti päättää jatkaa kyseisen järjestelmän soveltamista enintään 31 päivään joulukuuta 2020. Niiden on ilmoitettava komissiolle viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014 päätöksestään ja soveltamisen päättymispäivästä.

Yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän soveltamisaikana näihin jäsenvaltioihin ei sovelleta tämän luvun 1, 2 ja 3 jaksoa lukuun ottamatta 23 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa, 23 artiklan 6 kohtaa sekä 32 artiklan 2–6 kohtaa.

2. Yhtenäistä pinta-alatukea myönnetään vuosittain kutakin jäsenvaltion asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoittamaa tukikelpoista hehtaaria kohden. Tuki lasketaan vuosittain jakamalla tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti vahvistettu vuotuinen kokonaismääräraha kyseisessä jäsenvaltiossa asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoitetulla tukikelpoisten hehtaarien kokonaismäärällä.

3. Poiketen siitä, mitä tämän artiklan 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltio, joka päättää soveltaa tämän asetuksen 38 artiklaa viimeistään 1 päivästä tammikuuta 2018, voi käyttää tämän artiklan soveltamisen aikana tämän artiklan 2 artiklassa tarkoitetusta vuotuisesta kokonaismäärärahasta enintään 20 prosenttia hehtaarikohtaisen yhtenäisen pinta-alatuen eriyttämiseksi.

▼B

Näin menetellessään niiden on otettava huomioon kalenterivuoden 2014 osalta asetuksen (EY) N:o 73/2009 68 artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdan sekä 126, 127 ja 129 artiklan nojalla yhdessä tai useammassa järjestelmässä myönnetyt tuet.

Kypros voi eriyttää tuen ottamalla huomioon asetuksen (EY) N:o 73/2009 liitteessä XVII a esitetyt alakohtaiset kokonaismäärärahat, joista vähennetään samalle alalle tämän asetuksen 37 artiklan nojalla mahdollisesti myönnetty tuki.

▼M1

Yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän eriyttämiseksi ja edellyttäen, ettei 41 artiklan mukaista uudelleenjakotukea sovelleta, jäsenvaltioiden on otettava kaikilta osiltaan huomioon kalenterivuonna 2014 myönnetty tuki asetuksen (EY) N:o 73/2009 125 a artiklan mukaisesti.

▼B

4. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan kullekin jäsenvaltiolle perustukijärjestelmän vuotuinen kansallinen enimmäismäärä vähentämällä liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä 42, 47, 49, 51 ja 53 artiklan mukaisesti vahvistetut enimmäismäärät. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

5. Jollei kyseessä ole ylivoimainen este tai poikkeukselliset olosuhteet, edellä 2 kohdassa tarkoitettujen hehtaarien on oltava viljelijän käytössä jäsenvaltion vahvistamana päivänä, joka ei saa olla myöhempi kuin kyseisessä jäsenvaltiossa vahvistettu määräpäivä asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tukihakemuksen muuttamiselle.

6. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti säännöistä, jotka koskevat viljelijöiden tukikelpoisuutta ja pääsyä yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmään.

37 artikla

Siirtymäkauden kansallinen tuki

1. Yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää 36 artiklan mukaisesti soveltavat jäsenvaltiot voivat päättää myöntää siirtymäkauden kansallista tukea vuosina 2015–2020.

2. Siirtymäkauden kansallista tukea voidaan myöntää viljelijöille aloilla, joilla sitä myönnettiin vuonna 2013, tai Bulgarian ja Romanian tapauksessa aloilla, joilla myönnettiin täydentävää kansallista suoraa tukea vuonna 2013.

3. Siirtymäkauden tuen myöntämisen ehtojen on oltava samat, joilla sallitaan tukien myöntäminen asetuksen (EY) N:o 73/2009 132 artiklan 7 kohdan ja 133 a artiklan nojalla vuonna 2013 lukuun ottamatta kyseisen asetuksen 132 artiklan 2 kohdan, yhdessä sen 7 ja 10 artiklan kanssa, mukaisesti tehtävästä mukauttamisesta johtuvien sovellettavien tukien vähentäminen.

▼B

4. Viljelijöille edellä 2 kohdassa tarkoitetuilla aloilla myönnettävän siirtymäkauden tuen kokonaismäärää rajoitetaan seuraavilla prosenttiosuuksilla niistä alakohtaisista kokonaismäärärahoista, jotka komissio sallii asetuksen (EY) N:o 73/2009 132 artiklan 7 kohdan tai 133 a artiklan 5 kohdan mukaisesti vuonna 2013:

— 75 prosenttia vuonna 2015

— 70 prosenttia vuonna 2016

— 65 prosenttia vuonna 2017

— 60 prosenttia vuonna 2018

— 55 prosenttia vuonna 2019

— 50 prosenttia vuonna 2020

Kyproksen osalta prosenttiosuus lasketaan asetuksen (EY) 73/2009 liitteessä XVII a esitettyjen alakohtaisten kokonaismäärärahojen pohjalta.

5. Tämän artiklan 2 ja 3 kohtaa ei sovelleta Kyprokseen.

6. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 1 kohdassa tarkoitetuista päätöksistä viimeistään kunkin vuoden 31 päivänä marraskuuta. Ilmoitukseen on sisällyttävä seuraavat tiedot:

a) kokonaismäärärahat kutakin alaa kohden;

b) tarvittaessa siirtymäkauden kansallisen tuen enimmäismäärä.

7. Jäsenvaltiot voivat päättää puolueettomin perustein ja edellä 4 kohdassa esitettyjen rajojen puitteissa siirtymäkauden kansallisen tuen määristä.

5 jakso

Perustukijärjestelmän täytäntöönpano yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltaneissa jäsenvaltioissa

38 artikla

Perustukijärjestelmän käyttöönotto yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltaneissa jäsenvaltioissa

Jollei tässä jaksossa toisin säädetä, tämän osaston säännöksiä sovelletaan jäsenvaltioihin, jotka ovat soveltaneet tämän luvun 4 jaksossa säädettyä yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää.

Tämän asetuksen 24–29 artiklaa ei sovelleta näihin jäsenvaltioihin.

39 artikla

Tukioikeuksien ensimmäinen myöntäminen

1. Tukioikeuksia myönnetään viljelijälle, joka on oikeutettu suoriin tukiin tämän asetuksen 9 artiklan mukaisesti edellyttäen, että:

▼B

a) hän hakee niitä perustukijärjestelmässä viimeistään asetuksen (EU) N:o 1306/2013 78 artiklan ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaisesti asetettavana hakemusten viimeisenä toimittamispäivänä perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuotena ylivoimaisia esteitä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta; ja

b) niitä myönnetään viljelijöille, joilla oli oikeus saada tukia vuoden 2013 osalta, ennen asetuksen (EY) N:o 73/2009 II osaston 4 luvussa säädettyjä vähennyksiä tai poissulkemisia, sellaisen tukihakemuksen perusteella, joka koski suoria tukia tai siirtymäkauden kansallista tukea tai täydentäviä kansallisia suoria tukia asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat myöntää tukioikeuksia viljelijöille, joille voidaan myöntää suoria tukia tämän asetuksen 9 artiklan mukaisesti, jotka täyttävät ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetyn edellytyksen ja joille ei vuoden 2013 osalta maksettu tukea tämän alakohdan ensimmäisessä alakohdan b alakohdassa tarkoitetun tukihakemuksen perusteella ja joilla oli kyseisen jäsenvaltion asetuksen (EY) N:o 1122/2009 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti hakuvuoden 2013 osalta vahvistamaan päivään mennessä vain sellaista maatalousmaata, joka ei ollut 30 päivänä kesäkuuta 2003 asetuksen (EY) N:o 73/2009 124 artiklan 1 kohdassa säädetyn mukaisesti hyvässä maatalouskunnossa.

2. Ylivoimaisia esteitä tai poikkeuksellisia olosuhteita lukuun ottamatta perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuotena myönnettävien tukioikeuksien määrä viljelijää kohti on yhtä suuri kuin tukikelpoisten hehtaarien lukumäärä, jonka viljelijä ilmoittaa tukihakemuksessaan asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti perustukijärjestelmän ensimmäisen soveltamisvuoden osalta ja joka on hänen käytössään jäsenvaltion vahvistamana päivänä. Tämä päivä ei saa olla myöhempi kuin kyseisessä jäsenvaltiossa vahvistettu määräpäivä tällaisen tukihakemuksen muuttamiselle.

3. Siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat perustukijärjestelmän käyttöönottoa yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää soveltaneissa jäsenvaltioissa.

4. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat tukioikeuksien myöntämisvuonna jätettyjä tukioikeuksien myöntämistä koskevia hakemuksia, jos kyseisiä tukioikeuksia ei voida vielä vahvistaa lopullisesti ja jos erityisolosuhteilla on vaikutusta myöntämiseen.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

40 artikla

Tukioikeuksien arvo

1. Perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuotena jäsenvaltioiden on laskettava tukioikeuksien yksikköarvo kunkin asianomaisen vuoden osalta jakamalla liitteessä II vahvistetun kansallisen enimmäismäärän kiinteä prosenttiosuus tukioikeuksien lukumäärällä perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuotena, lukuun ottamatta kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista myönnettyjä tukioikeuksia.

▼B

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla perustukijärjestelmän ensimmäisen täytäntöönpanovuoden osalta tämän asetuksen 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti vahvistettu perustukijärjestelmän kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä 30 artiklan 1 kohdassa tai tapauksen mukaan 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen liitteessä II vahvistetulla, perustukijärjestelmän ensimmäistä täytäntöönpanovuotta koskevalla kansallisella enimmäismäärällä. Tukioikeuksien lukumäärän on vastattava hehtaarien lukumäärää.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetusta laskentamenetelmästä poiketen jäsenvaltiot voivat päättää eriyttää tukioikeuksien arvon perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuotena, lukuun ottamatta kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista myönnettyjä tukioikeuksia, kunkin asianomaisen vuoden osalta niiden alkuperäisen yksikköarvon perusteella.

3. Edellä 2 kohdassa tarkoitettu tukioikeuksien alkuperäinen yksikköarvo vahvistetaan jakamalla kiinteä prosenttiosuus niiden tukien kokonaisarvosta, jotka viljelijä sai tämän asetuksen mukaisesti välittömästi perustukijärjestelmään täytäntöönpanoa edeltävältä kalenterivuodelta, lukuun ottamatta tämän asetuksen 41, 43, 48 ja 50 artiklan sekä IV osaston mukaisia tukia, ennen asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista, niiden tukioikeuksien lukumäärällä, jotka kyseiselle viljelijälle myönnetään perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuotena, kansallisesta varannosta tai alueellisista varannoista myönnettyjä tukioikeuksia lukuun ottamatta.

Kyseinen kiinteä prosenttiosuus lasketaan jakamalla tämän asetuksen 22 artiklan 1 kohdan tai 23 artiklan 2 kohdan mukaisesti perustukijärjestelmän ensimmäiselle täytäntöönpanovuodelle vahvistettava perustukijärjestelmän mukainen kansallinen tai alueellinen enimmäismäärä 30 artiklan 1 kohdassa tai tarvittaessa 30 artiklan 2 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen asianomaiselle jäsenvaltiolle tai alueelle myönnettyjen tukien kokonaisarvolla, lukuun ottamatta 41, 43, 48 ja 50 artiklan sekä IV osaston mukaisia tukia, välittömästi perustukijärjestelmään siirtymistä edeltävänä kalenterivuotena ennen asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista.

4. Jäsenvaltioiden on 2 kohtaa soveltaessaan ryhdyttävä unionin oikeuden yleisperiaatteita noudattaen yhdenmukaistamaan tukioikeuksien arvoa kansallisella tai alueellisella tasolla. Jäsenvaltioiden on tätä varten vahvistettava toteutettavat toimenpiteet ja käytettävä laskentamenetelmä ja ilmoitettava ne komissiolle viimeistään perustukijärjestelmän täytäntöönpanoa edeltävän vuoden elokuun 1 päivänä. Kyseisiin toimenpiteisiin on kuuluttava 3 kohdassa tarkoitettu tukioikeuksien alkuperäisen arvon asteittainen muuttaminen vuosittain puolueettomin ja syrjimättömin perustein perustukijärjestelmän ensimmäisestä täytäntöönpanovuodesta alkaen.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava perustukijärjestelmän ensimmäisenä täytäntöönpanovuotena viljelijöille heidän tämän artiklan mukaisesti laskettu tukioikeuksiensa arvo kullekin tämän asetuksen kattaman jakson vuodelle.

▼B

5. Edellä olevan 3 kohdan soveltamiseksi jäsenvaltio voi puolueettomin perustein säätää, että silloin kun maatalousalojen vuokrasopimus myydään tai luovutetaan tai sen voimassaolo päättyy kokonaan tai osittain 36 artiklan 5 kohdan mukaisesti vahvistetun päivämäärän jälkeen ja ennen 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti vahvistettua päivämäärää, tukioikeuksien, jotka olisi myönnetty asianomaiselle viljelijälle, arvonkorotus palautetaan kokonaan tai osittain kansalliseen tai alueelliseen varantoon, jos arvonkorotus johtaisi kyseiselle viljelijälle kertyvään satunnaiseen voittoon.

Puolueettomat perusteet on vahvistettava siten, että varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu ja ehkäistään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen, ja niihin on kuuluttava ainakin seuraavat:

a) vuokrasopimuksen vähimmäiskesto;

b) se osuus saadusta tuesta, joka palautetaan kansalliseen tai alueelliseen varantoon.

2 LUKU

Uudelleenjakotuki

41 artikla

Yleiset säännöt

1. Jäsenvaltiot voivat päättää viimeistään kunkin vuoden 1 päivänä elokuuta myöntää seuraavasta vuodesta alkaen vuotuisen tuen viljelijöille, jotka ovat oikeutettuja tukeen 1 luvun 1, 2, 3 ja 5 jaksossa tarkoitetun perustukijärjestelmän tai 1 luvun 4 osastossa tarkoitetun yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän mukaisesti, jäljempänä 'uudelleenjakotuki'.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle sellaisesta päätöksestään viimeistään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuna päivänä.

2. Jäsenvaltiot, jotka ovat päättäneet soveltaa perustukijärjestelmää alueellisella tasolla 23 artiklan mukaisesti, voivat soveltaa uudelleenjakotukea alueellisella tasolla.

3. Uudelleenjakotukea myönnetään vuosittain, kun viljelijä on aktivoinut tukioikeudet tai, tämän asetuksen 36 artiklaa soveltavissa jäsenvaltioissa, antanut ilmoituksen tukikelpoisista hehtaareista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta rahoituskurin, 11 artiklan mukaisten asteittaisten alennusten ja tukikattojen, tämän asetuksen 7 artiklassa tarkoitettujen lineaaristen vähennysten ja asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista.

4. Jäsenvaltioiden on laskettava uudelleenjakotuki vuosittain kertomalla jäsenvaltion vahvistama luku, joka ei saa olla suurempi kuin 65 prosenttia hehtaarikohtaisen tuen kansallisesta tai alueellisesta keskiarvosta, viljelijän 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti aktivoimien tukien tai viljelijän 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärällä. Tällaisten tukien tai hehtaarien lukumäärä ei saa ylittää jäsenvaltioiden asettamaa enimmäismäärää, joka ei saa olla suurempi kuin 30 hehtaaria tai liitteessä VIII esitetty maatilojen keskimääräinen koko, jos keskimääräinen koko on suurempi kuin 30 hehtaaria kyseisessä jäsenvaltiossa.

▼B

5. Edellyttäen, että 1 kohdassa vahvistettuja enimmäismääriä noudatetaan, jäsenvaltiot voivat ottaa kansallisella tasolla käyttöön kyseisen kohdan mukaisesti vahvistetun hehtaarimäärän puitteissa asteittaisen järjestelmän, jota sovelletaan samalla tavalla kaikkiin viljelijöihin.

6. Jäsenvaltioiden on vahvistettava tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettu hehtaarikohtaisen tuen kansallinen keskiarvo liitteessä II kalenterivuodelle 2019 vahvistetun kansallisen enimmäismäärän ja 33 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettujen vuoden 2015 tukikelpoisten hehtaarien lukumäärän perusteella.

Jäsenvaltioiden on vahvistettava tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettu hehtaarikohtaisen tuen alueellinen keskiarvo käyttäen liitteessä II kalenterivuodelle 2019 vahvistetun kansallisen enimmäismäärän osuutta ja 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti kyseessä olevalla alueella ilmoitettujen vuoden 2015 tukikelpoisten hehtaarien lukumäärää. ►C2 Tämä osuus lasketaan jokaisen alueen osalta jakamalla 23 artiklan 2 kohdan mukainen vastaava alueellinen enimmäismäärä 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti määritetyllä kansallisella enimmäismäärällä 30 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun lineaarisen vähennyksen soveltamisen jälkeen, jos 30 artiklan 2 kohtaa ei sovelleta. ◄

7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että mitään tässä luvussa säädettyä etua ei myönnetä viljelijälle, jonka todetaan 18 päivän lokakuuta 2011 jälkeen jakaneen tilansa yksinomaan hyötyäkseen uudelleenjakotuesta. Tätä sovelletaan myös viljelijöihin, joiden tila on peräisin mainitusta jaosta.

8. Oikeushenkilön tapauksessa taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmän tapauksessa jäsenvaltiot voivat soveltaa 4 kohdassa tarkoitettua tukioikeuksien tai hehtaarien enimmäismäärää näiden oikeushenkilöiden tai ryhmien jäsenten tasolla, jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään yksittäisille jäsenille oikeuksia ja velvollisuuksia, jotka ovat verrattavissa tilan päävastuullisten yksittäisten viljelijöiden asemassa olevien oikeuksiin ja velvollisuuksiin erityisesti niiden taloudellisen, sosiaalisen ja verotuksellisen aseman osalta, edellyttäen, että ne ovat osaltaan vahvistaneet kyseisten oikeushenkilöiden tai ryhmien maatalouden rakenteita.

42 h artikla

Rahoitussäännökset

1. Jäsenvaltiot voivat uudelleenjakotuen rahoittamiseksi päättää viimeistään 41 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna päivänä käyttää enintään 30 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä. Jäsenvaltion on ilmoitettava päätöksestään komissiolle viimeistään tuona päivänä.

2. Komissio antaa vuosittain täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan uudelleenjakotuen vastaavat enimmäismäärät sen prosenttiosuuden perusteella, jonka jäsenvaltiot aikovat käyttää kansallisesta enimmäismäärästä tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

▼B

3 LUKU

Tuki ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisiin maatalouskäytäntöihin

43 artikla

Yleiset säännöt

1. Viljelijän, jolla on oikeus tukeen perustukijärjestelmässä tai yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmässä, on noudatettava kaikilla 32 artiklan 2-5 kohdassa tarkoitetuilla tukikelpoisilla hehtaareillaan joko tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisia maatalouskäytäntöjä tai vastaavia tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja käytäntöjä.

2. Ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisat maatalouskäytännöt ovat seuraavat:

a) viljelyn monipuolistaminen;

b) olemassa olevan pysyvän nurmen säilyttäminen; ja

c) ekologinen ala on maatalousmaalla.

3. Vastaavat käytännöt ovat samankaltaisia menettelyjä sisältäviä käytäntöjä, joista on ilmaston ja ympäristön kannalta vastaavaa tai suurempaa hyötyä kuin yhdestä tai useammasta 2 kohdassa tarkoitetusta käytännöstä. Nämä vastaavat käytännöt ja 2 kohdassa tarkoitettu yksi tai useampi käytäntö, jota ne vastaavat, luetellaan liitteessä IX, ja niihin sovelletaan mitä hyvänsä seuraavista:

a) sitoumuksia, jotka on tehty joko asetuksen (EY) N:o 1698/2005 39 artiklan 2 kohdan mukaisesti tai asetuksen (EU) N:o 1305/2013 28 artiklan 2 kohdan mukaisesti;

b) sellaisia kansallisia tai alueellisia ympäristösertifiointijärjestelmiä, mukaan lukien vaatimustenmukaisuutta kansalliseen ympäristölainsäädäntöön nähden osoittava sertifiointijärjestelmä, jotka ylittävät asiaa koskevat asetuksen (EU) N:o 1306/2013 VI osaston I luvun nojalla vahvistetut pakolliset vaatimukset ja joiden tarkoituksena on täyttää maaperän ja veden laatua, biologista monimuotoisuutta, maiseman säilyttämistä sekä ilmastonmuutoksen hillitsemistä ja siihen sopeutumista koskevat tavoitteet. Näihin sertifiointijärjestelmiin voivat kuulua tämän asetuksen liitteessä IX luetellut käytännöt, tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetut käytännöt tai näiden käytäntöjen yhdistelmä.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitetut vastaavat käytännöt eivät saa olla päällekkäisen rahoituksen kohteena.

5. Jäsenvaltiot voivat, tarvittaessa myös alueellisella tasolla, päättää rajoittaa viljelijöiden valintaa 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen vaihtoehtojen käyttämiseksi.

6. Jäsenvaltiot voivat, tarvittaessa myös alueellisella tasolla, päättää, että viljelijöiden on täytettävä kaikki 1 kohdan mukaiset asiaankuuluvat velvoitteensa 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen kansallisten tai alueellisten ympäristösertifiointijärjestelmien mukaisesti.

▼B

7. Jollei 5 ja 6 kohdassa tarkoitetuista jäsenvaltioiden päätöksistä muuta johdu, viljelijä voi noudattaa yhtä tai useampaa 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettua käytäntöä ainoastaan, jos se korvaa täysin 2 kohdassa tarkoitetun yhden tai useamman käytännön. Viljelijä voi käyttää 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja sertifiointijärjestelmiä ainoastaan, jos ne kattavat 1 kohdassa tarkoitetun velvoitteen kokonaisuudessaan.

8. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 5 ja 6 kohdassa tarkoitetut päätöksensä ja erityissitoumukset tai sertifiointijärjestelmät, joita ne aikovat soveltaa 3 kohdassa tarkoitettuina vastaavina käytäntöinä.

Komissio arvioi, kattaako liitteessä IX oleva luettelo erityissitoumuksiin tai sertifiointijärjestelmiin sisältyvät käytännöt, ja jos se katsoo, ettei asia ole näin, se ilmoittaa asiasta jäsenvaltioille täytäntöönpanosäädöksellä, joka on annettu soveltamatta 71 artiklan 2 tai 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä. Jos komissio ilmoittaa jäsenvaltiolle, että kyseiset käytännöt eivät kuulu liitteessä IX olevan luettelon soveltamisalaan, kyseinen jäsenvaltio ei saa pitää komission ilmoituksessa tarkoitettuja erityissitoumuksia tai sertifiointijärjestelmiä tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitettuina vastaavina käytäntöinä.

▼C2

9. Jäsenvaltion on myönnettävä tässä luvussa tarkoitettua tukea viljelijälle, joka soveltaa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja käytäntöjä, jos ne häntä koskevat ja jos ja siinä määrin kuin kyseinen viljelijä noudattaa tämän asetuksen 44, 45 ja 46 artiklaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan 10 ja 11 kohdan, rahoituskurin, tämän asetuksen 7 artiklan mukaisten lineaaristen vähennysten ja asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista.

▼B

Tuki on myönnettävä vuotuisena tukena 33 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettua tukikelpoista hehtaaria kohden, ja sen määrä lasketaan vuosittain jakamalla 47 artiklan soveltamisesta johtuva määrä asianomaisessa jäsenvaltiossa tai asianomaisella alueella 33 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettujen tukikelpoisten hehtaarien kokonaismäärällä.

Poiketen siitä, mitä toisessa alakohdassa säädetään, jäsenvaltiot, jotka päättävät soveltaa 25 artiklan 2 kohtaa, voivat päättää myöntää tässä kohdassa tarkoitetun tuen prosenttiosuutena niiden tukioikeuksien kokonaisarvosta, jotka viljelijä on aktivoinut 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti kunakin asiaankuuluvana vuonna.

Kyseinen prosenttiosuus lasketaan kunkin vuoden ja kunkin jäsenvaltion tai alueen osalta jakamalla 47 artiklan soveltamisesta johtuva määrä kaikkien niiden tukioikeuksien kokonaisarvolla, jotka on aktivoitu 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti kyseisessä jäsenvaltiossa tai kyseisellä alueella.

10. Viljelijällä, jonka tila sijaitsee kokonaan tai osittain direktiivin 92/43/ETY, direktiivin 2000/60/EY tai direktiivin 2009/147/EY soveltamisalaan kuuluvilla alueilla, on oikeus tässä luvussa tarkoitettuun tukeen, jos hän noudattaa tässä luvussa tarkoitettuja käytäntöjä siinä määrin kuin ne ovat asianomaisella tilalla yhteensopivia mainittujen direktiivien tavoitteiden kanssa.

▼B

11. Viljelijällä, joka noudattaa asetuksen (EY) N:o 834/2007 29 artiklan 1 kohdassa säädettyjä luonnonmukaisen maatalouden vaatimuksia, on automaattisesti oikeus tässä luvussa tarkoitettuun tukeen.

Ensimmäistä alakohtaa sovelletaan ainoastaan niihin tilan yksiköihin, joita käytetään luonnonmukaiseen tuotantoon asetuksen (EY) N:o 834/2007 11 artiklan mukaisesti.

12. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti:

a) vastaavien käytäntöjen lisäämiseksi liitteessä IX esitettyyn luetteloon;

b) sellaisten asianmukaisten vaatimusten vahvistamiseksi, joita on sovellettava tämän artiklan 3 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin kansallisiin tai alueellisiin ympäristösertifiointijärjestelmiin, mukaan lukien se, minkä tasoista varmuutta näiltä järjestelmiltä edellytetään;

c) asetuksen (EU) 1305/2013 28 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun määrän laskelmaa koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamiseksi tämän asetuksen liitteessä IX olevan I jakson 3 ja 4 kohdassa ja III jakson 7 kohdassa tarkoitettujen käytäntöjen ja tämän kohdan a alakohdan nojalla kyseiseen liitteeseen lisättyjen muiden vastaavien käytäntöjen osalta, jotka edellyttävät erityistä laskelmaa päällekkäisen rahoituksen välttämiseksi.

13. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat 8 kohdassa tarkoitettuihin ilmoituksiin, myös niiden toimittamisen aikatauluja, ja 8 kohdassa tarkoitettua komission arviointiin liittyvää menettelyä. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

44 artikla

Viljelyn monipuolistaminen

1. Jos viljelijällä on 10–30 hehtaaria peltoalaa, eikä se ole merkittävän osan vuodesta tai merkittävän osan kasvukaudesta kokonaan sellaisten kasvien viljelyssä, jotka kasvavat veden alla, tällä peltoalalla on viljeltävä vähintään kahta eri viljelykasvia. Pääkasvin osuus saa olla enintään 75 prosenttia kyseisestä peltoalasta.

Jos viljelijällä on yli 30 hehtaaria peltoalaa, eikä se ole merkittävän osan vuodesta tai merkittävän osan kasvukaudesta kokonaan sellaisten kasvien viljelyssä, jotka kasvavat veden alla, tällä peltoalalla on viljeltävä vähintään kolmea eri viljelykasvia. ►C2 Pääkasvin osuus saa olla enintään 75 prosenttia kyseisestä peltoalasta, ja kahden pääkasvin yhteenlaskettu osuus saa olla enintään 95 prosenttia kyseisestä peltoalasta. ◄

2. Edellä olevan 1 kohdan nojalla vaadittujen viljelykasvien lukumäärää rajoittamatta kyseisessä kohdassa vahvistettuja enimmäisrajoja ei sovelleta tiloihin, joiden peltoala on yli 75-prosenttisesti heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien viljelyssä tai kesantona. Tällöin jäljellä olevan peltoalan pääkasvin osuus saa olla enintään 75 prosenttia kyseisestä jäljellä olevasta peltoalasta, paitsi jos kyseinen jäljellä oleva ala on heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien viljelyssä tai kesantona.

▼B

3. Edellä olevia 1 ja 2 kohtaa ei sovelleta tilaan,

a) jolla yli 75 prosenttia peltoalasta käytetään heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien tuotantoon, on kesannolla tai käytetään näiden käyttötapojen yhdistelmään, edellyttäen, että näiden käyttötapojen ulkopuolelle jäävä peltoala on enintään 30 hehtaaria;

b) jolla yli 75 prosenttia tukikelpoisesta maatalousmaasta on pysyvää nurmea, jota käytetään heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien tuotantoon taikka merkittävän osan vuodesta tai merkittävän osan kasvukaudesta veden alla kasvavien kasvien viljelyyn tai näiden käyttötapojen yhdistelmään, edellyttäen, että näiden käyttötapojen ulkopuolelle jäävä peltoala on enintään 30 hehtaaria;

▼C2

c) jolla yli 50 prosenttia peltoalaksi ilmoitetuista aloista ei ollut viljelijän ilmoittamana edellisvuoden tukihakemuksessa ja jonka koko peltoalalla viljellään paikkatietoanalyysiin pohjautuvien tukihakemusten vertailun perusteella eri viljelykasvia kuin edellisenä kalenterivuonna;

▼B

d) joka sijaitsee 62. leveyspiirin pohjoispuolisilla alueilla tai eräillä niihin välittömästi liittyvillä alueilla. Jos tällaisella tilalla on yli 10 hehtaaria peltoalaa, peltoalalla on viljeltävä vähintään kahta viljelykasvia, eikä yhdenkään viljelykasvin osuus saa olla yli 75 prosenttia peltoalasta, paitsi jos pääkasvina on heinäkasvi tai jokin muu nurmirehukasvi tai jos se on kesannolla.

4. Tässä artiklassa tarkoitetaan 'viljelykasvilla' mitä tahansa seuraavista:

a) minkä tahansa viljelykasvien nimistössä mainitun suvun viljelyä;

▼C2

b) minkä tahansa ristikukkaiskasveihin, koisokasveihin ja kurkkukasveihin kuuluvan lajin viljelyä;

▼B

c) kesantomaata;

d) heinäkasveja tai muita nurmirehukasveja.

Talvehtivia viljelykasveja ja kevätviljelykasveja pidetään eri viljelykasveina, vaikka kyseessä ovatkin samansukuiset kasvit.

5. Siirretään komissiolle valta 70 artiklan mukaisesti antaa delegoituja säädöksiä:

a) muiden suku- ja lajityyppien lisäämiseksi tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettuihin suku- ja lajityyppeihin; ja

b) eri viljelykasvien osuuksien tarkkaa laskentamenetelmää koskevien sääntöjen vahvistamiseksi.

▼B

45 artikla

Pysyvä nurmi

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä direktiivien 92/43/ETY tai 2009/147/EY soveltamisalaan kuuluvilla alueilla sijaitsevat ympäristön kannalta herkät pysyvän nurmen alueet, jotka edellyttävät tiukkaa suojelua kyseisten direktiivien tavoitteiden saavuttamiseksi, mukaan lukien näillä alueilla sijaitsevat suot ja kosteikot.

Ympäristön kannalta arvokkaiden pysyvien nurmien suojelun varmistaakseen jäsenvaltiot voivat päättää nimetä muita, direktiivien 92/43/ETY tai 2009/147/EY soveltamisalaan kuuluvien alueiden ulkopuolella sijaitsevia herkkiä alueita, mukaan lukien paljon hiiltä sisältävillä mailla sijaitsevat pysyvät nurmet.

Viljelijät eivät saa ottaa muuhun käyttötarkoitukseen tai kyntää pysyviä nurmia, jotka sijaitsevat jäsenvaltioiden ensimmäisen alakohdan ja tapauksen mukaan toisen alakohdan mukaisesti nimeämillä alueilla.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että pysyvän nurmen osuus viljelijöiden asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoittamasta koko maatalousmaasta ei vähene enempää kuin 5 prosenttia siitä viiteosuudesta, jonka jäsenvaltiot vahvistavat vuonna 2015 jakamalla tämän kohdan toisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettu pysyvänä nurmena oleva maa-ala mainitun alakohdan b alakohdassa tarkoitetulla maatalousmaan kokonaisalalla.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun viiteosuuden vahvistamiseksi:

a) pysyvän nurmen ala tarkoittaa viljelijöiden, joita tämän luvun velvollisuudet koskevat, vuonna 2012 tai Kroatian tapauksessa vuonna 2013 asetuksen (EY) N:o 73/2009 mukaisesti ilmoittaman pysyvänä laitumena olevan maan ja viljelijöiden, joita tämän luvun velvollisuudet koskevat, vuonna 2015 asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoittaman sellaisen pysyvän nurmen alan, jota ei ole ilmoitettu pysyvänä laitumena olevaksi maaksi vuonna 2012 tai Kroatian tapauksessa vuonna 2013, summaa;

b) maatalousmaan kokonaisala tarkoittaa viljelijöiden, joita tämän luvun velvollisuudet koskevat, vuonna 2015 asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoittama maatalousmaata.

Pysyvän nurmen viiteosuus lasketaan uudelleen tapauksissa, joissa viljelijöillä, joita tämän luvun velvollisuudet koskevat, on asetuksen (EU) N:o 1306/2013 93 artiklan mukaisesti velvollisuus muuttaa ala takaisin pysyväksi nurmeksi vuonna 2015 tai vuonna 2016. Sellaisessa tapauksessa nämä alat lisätään tämän kohdan toisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettuun pysyvän nurmen alaan.

Pysyvän nurmen osuus on laskettava vuosittain viljelijöiden, joita tämän luvun velvollisuudet koskevat, kyseisen vuoden osalta asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoittamien alojen perusteella.

▼B

Tämän kohdan mukaista velvollisuutta sovelletaan kansallisella, alueellisella tai asianmukaisella aluetta alemmalla tasolla. Jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa velvollisuutta pysyvän nurmen säilyttämisestä tilan tasolla varmistaakseen, että pysyvän nurmen osuus ei vähene yli 5 prosenttia. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava kaikista tällaisista päätöksistä komissiolle viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014.

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava viiteosuus ja tässä kohdassa tarkoitettu osuus komissiolle.

3. Jos vahvistetaan, että 2 kohdassa tarkoitettu osuus on vähentynyt alueellisella tai aluetta alemmalla tasolla tai tapauksen mukaan kansallisella tasolla yli 5 prosenttia, asianomaisen jäsenvaltion on asetettava tilan tasolla velvollisuus muuttaa maa takaisin pysyväksi nurmeksi niiden viljelijöiden osalta, joilla on käytössään maata, joka on muutettu pysyvänä laitumena tai pysyvänä nurmena olevasta maa-alasta muulla tavalla käytettäväksi maaksi aiempana ajanjaksona.

▼C2

Jos 2 kohdan toisen alakohdan a alakohdan mukaisesti pysyväksi nurmeksi vahvistettu maa-alan absoluuttinen määrä pysyy kuitenkin absoluuttisesti samansuuruisena tietyissä rajoissa, 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa vahvistetun velvollisuuden katsotaan täyttyvän.

▼B

4. Edellä olevaa 3 kohtaa ei sovelleta, jos kyseisen rajan alittava vähennys on seurausta metsityksestä, joka on sopusoinnussa ympäristön kanssa; tähän ei lueta lyhytkiertoisen energiapuun viljelmiä tai joulukuusiviljelmiä eikä energiantuotantoon tarkoitettujen nopeakasvuisten puiden viljelmiä.

5. Sen varmistamiseksi, että pysyvän nurmen osuus säilyy, siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti sellaisten yksityiskohtaisten sääntöjen osalta, jotka koskevat pysyvän nurmen säilyttämistä, mukaan lukien säännöt, jotka koskevat takaisin pysyväksi nurmeksi muuttamista tämän artiklan 1 kohdan velvollisuuden noudattamatta jättämisen tapauksessa, ja jäsenvaltioihin sovellettavat säännöt, jotka koskevat 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja tilan tasolla asetettavia velvollisuuksia pysyvän nurmen säilyttämiseksi ja 2 kohdassa tarkoitetun viiteosuuden mukautuksia, jotka saattavat osoittautua tarpeellisiksi.

6. Siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä,

a) tämän artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen muiden herkkien alueiden nimeämistä koskevien puitteiden vahvistamiseksi;

b) pysyvän nurmen ja maatalousmaan kokonaisalan välisen, tämän artiklan 2 kohdan nojalla ylläpidettävän suhteen määrittämistä koskevien yksityiskohtaisten menetelmien vahvistamiseksi;

c) tämän artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun aiemman ajanjakson määrittelemiseksi.

7. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla määritetään tämän artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetut rajat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

▼B

46 artikla

Ekologinen ala

▼C2

1. Jos tilalla on yli 15 hehtaaria peltoalaa, viljelijän on varmistettava, että 1 päivästä tammikuuta 2015 alkaen ala, joka vastaa vähintään 5:tä prosenttia viljelijän asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoittamasta tilan peltoalasta, mukaan lukien tämän artiklan 2 kohdan c, d, g ja h alakohdassa mainitut alat, on ekologista alaa, jos jäsenvaltiot katsovat niiden olevan ekologisia aloja mainitun kohdan mukaisesti.

▼B

Tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua prosenttimäärää nostetaan 5 prosentista 7 prosenttiin edellyttäen, että asiasta annetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston säädös SEUT 43 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

▼C2

Komissio esittää viimeistään 31 päivänä maaliskuuta 2017 tämän kohdan ensimmäisen alakohdan soveltamista koskevan arviointikertomuksen, johon liitetään tarvittaessa ehdotus toisessa alakohdassa tarkoitetuksi säädökseksi.

▼B

2. Jäsenvaltioiden on viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014 päätettävä, että yhtä tai useampaa seuraavista pidetään ekologisena alana:

a) kesantoalat;

b) terassiviljelmät;

c) maisemapiirteet, mukaan lukien ne, jotka sijaitsevat tilan peltoalan viereisellä alalla; poiketen siitä, mitä tämän asetuksen 43 artiklan 1 kohdassa säädetään, niihin voi kuulua maisemapiirteitä, jotka eivät sisälly tukikelpoiseen alaan asetuksen (EU) N:o 1306/2013 76 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti;

d) suojakaistat, mukaan lukien pysyvänä nurmena olevat suojakaistat, edellyttäen, että ne ovat erillään niiden viereisestä tukikelpoisesta maatalousmaasta;

e) peltometsätalouden hehtaarit, joista myönnetään tai on myönnetty tukea asetuksen (EY) N:o 1698/2005 44 artiklan ja/tai asetuksen (EU) N:o 1305/2013 23 artiklan mukaisesti;

f) tukikelpoisten hehtaarien kaistaleet metsien reunassa;

g) lyhytkiertoisen energiapuun alat kivennäislannoitteita ja/tai kasvinsuojeluaineita käyttämättä;

h) tämän asetuksen 32 artiklan 2 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitetut metsitetyt alat;

▼C2

i) alat, joilla kasvaa kerääjäkasveja tai istuttamalla ja siemeniä idättämällä perustettua kasvipeitettä ja joihin sovelletaan tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja painokertoimia;

▼B

j) typpeä sitovien kasvien alat.

▼C2

Lukuun ottamatta tämän kohdan ensimmäisen alakohdan g ja h alakohdassa tarkoitettuja tilan aloja ekologisen alan on sijaittava tilan peltoalalla. Tämän kohdan ensimmäisen alakohdan c ja d alakohdassa mainittujen alojen tapauksessa ekologinen ala voi myös sijaita viljelijän asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti ilmoittaman peltoalan vieressä.

▼B

3. Hallinnon yksinkertaistamiseksi ja 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa lueteltujen ekologisen alan tyyppien erityispiirteiden huomioon ottamiseksi sekä niiden mittaamisen helpottamiseksi jäsenvaltiot voivat laskiessaan tilan ekologisen alan kokonaishehtaarimäärää käyttää liitteessä X esitettyjä muunto- ja/tai painokertoimia. Jos jäsenvaltio päättää pitää ekologisena alana 2 kohdan ensimmäisen alakohdan i alakohdassa tarkoitettua alaa tai mitä tahansa muuta alaa, johon sovelletaan painokerrointa, joka on alle 1, liitteessä X esitettyjen painokertoimien käyttö on pakollista.

4. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta tilaan,

a) jolla yli 75 prosenttia peltoalasta käytetään heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien tuotantoon, on kesannolla, käytetään palkokasvien viljelyyn tai käytetään näiden käyttötapojen yhdistelmään, edellyttäen, että näiden käyttötapojen ulkopuolelle jäävä peltoala on enintään 30 hehtaaria;

b) jolla yli 75 prosenttia tukikelpoisesta maatalousmaasta on pysyvää nurmea, jota käytetään heinäkasvien tai muiden nurmirehukasvien tuotantoon taikka merkittävän osan vuodesta tai merkittävän osan kasvukaudesta veden alla kasvavien kasvien viljelyyn tai näiden käyttötapojen yhdistelmään, edellyttäen, että näiden käyttötapojen ulkopuolelle jäävä peltoala on enintään 30 hehtaaria;

5. Jäsenvaltio voi päättää toimeenpanna enimmillään puolet 1 kohdassa tarkoitetun ekologisen alan prosenttiyksiköistä aluetasolla, jotta ekologiseksi alaksi saataisiin vierekkäisiä alueita. Jäsenvaltion on määriteltävä alueet ja osallistuvien viljelijöiden tai viljelijäryhmien velvollisuudet. Alueiden määrittelyllä ja velvollisuuksilla on tarkoitus tukea unionin politiikkoja ympäristön, ilmaston ja biologisen monimuotoisuuden aloilla.

6. Jäsenvaltio voi päättää sallia viljelijöiden, joiden tilat ovat lähellä toisiaan, täyttää 1 kohdassa tarkoitettu velvollisuus kollektiivisella täytäntöönpanolla edellyttäen, että kyseiset ekologiset alat ovat jatkuvia. Unionin politiikan edistämiseksi ympäristön, ilmaston ja biologisen monimuotoisuuden alalla jäsenvaltiot voivat nimetä aloja, joiden osalta kollektiivinen täytäntöönpano on mahdollista, ja ne voivat asettaa lisävelvollisuuksia tällaiseen kollektiiviseen täytäntöönpanoon osallistuville viljelijöille tai viljelijäryhmille.

▼B

Kunkin kollektiiviseen täytäntöönpanoon osallistuvan viljelijän on varmistettava, että vähintään 50 prosenttia alasta, johon sovelletaan 1 kohdan mukaista velvoitetta, sijaitsee hänen tilansa maalla 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti. Kollektiiviseen täytäntöönpanoon saa osallistua enintään kymmenen viljelijää.

▼C2

7. Jäsenvaltiot, joiden kokonaismaapinta-alasta yli 50 prosenttia on metsää, voivat päättää, että tämän artiklan 1 kohtaa ei sovelleta sellaisilla alueilla sijaitseviin tiloihin, jotka kyseiset jäsenvaltiot ovat nimenneet asetuksen (EU) N:o 1305/2013 32 artiklan 1 kohdan a tai b alakohdan mukaisesti luonnonhaitta-alueiksi, edellyttäen, että yli 50 prosenttia tämän kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun yksikön maapinta-alasta on metsää ja metsämaan ja maatalousmaan välinen suhde on suurempi kuin 3:1.

▼B

Metsäalaa sekä metsän ja maatalousmaan suhdetta arvioidaan LAU 2 tasoa vastaavalla aluetasolla tai sellaisen muun selvästi rajatun yksikön tasolla, joka kattaa muun yksittäisen selkeän jatkuvan maantieteellisen alueen, jossa on samanlaiset maataloutta koskevat olosuhteet.

8. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 2 kohdassa tarkoitetuista päätöksistä viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014 ja 3, 5, 6 tai 7 kohdassa tarkoitetuista päätöksistä viimeistään hakemustaan edeltävän vuoden 1 päivänä elokuuta.

9. Siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, jotka koskevat

a) lisäperusteita tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen alatyyppien määrittämiseksi ekologiseksi alaksi;

b) muiden alatyyppien lisäämistä 2 kohdassa tarkoitettuihin ekologisen alan tyyppeihin, jotka voidaan ottaa huomioon kohdassa 1 tarkoitetun prosenttiosuuden noudattamiseksi;

c) liitteen X mukauttamista 3 kohdassa tarkoitettujen muunto- ja painokertoimien vahvistamiseksi ja komission tämän kohdan a ja b alakohdan mukaisesti määrittelemien perusteiden ja/tai aluetyyppien huomioon ottamiseksi;

d) 5 ja 6 kohdassa tarkoitettua täytäntöönpanoa koskevien sääntöjen vahvistamista, mukaan lukien täytäntöönpanolle asetettavat vähimmäisvaatimukset;

e) sellaisten puitteiden vahvistamista, joiden perusteella jäsenvaltiot määrittelevät perusteet, jotka tilojen on täytettävä, jotta niiden voidaan katsoa olevan lähellä toisiaan 6 kohdan soveltamiseksi;

f) niiden menetelmien vahvistamista, joilla määritetään 7 kohdassa tarkoitettu metsän osuus kokonaismaapinta-alasta sekä metsän ja maatalousmaan välinen suhde.

▼B

47 artikla

Rahoitussäännökset

1. Jäsenvaltion on käytettävä tässä luvussa tarkoitetun tuen rahoittamiseen 30 prosenttia liitteessä II esitetystä kansallisesta enimmäismäärästä.

2. Jäsenvaltion on sovellettava tässä luvussa tarkoitettua tukea kansallisella tasolla.

►C2 Jäsenvaltio, joka soveltaa 23 artiklaa, voi päättää soveltaa tukea alueellisella tasolla. Tällaisessa ◄ tapauksessa sen on käytettävä jokaisella alueella tietty osuus tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti vahvistetusta enimmäismäärästä. Tämä osuus lasketaan jokaisen alueen osalta jakamalla 23 artiklan 2 kohdan mukainen vastaava alueellinen enimmäismäärä 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti määritetyllä kansallisella enimmäismäärällä 30 artiklan 1 kohdassa säädetyn lineaarisen vähennyksen jälkeen, jos mainitun artiklan 2 kohtaa ei sovelleta.

3. Komissio antaa vuosittain täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan vastaavat enimmäismäärät tässä luvussa tarkoitetulle tuelle vuosittain. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

4 LUKU

▼C2

Tuki luonnonhaitta-alueille

▼B

48 artikla

Yleiset säännöt

1. Jäsenvaltio voi myöntää tukea viljelijälle, jolla on oikeus tukeen 1 luvussa tarkoitetun perustukijärjestelmän tai yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän mukaisesti ja jonka tila sijaitsee kokonaan tai osittain jäsenvaltion asetuksen (EU) N:o 1305/2013 32 artiklan 1 kohdan mukaisesti nimeämillä luonnonhaitta-alueilla, jäljempänä luonnonhaitta-alueiden tuki '.

2. Jäsenvaltio voi päättää myöntää luonnonhaitta-alueiden tukea kaikille 1 kohdan soveltamisalaan kuuluville alueille tai rajoittaa tuen puolueettomin ja syrjimättömin perustein vain joillekin näistä alueista.

3. Luonnonhaitta-alueiden tukea, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan 2 kohdan sekä rahoituskurin, 11 artiklan mukaisten tukien alennusten ja tämän asetuksen 7 artiklan mukaisten lineaaristen vähennysten ja asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista, myönnetään vuosittain sellaisilla alueilla sijaitsevaa tukikelpoista hehtaaria kohden, joille jäsenvaltio on päättänyt myöntää tukea tämän artiklan 2 kohdan mukaisesti. Se maksetaan, kun asianomainen viljelijä aktivoi kyseisiin hehtaareihin liittyvät tukioikeudet, tai tämän asetuksen 36 artiklaa soveltavissa jäsenvaltioissa kun asianomainen viljelijä on ilmoittanut kyseiset tukikelpoiset hehtaarit.

▼B

4. Hehtaarikohtainen tuki luonnonhaitta-alueille lasketaan jakamalla 49 artiklan soveltamisesta johtuva määrä 33 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettujen, sellaisilla alueilla sijaitsevien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärällä, joille jäsenvaltio on päättänyt myöntää tukea tämän artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Jäsenvaltio voi puolueettomin ja syrjimättömin perustein myös määrittää tilakohtaisen hehtaarien enimmäismäärän, joille voidaan myöntää tämän luvun mukaista tukea.

5. Jäsenvaltio voi soveltaa tukea luonnonhaitta-alueille alueellisella tasolla tässä kohdassa säädetyin edellytyksin edellyttäen, että se on määrittänyt kyseiset alueet puolueettomin ja syrjimättömin perustein, jollaisia ovat erityisesti alueiden luonnonhaitoista johtuvat ominaispiirteet, mukaan lukien haittojen vakavuus, ja maatalouden harjoittamisolosuhteet.

Jäsenvaltion on jaettava 49 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kansallinen enimmäismäärä alueiden kesken puolueettomin ja syrjimättömin perustein.

Alueellinen tuki luonnonhaitta-alueille lasketaan jakamalla tämän kohdan toisen alakohdan mukaisesti laskettu alueellinen enimmäismäärä 33 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettujen, kyseisellä alueella sijaitsevien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärällä, joille jäsenvaltio on päättänyt myöntää tukea tämän artiklan 2 kohdan mukaisesti.

49 artikla

Rahoitussäännökset

1. Jäsenvaltio voi viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014 päättää käyttää tuen luonnonhaitta-alueille rahoittamiseen enintään 5 prosenttia liitteessä II esitetystä kansallisesta enimmäismäärästä. Jäsenvaltion on ilmoitettava päätöksestään komissiolle tuohon päivämäärään mennessä.

Jäsenvaltio voi viimeistään 1 päivänä elokuuta 2016 tarkistaa päätöstään, siten että tarkistettu päätös tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2017. Sen on ilmoitettava tällaisesta päätöksestä komissiolle viimeistään 1 päivänä elokuuta 2016.

2. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan tukea luonnonhaitta-alueille vastaavat enimmäismäärät vuosittain sen prosenttiosuuden perusteella, jonka jäsenvaltiot aikovat käyttää kansallisesta enimmäismäärästä 1 kohdan mukaisesti. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

▼B

5 LUKU

Nuorten viljelijöiden tuki

50 artikla

Yleiset säännöt

1. Jäsenvaltion on myönnettävä vuosittain tukea nuorelle viljelijälle, jolla on oikeus tukeen 1 luvussa tarkoitetun perustukijärjestelmän tai yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmän mukaisesti, jäljempänä 'nuorten viljelijöiden tuki'.

2. Tässä luvussa 'nuorella viljelijällä' tarkoitetaan luonnollista henkilöä,

▼C2

a) joka on perustamassa ensimmäistä kertaa tilan sen tilanpidosta vastaavana yrittäjänä tai on perustanut sellaisen tilan perustukijärjestelmässä tai yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmässä jätettyä ensimmäistä asetuksen (EU) N:o 1306/2013 72 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua hakemusta edeltävien viiden vuoden aikana; ja

▼B

b) joka on a alakohdassa tarkoitetun hakemuksen jättämisvuonna korkeintaan 40-vuotias.

3. Jäsenvaltio voi määrittää nuorten viljelijöiden tukea hakevia nuoria viljelijöitä varten lisää puolueettomia ja syrjimättömiä perusteita asianmukaisten taitojen ja/tai koulutusvaatimusten osalta.

4. Nuorten viljelijöiden tukea myönnetään vuosittain, viljelijän aktivoimien tukioikeuksien perusteella, tai tämän asetuksen 36 artiklaa soveltavissa jäsenvaltioissa viljelijän ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien perusteella, sanotun kuitenkaan rajoittamatta rahoituskurin, 11 artiklan mukaisten tukien alennusten, 7 artiklan mukaisten lineaaristen vähennysten ja asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista.

5. Nuorten viljelijöiden tuki myönnetään kullekin viljelijälle enintään viideksi vuodeksi. Kyseistä ajanjaksoa lyhennetään niiden vuosien lukumäärällä, jotka ovat kuluneet ensimmäisen 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetun tilan perustamisen ja ensimmäisen nuoren viljelijän tukea koskevan hakemuksen jättämisen välillä.

6. Jäsenvaltion, joka ei sovella 36 artiklaa, on laskettava nuorten viljelijöiden tuen määrä vuosittain kertomalla viljelijän 32 artiklan 1 kohdan mukaisesti aktivoimien tukioikeuksien lukumäärä luvulla, joka vastaa

a) 25:tä prosenttia viljelijällä olevien omistettujen tai vuokrattujen tukioikeuksien keskiarvosta; tai

b) 25:tä prosenttia määrästä, joka lasketaan jakamalla liitteessä II esitetyn kalenterivuodelle 2019 vahvistetun kansallisen enimmäismäärän kiinteä prosenttiosuus kaikkien 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti vuonna 2015 ilmoitettujen tukikelpoisten hehtaarien lukumäärällä. Kiinteän prosenttiosuuden on oltava samansuuruinen kuin osuus kansallisesta enimmäismäärästä, joka on jäljellä perustukijärjestelmälle 22 artiklan 1 kohdan mukaisesti vuodeksi 2015.

▼B

7. Edellä olevaa 36 artiklaa soveltavien jäsenvaltioiden on laskettava nuorten viljelijöiden tuen määrä vuosittain kertomalla luku, joka vastaa 25:tä prosenttia 36 artiklan mukaisesti lasketusta yhtenäisestä pinta-alatuesta, viljelijän 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärällä.

►C2 8. Poiketen siitä, mitä 6 ja 7 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat laskea joka vuosi nuorten viljelijöiden tuen määrän kertomalla luvun, joka ◄ vastaa 25:tä prosenttia hehtaarikohtaisen tuen kansallisesta keskiarvosta viljelijän 32 artiklan 1 kohdan mukaisesti aktivoimien tukioikeuksien lukumäärällä tai viljelijän 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärällä.

Hehtaarikohtaisen tuen kansallinen keskiarvo lasketaan jakamalla liitteessä II esitetty kalenterivuodelle 2019 vahvistettu kansallinen enimmäismäärä vuonna 2015 asetuksen 33 artiklan 1 kohdan mukaisesti tai vastaavasti 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettujen tukikelpoisten hehtaarien lukumäärällä.

▼C2

9. Jäsenvaltion on vahvistettava yksi yläraja, jota sovelletaan viljelijän aktivoimien tukioikeuksien tai viljelijän ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien lukumäärään. Tämän lukumäärän on oltava vähintään 25 ja enintään 90. Jäsenvaltion on noudatettava kyseistä rajaa 6, 7 ja 8 kohtaa soveltaessaan.

▼B

10. Edellä olevien 6-9 kohdan soveltamisen sijasta jäsenvaltiot voivat myöntää viljelijää kohden vuosittaisen kiinteämääräisen tukisumman, joka lasketaan kertomalla kiinteä hehtaarimäärä luvulla, joka vastaa 25:tä prosenttia 8 kohdan mukaisesti määritetystä hehtaarikohtaisen tuen kansallisesta keskiarvosta.

Tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu kiinteä hehtaarimäärä lasketaan jakamalla nuorten viljelijöiden tukea hakevien nuorten viljelijöiden 33 artiklan 1 kohdan tai vastaavasti 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti vuonna 2015 ilmoittamien tukikelpoisten hehtaarien kokonaismäärä kyseistä tukea vuonna 2015 hakevien nuorten viljelijöiden kokonaismäärällä.

Jäsenvaltio voi laskea kiinteän hehtaarimäärän uudelleen minä tahansa vuoden 2015 jälkeisenä vuonna, jos kyseistä tukea hakevien nuorten viljelijöiden lukumäärä tai nuorten viljelijöiden tilojen koko tai molemmat muuttuvat merkittävästi.

Kiinteämääräinen vuosittainen tukisumma, joka viljelijälle voidaan myöntää, ei saa olla suurempi kuin hänen perustukensa kokonaismäärä tiettynä vuonna ennen asetuksen (EU) N:o 1306/2013 63 artiklan soveltamista.

11. Tuensaajien oikeuksien suojelun takaamiseksi ja tuensaajien välisen syrjinnän estämiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti niiden edellytysten vahvistamiseksi, joiden mukaisesti oikeushenkilön voidaan katsoa olevan tukikelpoinen nuorten viljelijöiden tuen osalta.

▼B

51 artikla

Rahoitussäännökset

▼C2

1. Jäsenvaltion on käytettävä nuorten viljelijöiden tuen rahoittamiseen enintään 2 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä. Jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle viimeistään 1 päivänä elokuuta 2014 prosenttiosuus, jonka se arvioi tarvittavan mainitun tuen rahoittamiseen.

▼B

Jäsenvaltio voi tarkistaa arvioitua prosenttiosuuttaan viimeistään kunkin vuoden 1 päivänä elokuuta siten, että tarkistettu prosenttiosuus tulee voimaan seuraavana vuonna. Niiden on ilmoitettava tarkistettu prosenttiosuus komissiolle viimeistään sen soveltamisvuotta edeltävän vuoden elokuun 1 päivänä.

►C2 2. Jos jäsenvaltion jollekin vuodelle vahvistama nuorten viljelijöiden tuen kokonaismäärä ylittää ◄ tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän ja jos mainittu enimmäismäärä on alhaisempi kuin tuo enimmäismäärä, kyseisen jäsenvaltion on rahoitettava erotus soveltamalla 30 artiklan 7 kohdan ensimmäisen alakohdan f alakohtaa asianomaisena vuonna, soveltamalla kaikkiin viljelijöille 32 artiklan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti myönnettäviin tukiin lineaarista vähennystä, tai soveltamalla niitä molempia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan 1 kohdassa säädetyn 2 prosentin enimmäismäärän soveltamista.

3. Jos jäsenvaltiossa jonakin vuonna haettu nuorten viljelijöiden tuen kokonaismäärä ylittää tämän artiklan 4 kohdan mukaisesti vahvistetun enimmäismäärän ja jos mainittu enimmäismäärä on 2 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä, jäsenvaltion on mainitun enimmäismäärän noudattamiseksi sovellettava viljelijöille 50 artiklan mukaisesti maksettaviin tukiin lineaarista vähennystä.

4. Komissio antaa vuosittain täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan nuorten viljelijöiden tuen enimmäismäärät jäsenvaltioiden tämän artiklan 1 kohdan mukaisesti ilmoittaman prosenttiosuuden pohjalta.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

IV OSASTO

TUOTANTOSIDONNAINEN TUKI

1 LUKU

Vapaaehtoinen tuotantosidonnainen tuki

52 artikla

Yleiset säännöt

1. Jäsenvaltiot voivat myöntää viljelijöille tuotantosidonnaista tukea tässä luvussa vahvistetuin edellytyksin (jäljempänä tässä luvussa 'tuotantosidonnainen tuki').

▼B

2. Tuotantosidonnaista tukea voidaan myöntää seuraavilla aloilla ja seuraaville tuotannoille: vilja, öljysiemenet, valkuaiskasvit, palkokasvit, pellava, hamppu, riisi, pähkinät, tärkkelysperuna, maito ja maitotuotteet, siemenet, lampaan- ja vuohenliha, naudan- ja vasikanliha, oliiviöljy, silkkiäistoukat, kuivarehu, humala, sokerijuurikas, sokeriruoko, juurisikuri, hedelmät ja vihannekset sekä lyhytkiertoinen energiapuu.

3. Tuotantosidonnaista tukea voidaan myöntää ainoastaan sellaisille aloille tai jäsenvaltion alueille, joilla esiintyy vaikeuksia tietyissä maatalouden muodoissa tai tietyillä maatalouden aloilla, jotka ovat taloudellisista, yhteiskunnallisista ja/tai ympäristöllisistä syistä erityisen tärkeitä.

4. Poiketen siitä, mitä 3 kohdassa säädetään, tuotantosidonnaista tukea voidaan myöntää myös sellaisille viljelijöille,

a) joilla on 31 päivänä joulukuuta 2014 asetuksen (EY) N:o 1782/2003 III osaston 3 luvun 2 jakson ja 71 m artiklan sekä asetuksen (EY) N:o 73/2009 60 artiklan ja 65 artiklan neljännen kohdan mukaisesti myönnettyjä tukioikeuksia ja

b) joilla ei ole tukikelpoisia hehtaareita tukioikeuksien aktivoimiseksi tämän asetuksen III osaston 1 luvussa tarkoitetussa perustukijärjestelmässä.

5. Tuotantosidonnaista tukea voidaan myöntää vain siinä määrin kuin on tarpeen luoda kannustin nykyisen tuotantotason säilyttämiseksi asianomaisilla aloilla tai alueilla.

6. Tuotantosidonnainen tuki myönnetään vuotuisena tukena tietyissä määrällisissä rajoissa tiettyjen pinta-alojen perusteella sekä tuotosten tai tietyn eläinmäärän perusteella.

7. Oikeushenkilön tapauksessa taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmän tapauksessa jäsenvaltiot voivat soveltaa 6 kohdassa tarkoitettuja rajoja näiden oikeushenkilöiden tai ryhmien jäsenten tasolla, jos kansallisessa lainsäädännössä säädetään yksittäisille jäsenille oikeuksia ja velvollisuuksia, jotka ovat verrattavissa tilan päävastuullisessa asemassa olevien yksittäisten viljelijöiden oikeuksiin ja velvollisuuksiin erityisesti heidän taloudellisen, sosiaalisen ja verotuksellisen aseman osalta, edellyttäen, että ne ovat osaltaan vahvistaneet kyseisten oikeushenkilöiden tai ryhmien maatalouden rakenteita.

8. Tämän artiklan mukaisesti myönnettävän tuotantosidonnaisen tuen on oltava johdonmukainen unionin muiden toimenpiteiden ja politiikkojen kanssa.

9. Jotta varmistetaan unionin varojen tehokas ja kohdennettu käyttö ja estetään samanaikainen rahoitus muista vastaavista tukivälineistä, siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan:

a) tuotantosidonnaisen tuen myöntämisedellytykset;

b) säännöt, jotka koskevat johdonmukaisuutta muiden unionin toimenpiteiden kanssa ja tuen kumuloitumista.

▼B

53 artikla

Rahoitussäännökset

1. Jäsenvaltio voi tuotantosidonnaisen tuen rahoittamiseksi päättää viimeistään kunkin tuen ensimmäistä täytäntöönpanovuotta edeltävän vuoden 1 päivänä elokuuta käyttää enintään 8 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästään.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltio voi päättää käyttää enintään 13 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästään, jos

a) se soveltaa 31 päivään joulukuuta 2014 saakka

   i) asetuksen (EY) N:o 73/2009 V osastossa säädettyä yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmää tai

   ii) rahoittaa toimenpiteitä mainitun asetuksen 111 artiklan mukaisesti, tai

   iii) jos siihen sovelletaan kyseisen asetuksen 69 artiklan 5 kohdassa tai Maltan tapauksessa 69 artiklan 1 kohdassa säädettyä poikkeusta; ja/tai

b) se myöntää ainakin yhtenä vuonna vuosien 2010–2014 aikana yli 5 prosenttia asetuksen (EY) N:o 73/2009 III, IV – IV osaston 1 luvun 6 jaksoa lukuun ottamatta – ja V osastossa säädettyjen suorien tukien osalta käytettävissä olevasta määrästään rahoittaakseen:

   i) asetuksen (EY) N:o 73/2009 III osaston 2 luvun 2 jaksossa säädettyjä toimenpiteitä,

   ii) mainitun asetuksen 68 artiklan 1 kohdan a alakohdan i–iv alakohdassa ja b ja e alakohdassa säädettyä tukea tai

   iii) mainitun asetuksen IV osaston 1 luvun – IV osaston 6 jaksoa lukuun ottamatta – mukaisia toimenpiteitä.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua kansallista vuosittaista enimmäisprosenttia voidaan nostaa enintään kahdella prosenttiyksiköllä jäsenvaltioissa, joissa päätetään käyttää vähintään 2 prosenttia liitteessä II määritellystä kansallisesta vuosittaisesta enimmäismäärästä valkuaiskasvituotannon tukemiseen tämän luvun mukaisesti.

4. Poiketen siitä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltio, joka myöntää ainakin yhtenä vuonna vuosien 2010–2014 aikana yli 10 prosenttia asetuksen (EY) N:o 73/2009 III, IV – IV osaston 1 luvun 6 jaksoa lukuun ottamatta – ja V osastossa säädettyjen suorien tukien myöntämiseen käytettävissä olevasta määrästään rahoittaakseen:

a) asetuksen (EY) N:o 73/2009 III osaston 2 luvun 2 jaksossa säädettyjä toimenpiteitä;

▼B

b) mainitun asetuksen 68 artiklan 1 kohdan a alakohdan i–iv alakohdassa ja b ja e alakohdassa säädettyä tukea; tai

c) mainitun asetuksen IV osaston 1 luvun – 6 jaksoa lukuun ottamatta – mukaisia toimenpiteitä,

voi päättää käyttää yli 13 prosenttia tämän asetuksen liitteessä II esitetystä vuotuisesta enimmäismäärästä, jos komissio hyväksyy sen tämän asetuksen 55 artiklan mukaisesti.

5. Edellä olevissa 1–4 kohdassa esitetyistä prosenttiosuuksista poiketen jäsenvaltio voi päättää käyttää enintään 3 miljoonaa euroa vuodessa tuotantosidonnaisen tuen rahoitukseen.

6. Jäsenvaltio voi viimeistään 1 päivänä elokuuta 2016 tarkistaa 1–4 kohdan mukaisesti tekemäänsä päätöstä siten, että se tulee voimaan vuodesta 2017 alkaen,

a) jättääkseen ennalleen 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti vahvistetun prosenttiosuuden tai korottaakseen tai alentaakseen sitä tapauksen mukaan mainituissa kohdissa säädetyissä rajoissa taikka jättääkseen ennalleen 4 kohdan mukaisesti vahvistetun prosenttiosuuden tai alentaakseen sitä;

b) muuttaakseen tuotantosidonnaisen tuen myöntämisehtoja;

c) lopettaakseen tämän luvun mukaisen tuen myöntämisen.

7. Komissio antaa vuosittain täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan tuotantosidonnaista tukea vastaavat enimmäismäärät sen perusteella, millaisen päätöksen kukin jäsenvaltio on tämän artiklan 1–6 kohdan nojalla tehnyt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

54 artikla

Tiedonannot

1. Jäsenvaltioiden on annettava 53 artiklassa tarkoitetut päätökset komissiolle tiedoksi viimeistään artiklassa tarkoitettuina määräpäivinä. Tiedonannossa on 53 artiklan 6 kohdan c alakohdassa tarkoitettua päätöstä lukuun ottamatta oltava tiedot kohdealueesta, valituista maatalouden muodoista tai aloista sekä myönnettävän tuen tasosta.

2. Edellä 53 artiklan 2 ja 4 kohdassa tai tarvittaessa 53 artiklan 6 kohdan a alakohdassa tarkoitetuissa päätöksissä on oltava yksityiskohtainen kuvaus kohdealueen erityistilanteesta sekä maatalouden muotojen tai tiettyjen maatalouden alojen erityispiirteistä, joiden vuoksi 53 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu prosenttiosuus ei riitä 52 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen vaikeuksien voittamiseen ja joiden vuoksi tukitason korottaminen on oikeutettua.

55 artikla

Komission hyväksyntä

1. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla hyväksytään, soveltamatta 71 artiklan 2 tai 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä, 53 artiklan 4 kohdassa tai tarvittaessa 53 artiklan 6 kohdan a alakohdassa tarkoitettu päätös, jos asianomaisella alueella tai alalla todetaan esiintyvän jonkin seuraavista tarpeista:

▼B

a) tarve pitää tietty tuotanto tietyllä tasolla vaihtoehtojen puutteen vuoksi sekä tuotannon lopettamisriskin ja siitä johtuvien yhteiskunnallisten ongelmien ja/tai ympäristöongelmien vähentämiseksi;

b) tarve varmistaa vakaa tarjonta paikalliselle jalostusteollisuudelle ja siten estää mahdollisen rakennemuutoksen aiheuttamat kielteiset yhteiskunnalliset ja taloudelliset seuraukset;

c) tarve kompensoida haittoja, joita tietyn alan viljelijöille aiheutuu asianomaisten markkinoiden pysyvien häiriöiden vuoksi;

d) tarve toteuttaa toimia silloin kun tämän asetuksen, asetuksen (EU) N:o 1305/2013 tai hyväksytyn valtiontukijärjestelmän mukaisesti saatavilla olevaa muuta tukea pidetään riittämättömänä tämän kohdan a, b ja c alakohdassa säädettyihin tarpeisiin vastaamiseksi.

2. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen päätösten arviointi- ja hyväksymismenettelyä. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

2 LUKU

Puuvillan lajikohtainen tuki

56 artikla

Soveltamisala

CN-koodin 5201 00 puuvillan tuottajille myönnetään tukea tässä luvussa vahvistetuin edellytyksin, jäljempänä 'puuvillan lajikohtainen tuki'.

57 artikla

Tukikelpoisuus

1. Puuvillan lajikohtaista tukea myönnetään puuvillan tukikelpoiselle viljelyalalle hehtaaria kohden. Jotta viljelyalalle voidaan myöntää tukea, sen on sijaittava jäsenvaltion puuvillan tuotantoon hyväksymällä maatalousmaalla ja sille on pitänyt kylvää jäsenvaltioiden hyväksymiä lajikkeita, jotka tosiasiallisesti korjataan tavanomaisissa kasvuolosuhteissa.

Puuvillan lajikohtainen tuki maksetaan virheettömästä, aidosta ja myyntikelpoisesta puuvillasta.

2. Jäsenvaltion on hyväksyttävä 1 kohdassa tarkoitetut maa ja lajikkeet 3 kohdan mukaisesti vahvistettavien sääntöjen ja edellytysten mukaisesti.

▼B

3. Puuvillan lajikohtaisen tuen tehokkaan hallinnoinnin varmistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti säännöistä ja edellytyksistä, jotka koskevat maan ja lajikkeiden hyväksymistä puuvillan lajikohtaista tukea varten.

4. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat menettelyä maan ja lajikkeiden hyväksymiseksi puuvillan lajikohtaista tukea varten ja tätä hyväksymistä koskevia tiedonantoja viljelijöille. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

58 artikla

Perusalat, vahvistetut satotasot ja viitemäärät

1. Kansalliset perusalat ovat seuraavat:

— Bulgariassa: 3 342 ha,

— Kreikassa: 250 000 ha,

— Espanjassa: 48 000 ha,

— Portugalissa: 360 ha.

2. Vahvistetut satotasot viitekautena ovat seuraavat:

— Bulgariassa: 1,2 tonnia/ha,

— Kreikassa: 3,2 tonnia/ha,

— Espanjassa: 3,5 tonnia/ha,

— Portugalissa: 2,2 tonnia/ha.

3. Lajikohtaisen tuen määrä tukikelpoiselle viljelyalalle hehtaaria kohden lasketaan kertomalla 2 kohdassa vahvistetut satotasot seuraavilla viitemäärillä:

— Bulgariassa: 584,88 euroa vuonna 2015 ja 649,45 euroa vuonna 2016 ja sitä seuraavina vuosina

— Kreikassa: 234,18 euroa

— Espanjassa: 362,15 euroa

— Portugalissa: 228,00 euroa

4. Jos puuvillan tukikelpoinen viljelyala ylittää jossain jäsenvaltiossa jonakin vuonna 1 kohdassa vahvistetun perusalan, kyseisen jäsenvaltion 3 kohdassa tarkoitettua määrää vähennetään suhteessa perusalan ylitykseen.

▼B

5. Puuvillan lajikohtaisen tuen soveltamisen mahdollistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti säännöistä, jotka koskevat kyseisen tuen myöntämisedellytyksiä, tukikelpoisuusvaatimuksia ja maatalouskäytäntöjä.

6. Komissio voi antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt, jotka koskevat 4 kohdassa säädetyn vähennyksen laskentaa. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

59 artikla

Hyväksytyt toimialakohtaiset organisaatiot

1. Tässä luvussa 'hyväksytyllä toimialakohtaisella organisaatiolla' tarkoitetaan oikeushenkilöä, jonka muodostavat puuvillaa tuottavat viljelijät ja vähintään yksi siementenpoistaja ja joka muun muassa

a) auttaa parantamaan puuvillan markkinoille saattamisen koordinointia erityisesti selvitysten ja markkinatutkimusten avulla;

b) laatii unionin sääntöjen mukaisia vakiosopimuksia;

c) huolehtii tuotannon suuntaamisesta tuotteisiin, jotka vastaavat paremmin markkinoiden tarpeita ja kuluttajien kysyntää erityisesti laadun ja kuluttajansuojan suhteen;

d) uudistaa tuotteen laadun parantamiseen tähtääviä menetelmiä ja keinoja;

e) kehittää markkinointistrategioita puuvillan myynnin edistämiseksi laatusertifiointijärjestelmillä.

2. Jäsenvaltion, jonne siementenpoistajat ovat sijoittautuneet, on hyväksyttävä 3 kohdan mukaisesti vahvistettavia perusteita noudattavat toimialakohtaiset organisaatiot.

3. Puuvillan lajikohtaisen tuen tehokkaan hallinnoinnin varmistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa 70 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan seuraavat:

a) toimialakohtaisten organisaatioiden hyväksymisperusteet;

b) tuottajien velvollisuudet;

c) säännöt sellaista tilannetta varten, jossa hyväksytty toimialakohtainen organisaatio ei täytä a alakohdassa tarkoitettuja perusteita.

▼B

60 artikla

Tuen myöntäminen

1. Viljelijöille myönnetään puuvillan lajikohtaista tukea tukikelpoista hehtaaria kohden 58 artiklan mukaisesti.

2. Hyväksytyn toimialakohtaisen organisaation jäseninä oleville viljelijöille myönnetään 58 artiklan 1 kohdassa säädetyn perusalan rajoissa puuvillan lajikohtainen tuki tukikelpoista hehtaaria kohden korotettuna kahdella eurolla.

V OSASTO

PIENVILJELIJÄJÄRJESTELMÄ

61 artikla

Yleiset säännöt

1. Jäsenvaltiot voivat perustaa tässä osastossa vahvistettujen edellytysten mukaisen järjestelmän pienviljelijöitä varten, jäljempänä 'pienviljelijäjärjestelmä'.

Viljelijät, joilla vuonna 2015 on omistettuja tai vuokrattuja tukioikeuksia, tai 36 artiklaa soveltavissa jäsenvaltioissa viljelijät, jotka hakevat yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmään, ja jotka täyttävät 10 artiklan 1 kohdan mukaiset vähimmäisvaatimukset, voivat hakea pienviljelijäjärjestelmään.

▼C2

2. Pienviljelijäjärjestelmän tuet korvaavat III ja IV osaston mukaisesti myönnettävät suorat tuet.

▼B

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltio valitsee 63 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisen tukimenetelmän. Siinä tapauksessa tuki edellyttää III ja IV osastossa säädettyjen ehtojen täyttämistä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan 3 kohdan soveltamista.

3. Pienviljelijäjärjestelmään osallistuvat viljelijät vapautetaan III osaston 3 luvussa säädettyjen maatalouskäytäntöjen noudattamisesta.

4. Viljelijöille, joiden todetaan luoneen 18 päivän lokakuuta 2011 jälkeen keinotekoisesti edellytykset pienviljelijäjärjestelmästä hyötymiseksi, ei saa myöntää mitään tämän osaston mukaista etua.

62 artikla

Osallistuminen

1. Pienviljelijäjärjestelmään haluavan viljelijän on jätettävä hakemus jäsenvaltioiden vahvistamaan päivään mennessä, joka saa olla viimeistään 15 päivä lokakuuta 2015. Jäsenvaltioiden vahvistama määräpäivä ei voi kuitenkaan olla aikaisemmin kuin perustukijärjestelmässä tai yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmässä jätetyn hakemuksen viimeinen jättöpäivä.

▼B

Jos viljelijä ei ole hakenut pienviljelijäjärjestelmään viimeistään jäsenvaltion vahvistamana päivänä tai jos viljelijä päättää poistua siitä kyseisen päivämäärän jälkeen tai jos viljelijä on valinnut asetuksen (EU) N:o 1305/2013 19 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisen tuen, hänellä ei ole enää oikeutta osallistua järjestelmään.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat säätää, että viljelijät, joiden III ja IV osaston mukaisesti saamien suorien tukien määrä on jäsenvaltion 63 artiklan mukaisesti vahvistamaa enimmäismäärää pienempi, sisällytetään pienviljelijäjärjestelmään automaattisesti, elleivät he nimenomaisesti poistu siitä 1 kohdan mukaiseen jäsenvaltion vahvistamaan päivämäärään mennessä tai jonakin seuraavana vuotena. Tätä mahdollisuutta käyttävien jäsenvaltioiden on ilmoitettava viljelijöille ajoissa oikeudesta poistua järjestelmästä.

3. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että arvio 63 artiklassa tarkoitetusta tuen määrästä ilmoitetaan viljelijöille ajoissa ennen jäsenvaltioiden vahvistamaa hakemuksen jättöpäivää tai järjestelmästä poistumispäivää.

63 artikla

Tuen määrä

1. Jäsenvaltion on vahvistettava kunkin pienviljelijäjärjestelmään osallistuvan viljelijän vuotuisen tuen määrä jollekin seuraavista tasoista:

a) määrä, joka ei ylitä 25:tä prosenttia tuensaajakohtaisesta kansallisesta keskituesta, joka jäsenvaltion on vahvistettava liitteessä II kalenterivuodelle 2019 vahvistetun kansallisen enimmäismäärän ja 33 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti tukikelpoisia hehtaareita vuonna 2015 ilmoittaneiden viljelijöiden lukumäärän perusteella;

b) määrä, joka vastaa hehtaarikohtaista kansallista keskitukea kerrottuna hehtaarien lukumäärää vastaavalla jäsenvaltioiden vahvistamalla luvulla, joka voi olla enintään viisi. Jäsenvaltioiden on vahvistettava hehtaarikohtainen kansallinen keskituki liitteessä II kalenterivuodelle 2019 vahvistetun kansallisen enimmäismäärän ja 33 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettujen vuoden 2015 tukikelpoisten hehtaarien lukumäärän perusteella.

Ensimmäisen alakohdan a tai b alakohdassa tarkoitettu määrä ei saa olla pienempi kuin 500 euroa eikä suurempi kuin 1 250 euroa.

▼C2

Jos ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan soveltamisesta johtuva määrä on pienempi kuin 500 euroa tai suurempi kuin 1 250 euroa, se on pyöristettävä ylös- tai alaspäin kyseiseen vähimmäis- tai enimmäismäärään.

▼B

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltio voi päättää myöntää järjestelmään osallistuville viljelijöille

▼C2

a) määrän, joka on yhtä suuri kuin viljelijälle myönnettävien suorien tukien arvo yhteensä, tai

▼B

►C2 b) määrän, joka on yhtä suuri kuin viljelijälle III ja IV osaston mukaisesti vuonna 2015 myönnettävien suorien tukien arvo yhteensä ja ◄ jota jäsenvaltiot voivat myöhempinä vuosina mukauttaa ottaakseen samassa suhteessa huomioon liitteessä II vahvistetun kansallisen enimmäismäärän muutokset.

▼C2

Ensimmäisen alakohdan a tai b alakohdassa tarkoitettu määrä ei saa olla suurempi kuin jäsenvaltion vahvistama määrä, jonka on oltava 500–1 250 euroa.

▼B

Jos ensimmäisen alakohdan a tai b alakohdan soveltamisen johdosta tuen määrä on pienempi kuin 500 euroa, kyseinen jäsenvaltio voi päättää pyöristää tämän määrän 500 euroon,.

3. Poiketen siitä mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, näissä kohdissa tarkoitettu määrä voidaan Kroatiassa, Kyproksessa, Maltassa ja Sloveniassa vahvistaa pienemmäksi kuin 500 euroa, mutta ei kuitenkaan pienemmäksi kuin 200 euroa tai Maltan osalta pienemmäksi kuin 50 euroa.

64 artikla

Erityisedellytykset

1. Viljelijän on pienviljelijäjärjestelmään osallistumisaikanaan

a) säilytettävä vähintään se tukikelpoinen hehtaarimäärä, joka vastaa omistettujen tai vuokrattujen tukioikeuksien lukumäärää tai 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoitettujen tukikelpoisten hehtaarien lukumäärää vuonna 2015;

b) täytettävä 10 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty vähimmäisvaatimus.

▼C2

2. Pienviljelijäjärjestelmään osallistuvan viljelijän 32 ja 33 artiklan mukaisesti vuonna 2015 aktivoimia tukioikeuksia pidetään aktivoituina tukioikeuksina koko sen ajan, kun viljelijä osallistuu tähän järjestelmään.

▼B

Omistettuja tai vuokrattuja tukioikeuksia, jotka viljelijällä on järjestelmään osallistumisaikana, ei pidetä kansalliseen varantoon tai alueellisiin varantoihin 31 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti palautettavina käyttämättöminä tukioikeuksina.

▼C2

Jäsenvaltioissa, jotka soveltavat 36 artiklaa, pienviljelijäjärjestelmään osallistuvan viljelijän 36 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilmoittamia tukikelpoisia hehtaareja vuonna 2015 pidetään ilmoitettuina koko sen ajan, kun viljelijä osallistuu tähän järjestelmään.

▼B

3. Poiketen siitä, mitä 34 artiklassa säädetään, pienviljelijäjärjestelmään osallistuvien viljelijöiden tukioikeuksia ei voi siirtää, jollei kyseessä ole perintö tai ennakkoperintö.

Viljelijä, joka saa tukioikeuksia perintönä tai ennakkoperintönä pienviljelijäjärjestelmään osallistuvalta viljelijältä, voi osallistua pienviljelijäjärjestelmään, jos hän täyttää perustukijärjestelmää koskevat edellytykset ja perii hänelle tukioikeudet perinnöksi jättävältä viljelijältä tämän kaikki tukioikeudet.

▼B

4. Tämän artiklan 1 ja 2 kohtaa sekä 3 kohdan ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltio valitsee 63 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisen tukimenetelmän soveltamatta 63 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa.

5. Oikeusvarmuuden varmistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti järjestelmään osallistumisen edellytyksistä silloin kun siihen osallistuvan viljelijän tilanne on muuttunut.

65 artikla

Rahoitussäännökset

1. Jäsenvaltion on tässä osastossa tarkoitetun tuen rahoittamiseksi vähennettävä saatavilla olevien vastaavien tukien kokonaismääristä määrät, jotka vastaavat määriä, joihin pienviljelijä olisi oikeutettu

a) III osaston 1 luvussa tarkoitetun perustuen tai yhtenäisen pinta-alatuen mukaisesti;

b) III osaston 2 luvussa tarkoitetun uudelleenjakotuen osalta;

c) III osaston 3 luvussa tarkoitetun ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisiin maatalouskäytäntöihin myönnettävän tuen osalta,

d) III osaston 4 luvussa tarkoitetun luonnonhaittatuen osalta

e) III osaston 5 luvussa tarkoitetun nuorten viljelijöiden tuen ja

f) IV osastossa tarkoitetun tuotantosidonnaisen tuen osalta.

Jos yksittäiselle viljelijälle myönnettävien tukien määrän summa jäsenvaltioissa, jotka ovat päättäneet laskea tuen määrän 63 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti, ylittää niiden vahvistaman enimmäismäärän, kutakin määrää vähennetään suhteellisesti.

▼C2

2. Kaikkien pienviljelijäjärjestelmästä johtuvien tukien summan ja 1 kohdan mukaisesti rahoitettavan kokonaismäärän välinen erotus rahoitetaan yhdellä tai useammalla seuraavista tavoista:

▼B

a) sovelletaan 30 artiklan 7 kohtaa asianomaisena vuonna;

b) käytetään asianomaisena vuonna käyttämättä jääneitä varoja III osaston 5 luvussa vahvistetun nuorten viljelijöiden tuen rahoittamiseksi;

c) sovelletaan lineaarista vähennystä kaikkiin 32 tai 36 artiklan mukaisesti myönnettäviin tukiin.

3. Seikkojen, joiden perusteella tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetut määrät vahvistetaan, on pysyttävä samoina koko sen ajan, jonka viljelijä osallistuu pienviljelijäjärjestelmään, paitsi jos jäsenvaltio on päättänyt vahvistaa vuotuisen tuen määrän 63 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti.

▼B

►C2 4. Jos pienviljelijäjärjestelmästä johtuvien tukien kokonaismäärä ylittää ◄ 10 prosenttia liitteessä II esitetystä vuotuisesta kansallisesta enimmäismäärästä, jäsenvaltion on sovellettava tämän osaston mukaisesti maksettaviin tukiin lineaarista vähennystä mainitun prosenttiosuuden noudattamiseksi, jollei se ole vahvistanut tuen määrää 63 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti soveltamatta 63 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa.

Samaa poikkeusta sovelletaan niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka ovat vahvistaneet tuen määrän 63 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan mukaisesti soveltamatta 63 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa, joiden liitteessä II vahvistettu kansallinen enimmäismäärä on vuoden 2019 osalta korkeampi kuin vuoden 2015 osalta ►C2 ja jotka soveltavat 25 artiklan 1 kohdan tai 36 artiklan 2 kohdan mukaista laskentamenetelmää. ◄

VI OSASTO

PUUVILLA-ALAN KANSALLISET RAKENNEUUDISTUSOHJELMAT

66 artikla

Vuotuisten määrärahojen käyttö rakenneuudistusohjelmiin

1. Jäsenvaltion, joka on soveltanut asetuksen (EY) N:o 637/2008 4 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa, on siirrettävä kyseisen asetuksen 5 artiklan 1 kohdan mukaisesti käytettävissä olevat asiaan kuuluvat vuotuiset määrärahat siten, että siirto tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2014 ja ne ovat unionin lisävaroja asetuksen (EU) N:o 1305/2013 mukaisesti rahoitettavien maaseudun kehittämisohjelmien toimenpiteisiin.

2. Asetuksen (EY) N:o 637/2008 4 artiklan 1 kohdan toista alakohtaa soveltaneen jäsenvaltion kyseisen asetuksen 5 artiklan 1 kohdan nojalla käytettävissä olevat asiaankuuluvat vuotuiset määrärahat sisällytetään sen tämän asetuksen liitteessä II esitettyihin kansallisiin enimmäismääriin 1 päivästä tammikuuta 2017.

VII OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

1 LUKU

Ilmoitukset ja kiireelliset tapaukset

67 artikla

Ilmoitusvelvollisuudet

1. Tässä asetuksessa vahvistettujen sääntöjen moitteettoman soveltamisen varmistamiseksi siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti tarvittavista toimenpiteistä, jotka koskevat jäsenvaltioiden ilmoituksia komissiolle tämän asetuksen soveltamiseksi tai suorien tukien tarkastamiseksi, valvomiseksi, seuraamiseksi, arvioimiseksi ja tilintarkastuksen tekemiseksi ja jotta noudatetaan neuvoston päätöksellä tehtyjen kansainvälisten sopimusten vaatimuksia, mainittujen sopimusten mukaiset ilmoitusvelvollisuudet mukaan luettuina. Komissio ottaa tämän tehdessään huomioon tietotarpeet ja mahdollisten tietolähteiden välisen synergian.

▼B

Saatuja tietoja voidaan tarvittaessa toimittaa kansainvälisille organisaatioille ja kolmansien maiden toimivaltaisille viranomaisille tai asettaa näiden saataville tai julkaista, jollei henkilötietojen suojasta ja yritysten liikesalaisuuksien suojaamiseen liittyvästä oikeutetusta edusta muuta johdu.

2. Jotta 1 kohdassa tarkoitetut ilmoitukset olisivat nopeita, tehokkaita, täsmällisiä ja kustannustehokkaita, siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti säännöistä, jotka koskevat seuraavaa:

a) ilmoitettavien tietojen luonne ja tyyppi;

b) käsiteltävien tietojen ryhmät ja enimmäissäilytysajat;

c) oikeus päästä tietoihin tai saataville asetettavia tietojärjestelmiä;

d) tietojen julkaisemisedellytykset.

3. Komissio antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan:

a) ilmoitusmenetelmät;

b) säännöt, jotka koskevat tämän artiklan soveltamiseksi tarvittavien tietojen toimittamista;

c) järjestelyt toimitettavien tietojen hallinnoimiseksi sekä säännöt, jotka koskevat tiedonantojen sisältöä, muotoa, aikataulua, toimittamistiheyttä ja määräaikoja;

d) järjestelyt tietojen ja asiakirjojen toimittamiseksi tai käyttöön asettamiseksi jäsenvaltioille, kansainvälisille organisaatioille tai kolmansien maiden toimivaltaisille viranomaisille, tai julkaisemiseksi, jollei henkilötietojen suojasta ja viljelijöiden ja yritysten liikesalaisuuksien suojaamiseen liittyvästä oikeutetusta edusta muuta johdu.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

68 artikla

Henkilötietojen käsittely ja suoja

1. Jäsenvaltiot ja komissio keräävät henkilötietoja 67 artiklan 1 kohdassa vahvistettuja tarkoituksia varten. Ne eivät saa käsitellä kyseisiä tietoja näiden tarkoitusten vastaisella tavalla.

2. Jos henkilötietoja käsitellään 67 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa seuranta- ja arviointitarkoituksessa, tiedot tehdään nimettömiksi ja niitä käsitellään vain koottuina.

▼B

3. Henkilötietoja käsitellään direktiivin 95/46/EY ja asetuksen (EY) N:o 45/2001 mukaisesti. Tällaisia tietoja ei etenkään saa säilyttää muodossa, joka mahdollistaa rekisteröityjen tunnistamisen pidempään kuin on tarpeen siihen tarkoitukseen, jota varten tiedot on kerätty tai jota varten niitä käsitellään, ottaen huomioon sovellettavassa kansallisessa ja unionin lainsäädännössä säädetyt vähimmäissäilytysajat.

4. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava rekisteröidyille, että heidän henkilötietojaan saatetaan käsitellä kansallisissa ja unionin elimissä 1 kohdan mukaisesti ja että heillä on tällöin direktiivin 95/46/EY ja asetuksen (EY) N:o 45/2001 mukaiset oikeudet.

5. Tähän artiklaan sovelletaan asetuksen (EU) N:o 1306/2013 111–114 artiklaa.

69 artikla

Toimenpiteet erityisten ongelmien ratkaisemiseksi

1. Komissio hyväksyy täytäntöönpanosäädöksiä, jotka ovat tarpeen ja perusteltuja erityisten ongelmien ratkaisemiseksi kiireellisissä tapauksissa. Nämä täytäntöönpanosäädökset voivat poiketa tämän asetuksen säännöksistä, siinä määrin ja sellaisen ajan kuin on ehdottoman välttämätöntä. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 71 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

2. Tällaisten erityisten ongelmien ratkaisemiseksi ja varmistaen suorien tukien jatkuvuuden poikkeuksellisissa olosuhteissa komissio hyväksyy 71 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen välittömästi sovellettavia täytäntöönpanosäädöksiä, jos asianmukaisesti perustellut erittäin kiireelliset tapaukset sitä edellyttävät.

3. Edellä olevien 1 tai 2 kohdan mukaisesti hyväksytyt säädökset pysyvät voimassa enintään 12 kuukauden ajan. Jos kyseisissä kohdissa tarkoitetut erityiset ongelmat jatkuvat edelleen tämän määräajan jälkeen, komissio voi pysyvän ratkaisun luomiseksi esittää asianmukaisia lainsäädäntöehdotuksia.

4. Komissio ilmoittaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle kaikista 1 tai 2 kohdan mukaisesti hyväksytyistä säädöksistä kahden työpäivän kuluessa niiden hyväksymisestä.

2 LUKU

Toimivallan siirto ja täytäntöönpanosäännökset

70 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.

▼B

2. Siirretään komissiolle 1 päivästä tammikuuta 2014 seitsemän vuoden ajaksi 2 artiklassa, 4 artiklan 3 kohdassa, 6 artiklan 3 kohdassa, 7 artiklan 3 kohdassa, 8 artiklan 3 kohdassa, 9 artiklan 5 kohdassa, 20 artiklan 6 kohdassa, 35 artiklassa, 36 artiklan 6 kohdassa, 39 artiklan 3 kohdassa, 43 artiklan 12 kohdassa, 44 artiklan 5 kohdassa, 45 artiklan 5 ja 6 kohdassa, 46 artiklan 9 kohdassa, 50 artiklan 11 kohdassa, 52 artiklan 9 kohdassa, 57 artiklan 3 kohdassa, 58 artiklan 5 kohdassa, 59 artiklan 3 kohdassa, 64 artiklan 5 kohdassa, 67 artiklan 1 ja 2 kohdassa sekä 73 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen tämän seitsemän vuoden kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 2 artiklassa, 4 artiklan 3 kohdassa, 6 artiklan 3 kohdassa, 7 artiklan 3 kohdassa, 8 artiklan 3 kohdassa, 9 artiklan 5 kohdassa, 20 artiklan 6 kohdassa, 35 artiklassa, 36 artiklan 4 kohdassa, 39 artiklan 3 kohdassa, 43 artiklan 12 kohdassa, 44 artiklan 5 kohdassa, 45 artiklan 5 ja 6 kohdassa, 46 artiklan 9 kohdassa, 50 artiklan 11 kohdassa, 52 artiklan 9 kohdassa, 57 artiklan 3 kohdassa, 58 artiklan 5 kohdassa, 59 artiklan 3 kohdassa, 64 artiklan 5 kohdassa, 67 artiklan 1 ja 2 kohdassa sekä 73 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyteen.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevien 2 artiklan, 4 artiklan 3 kohdan, 6 artiklan 3 kohdan, 7 artiklan 3 kohdan, 8 artiklan 3 kohdan, 9 artiklan 5 kohdan, 20 artiklan 6 kohdan, 35 artiklan, 36 artiklan 6 kohdan, 39 artiklan 3 kohdan, 43 artiklan 12 kohdan, 44 artiklan 5 kohdan, 45 artiklan 5 ja 6 kohdan, 46 artiklan 9 kohdan, 50 artiklan 11 kohdan, 52 artiklan 9 kohdan, 57 artiklan 3 kohdan, 58 artiklan 5 kohdan, 59 artiklan 3 kohdan, 64 artiklan 5 kohdan, 67 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 73 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

71 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa suorien tukien komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.

▼B

2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

Jos komitea ei anna 24 artiklan 11 kohdassa, 31 artiklan 2 kohdassa ja 67 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen säädösten osalta lausuntoa, komissio ei hyväksy ehdotusta täytäntöönpanosäädökseksi, ja tuolloin sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklan 4 kohdan kolmatta alakohtaa.

3. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 8 artiklaa yhdessä sen 5 artiklan kanssa.

3 LUKU

Siirtymä- ja loppusäännökset

72 artikla

Kumoamiset

1. Kumotaan asetus (EY) N:o 637/2008 1 päivästä tammikuuta 2014.

Sitä sovelletaan kuitenkin 31 päivään joulukuuta 2017 asti sellaisiin jäsenvaltioihin, jotka ovat käyttäneet kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa säädettyä vaihtoehtoa.

2. Kumotaan asetus (EY) N:o 73/2009.

▼M1

Niitä sovelletaan kuitenkin edelleen tukihakemuksiin, jotka liittyvät ennen 1 päivää tammikuuta 2015 alkaviin maksatusvuosiin.

▼B

Rajoittamatta 3 kohdan soveltamista, viittauksia kumottuun asetukseen pidetään viittauksina tähän asetukseen tai asetukseen (EU) N:o 1306/2013 tämän asetuksen liitteessä XI olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

3. Tässä asetuksessa tehtyjä viittauksia asetuksiin (EY) N:o 73/2009 ja (EY) N:o 1782/2003 pidetään viittauksina kyseisiin asetuksiin sellaisina kuin ne olivat voimassa ennen niiden kumoamista.

73 artikla

Siirtymäsäännökset

Jotta varmistettaisiin joustava siirtyminen asetuksessa (EY) N:o 73/2009 säädetyistä järjestelyistä tässä asetuksessa säädettyihin järjestelyihin, siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 70 artiklan mukaisesti tarvittavista toimenpiteistä viljelijöiden saavutettujen oikeuksien ja oikeutettujen odotusten suojaamiseksi.

74 artikla

Voimaantulo ja soveltaminen

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

▼B

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2015.

Asetuksen 8 artiklaa, 9 artiklan 6 kohtaa, 11 artiklan 6 kohtaa, 14 ja 16 artiklaa, 21 artiklan 2 ja 3 kohtaa, 22 artiklan 2 kohtaa, 23 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa, 23 artiklan 6 kohtaa, 24 artiklan 10 kohtaa, 29 artiklaa, 36 artiklan 1 kohdan ensimmäistä alakohtaa, 41 artiklan 1 kohtaa, 42 artiklan 1 kohtaa,43 artiklan 2 ja 13 kohtaa, 45 artiklan 2 kohdan neljättä alakohtaa, 46 artiklan 2 ja 8 kohtaa, 49 artiklan 1 kohtaa, 51 artiklan 1 kohtaa, 53 ja 54 artiklaa, 66 artiklan 1 kohtaa sekä 67 ja 70 artiklaa ja 72 artiklan 1 kohtaa sovelletaan kuitenkin tämän asetuksen voimaantulopäivästä.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

▼B

LIITE I

Tukijärjestelmien luettelo

Ala	Oikeusperusta	Huomautuksia
Perustukijärjestelmä	Tämän asetuksen III osaston 1 luvun 1–3 ja 5 jakso	Tuotannosta irrotettu tuki
Yhtenäisen pinta-alatuen järjestelmä	Tämän asetuksen 36 artikla	Tuotannosta irrotettu tuki
Uudelleenjakotuki	Tämän asetuksen III osaston 2 luku	Tuotannosta irrotettu tuki
Tuki ilmaston ja ympäristön kannalta suotuisille maatalouskäytännöille	Tämän asetuksen III osaston 3 luku	Tuotannosta irrotettu tuki
Luonnonhaitta-alueiden tuki	Tämän asetuksen III osaston 4 luku	Tuotannosta irrotettu tuki
Nuorten viljelijöiden tuki	Tämän asetuksen III osaston 5 luku	Tuotannosta irrotettu tuki
Vapaaehtoinen tuotantosidonnainen tuki	Tämän asetuksen IV osaston 1 luku	
Puuvillan lajikohtainen tuki	Tämän asetuksen IV osaston 2 luku	Pinta-alatuki
Pienviljelijöiden tuki	Tämän asetuksen V osasto	Tuotannosta irrotettu tuki
Posei	Asetuksen (EU) N:o 228/2013 IV luku	Suora tuki, joka liittyy ohjelmissa vahvistettuihin toimenpiteisiin
Egeanmeren saaret	Asetuksen (EU) N:o 229/2013 IV luku	Suora tuki, joka liittyy ohjelmissa vahvistettuihin toimenpiteisiin

▼M6

LIITE II

Asetuksen 6 artiklassa tarkoitetut kansalliset enimmäismäärät

(tuhatta euroa)

Kalenterivuosi	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Belgia	523 658	509 773	502 095	488 964	481 857	505 266
Bulgaria	721 251	792 449	793 226	794 759	796 292	796 292
Tšekki	844 854	844 041	843 200	861 708	861 698	872 809
Tanska	870 751	852 682	834 791	826 774	818 757	880 384
Saksa	4 912 772	4 880 476	4 848 079	4 820 322	4 792 567	5 018 395
Viro	114 378	114 562	123 704	133 935	143 966	169 366
Irlanti	1 215 003	1 213 470	1 211 899	1 211 482	1 211 066	1 211 066
Kreikka	1 921 966	1 899 160	1 876 329	1 855 473	1 834 618	1 931 177
Espanja	4 842 658	4 851 682	4 866 665	4 880 049	4 893 433	4 893 433
Ranska	7 302 140	7 270 670	7 239 017	7 214 279	7 189 541	7 437 200
Kroatia (*)	183 735	202 865	241 125	279 385	317 645	306 080
Italia	3 902 039	3 850 805	3 799 540	3 751 937	3 704 337	3 704 337
Kypros	50 784	50 225	49 666	49 155	48 643	48 643
Latvia	181 044	205 764	230 431	255 292	280 154	302 754
Liettua	417 890	442 510	467 070	492 049	517 028	517 028
Luxemburg	33 604	33 546	33 487	33 460	33 432	33 432
Unkari	1 345 746	1 344 461	1 343 134	1 343 010	1 342 867	1 269 158
Malta	5 241	5 241	5 242	5 243	5 244	4 690
Alankomaat	749 315	736 840	724 362	712 616	700 870	732 370
Itävalta	693 065	692 421	691 754	691 746	691 738	691 738
Puola	3 378 604	3 395 300	3 411 854	3 431 236	3 450 512	3 061 518
Portugali	565 816	573 954	582 057	590 706	599 355	599 355
Romania	1 599 993	1 772 469	1 801 335	1 872 821	1 903 195	1 903 195
Slovenia	137 987	136 997	136 003	135 141	134 278	134 278
Slovakia	438 299	441 478	444 636	448 155	451 659	394 385
Suomi	523 333	523 422	523 493	524 062	524 631	524 631
Ruotsi	696 890	697 295	697 678	698 723	699 768	699 768
Yhdistynyt kuningas-kunta	3 173 324	3 179 880	3 186 319	3 195 781	3 205 243	3 591 683

(*) Kansallinen enimmäismäärä Kroatiassa on 344 340 000 euroa kalenterivuonna 2021 ja 382 600 000 euroa kalenterivuonna 2022.

▼M6

LIITE III

Asetuksen 7 artiklassa tarkoitetut nettoenimmäismäärät

(miljoonaa euroa)

Kalenterivuosi	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Belgia	523,7	509,8	502,1	489,0	481,9	505,3
Bulgaria	720,9	788,8	789,6	791,0	792,5	798,9
Tšekki	840,1	839,3	838,5	856,7	856,7	872,8
Tanska	870,2	852,2	834,3	826,3	818,3	880,4
Saksa	4 912,8	4 880,5	4 848,1	4 820,3	4 792,6	5 018,4
Viro	114,4	114,5	123,7	133,9	143,9	169,4
Irlanti	1 214,8	1 213,3	1 211,8	1 211,4	1 211,0	1 211,1
Kreikka	2 109,8	2 087,0	2 064,1	2 043,3	2 022,4	2 119,0
Espanja	4 902,3	4 911,3	4 926,3	4 939,7	4 953,1	4 954,4
Ranska	7 302,1	7 270,7	7 239,0	7 214,3	7 189,5	7 437,2
Kroatia (*)	183,7	202,9	241,1	279,4	317,6	306,1
Italia	3 897,1	3 847,3	3 797,2	3 750,0	3 702,4	3 704,3
Kypros	50,8	50,2	49,7	49,1	48,6	48,6
Latvia	181,0	205,7	230,3	255,0	279,8	302,8
Liettua	417,9	442,5	467,1	492,0	517,0	517,0
Luxemburg	33,6	33,5	33,5	33,5	33,4	33,4
Unkari	1 276,7	1 275,5	1 274,1	1 274,0	1 273,9	1 269,2
Malta	5,2	5,2	5,2	5,2	5,2	4,7
Alankomaat	749,2	736,8	724,3	712,5	700,8	732,4
Itävalta	693,1	692,4	691,8	691,7	691,7	691,7
Puola	3 359,2	3 375,7	3 392,0	3 411,2	3 430,2	3 061,5
Portugali	565,9	574,0	582,1	590,8	599,4	599,5
Romania	1 600,0	1 772,5	1 801,3	1 872,8	1 903,2	1 903,2
Slovenia	138,0	137,0	136,0	135,1	134,3	134,3
Slovakia	435,5	438,6	441,8	445,2	448,7	394,4
Suomi	523,3	523,4	523,5	524,1	524,6	524,6
Ruotsi	696,8	697,2	697,6	698,7	699,7	699,8
▼M7						
Yhdistynyt kuningaskunta	3 170,7	3 177,3	3 183,6	3 192,2	3 201,4	3 591,7

▼M6

(*) Nettoenimmäismäärä Kroatiassa on 344 340 000 euroa kalenterivuonna 2021 ja 382 600 000 euroa kalenterivuonna 2022.

▼B

LIITE IV

Kynnysten mukautusten rajat, 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu

Jäsenvaltio	Euromääräinen yläraja (10 artiklan 1 kohdan a alakohta)	Hehtaarimääräinen yläraja (10 artiklan 1 kohdan b alakohta)
Belgia	400	2
Bulgaria	200	0,5
Tšekki	200	5
Tanska	300	5
Saksa	300	4
Viro	100	3
Irlanti	200	3
Kreikka	400	0,4
Espanja	300	2
Ranska	300	4
Kroatia	100	1
Italia	400	0,5
Kypros	300	0,3
Latvia	100	1
Liettua	100	1
Luxemburg	300	4
Unkari	200	0,3
Malta	500	0,1
Alankomaat	500	2
Itävalta	200	2
Puola	200	0,5
Portugali	200	0,3
Romania	200	0,3
Slovenia	300	0,3
Slovakia	200	2
Suomi	200	3
Ruotsi	200	4
Yhdistynyt kuningaskunta	200	5

▼B

LIITE V

10, 16 ja 18 artiklassa tarkoitetut Bulgariaan ja Romaniaan sovellettavat rahoitussäännökset

A. Määrät 10 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi ja 16 artiklassa tarkoitettujen tukien kansallisten enimmäismäärien laskentaa varten vuonna 2015:

Bulgaria: 790 909 000 euroa

Romania: 1 783 426 000 euroa

B. 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu perustukijärjestelmää täydentävien kansallisten suorien tukien kokonaismäärä vuonna 2015:

Bulgaria: 69 657 000 euroa

Romania: 153 536 000 euroa

C. 18 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu puuvillan lajikohtaista tukea täydentävien kansallisten suorien tukien kokonaismäärä vuonna 2015:

Bulgaria: 258 952 euroa

▼**M6**

LIITE VI

10 ja 19 artiklassa tarkoitetut Kroatiaan sovellettavat rahoitussäännökset

A. Määrä 10 artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamista varten:

382 600 000 euroa

B. 19 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen täydentävien kansallisten suorien tukien kokonaismäärät:

(tuhatta euroa)

2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
248 690	229 560	191 300	153 040	114 780	76 520	38 260

▼B

LIITE VII

Liitteessä II vahvistettuihin määriin 20 artiklan 2 kohdan mukaisesti lisättävä enimmäismäärä

(tuhatta euroa)

2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
3 360	3 840	4 800	5 760	6 720	7 680	8 640	9 600

▼B

LIITE VIII

41 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu maatilan keskimääräinen koko

Jäsenvaltio	Maatilan keskimääräinen koko (hehtaaria)
Belgia	29
Bulgaria	6
Tšekki	89
Tanska	60
Saksa	46
Viro	39
Irlanti	32
Kreikka	5
Espanja	24
Ranska	52
Kroatia	5,9
Italia	8
Kypros	4
Latvia	16
Liettua	12
Luxemburg	57
Unkari	7
Malta	1
Alankomaat	25
Itävalta	19
Puola	6
Portugali	13
Romania	3
Slovenia	6
Slovakia	28
Suomi	34
Ruotsi	43
Yhdistynyt kuningaskunta	54

▼B

LIITE IX

Luettelo 43 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuista vastaavista käytännöistä

I Viljelyn monipuolistamista vastaavat käytännöt:

1) Viljelyn monipuolistaminen

Vaatimus: vähintään kolme viljelykasvia, enintään 75 prosenttia päätiljelykasvin osalta, ja yksi tai useampi seuraavista:

— vähintään neljä viljelykasvia,

— alhaisempia enimmäisrajoja sovelletaan,

▼C2

— soveltuvampi viljelykasvien valinta, kuten esimerkiksi, palkokasvit, valkuaiskasvit, viljelykasvit, jotka eivät vaadi kastelua tai kasvinsuojeluainekäsittelyjä, jos tarkoituksenmukaista

▼B

— vanhojen/perinteisten/uhanalaisten viljelykasvityyppien alueelliset lajikkeita on mukana (vähintään 5 prosentin osuudella viljelykierrossa olevaa alaa)

2) Viljelykierto

Vaatimus: vähintään kolme viljelykasvia, enintään 75 prosenttia päätiljelykasvin osalta, ja yksi tai useampi seuraavista:

— noudatetaan viljelykasvien ja/tai kesannoinnin ympäristöystävällisempää monivuotista sarjaa,

— vähintään neljä viljelykasvia

▼C2

3) Talviaikainen kasvipeite ([1])

4) Kerääjäkasvit ([1])

▼B

II Pysyvän nurmen säilyttämistä vastaavat käytännöt:

1) Niittyjen tai laidunten hoito

Vaatimus: pysyvän nurmen säilyttäminen ja yksi tai useampi seuraavista:

— Leikkaamista koskeva järjestely tai asianmukainen niitto (päivämäärät, menetelmät, rajoitukset),

— Maisemapiirteiden säilyttäminen pysyvällä nurmella ja pensaikkojen torjunta,

— Määritetyt nurmikasvilajikkeet ja/tai uudistamista koskeva kylvöjärjestely nurmen tyypistä riippuen (luonnonarvoltaan merkittävän nurmen hävittämiskielto),

— Rehukasvien tai heinän kuljetus,

— Jyrkkien rinteiden asianmukainen hoito,

— Lannoitusjärjestelmä,

▼C2

— Kasvinsuojeluaineita koskevat rajoitukset.

([1]) Käytännöt, joihin sovelletaan 43 artiklan 12 kohdan c alakohdassa tarkoitettua laskentaa.

▼B

2) Laajaperäiset laiduntamisjärjestelmät

Vaatimus: pysyvän nurmen säilyttäminen ja yksi tai useampi seuraavista:

— Laajaperäinen laiduntaminen (ajoitus, eläinten enimmäistiheys),

— Paimentaminen tai vuoristolaiduntaminen,

— Paikallisten tai perinteisten rotujen käyttäminen pysyvän nurmen laiduntamiseen.

III Ekologista alaa vastaavat käytännöt:

Vaatimus: sovelletaan mitä tahansa seuraavista käytännöistä vähintään 46 artiklan 1 kohdan mukaisesti vahvistetulla osuudella peltoalasta:

1) Ekologinen kesanto

▼C2

2) "Suojavyöhykkeiden" luominen luonnonarvoltaan merkittäville alueille, Natura 2000 alueille tai muille biologisen monimuotoisuuden suojelualueille, myös pensasaitarivien ja vesistöjen varrelle

3) Viljelemättömien suojakaistojen ja piennarten hoito (leikkaamista koskeva järjestely, paikalliset/määritetyt nurmikasvilajikkeet ja/tai kylvöjärjestely, uudelleenkylvö alueellisilla lajikkeilla, kasvinsuojeluaineiden käyttökielto sekä lannan ja/tai kivennäislannoitteiden käyttökielto, kastelukielto ja maaperän sulkemisen kielto

▼B

4) Peltojen reunojen, peltokaistojen ja palstojen hoito luonnonvaraisten tai määrättyjen eläinten kannalta (ruohokasveja kasvavat peltojen reunat, pesien suojelu, luonnonkukkakaistaleet, paikalliset siemenseokset, korjaamatta jätettävät viljelykasvit)

▼C2

5) Maisemapiirteiden (puut, pensasaitarivit, rantojen puukasvusto, kivimuurit (terassiviljelmät), ojat, lammikot) hoito (leikkaaminen, karsiminen, päivämäärät, menetelmät, ennallistaminen)

▼B

6) Viljelyalueilla olevien soiden tai kosteikkojen pitäminen nurmena (käyttämättä lannoitteita ja kasvinsuojeluaineita)

7) Ilman lannoitteiden (kivennäislannoitteet ja lanta) ja/tai kasvinsuojeluaineiden käyttöä harjoitettava tuotanto peltoalalla, jota ei kastella, jolle ei kylvetä samaa viljelykasvia kahtena perättäisenä vuonna ja joka sijaitsee tietyssä paikassa (*)

8) Peltoalan muuntaminen laajaperäisesti käytetyksi pysyväksi nurmeksi

▼M2

▼C1

LIITE X

Asetuksen 46 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut muunto- ja painokertoimet [1]

Piirteet	Muuntokerroin (m/puu m^2:ä kohden)	Painokerroin	Ekologinen ala (jos molempia kertoimia sovelletaan)
Kesantoala (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	1	1 m^2
Terassiviljelmät (1 m:ä kohden)	2	1	2 m^2
Maisemapiirteet:			
Pensasaidat tai puustoiset kaistat (1 m:ä kohden)	5	2	10 m^2
Yksinään oleva puu (puuta kohden)	20	1,5	30 m^2
Rivissä olevat puut (1 m:ä kohden)	5	2	10 m^2
Ryhmässä olevat puut/metsäsaarekkeet (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	1,5	1,5 m^2
Pellonpientareet (1 m:ä kohden)	6	1,5	9 m^2
Lammikot (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	1,5	1,5 m^2
Ojat (1 m:ä kohden)	3	2	6 m^2
Perinteiset kiviaidat (1 m:ä kohden)	1	1	1 m^2
Muut piirteet, joita ei ole lueteltu edellä mutta jotka on suojeltu maan hyvää maatalous- ja ympäristökuntoa koskevan toimenpidevaatimuksen 7, lakisääteisen hoitovaatimuksen 2 tai lakisääteisen hoitovaatimuksen 3 nojalla (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	1	1 m^2
Suojakaistat (1 m:ä kohden)	6	1,5	9 m^2
Peltometsätalouden hehtaarit (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	1	1 m^2
Tukikelpoisten hehtaarien kaistaleet metsien reunassa (1 m:ä kohden)			
Tuotantoa ei harjoiteta	6	1,5	9 m^2
Tuotantoa harjoitetaan	6	0,3	1,8 m^2
Lyhytkiertoisen energiapuun alat (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	0,3	0,3 m^2
32 artiklan 2 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitetut metsitetyt alat (m^2:ä kohden)	ei sovelleta	1	1 m^2
Alat, joilla on kerääjäkasveja tai kasvipeitettä (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	0,3	0,3 m^2
Alat, joilla on typpeä sitovia kasveja (1 m^2:ä kohden)	ei sovelleta	0,3	0,3 m^2

[1] Tämän asetuksen 46 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun tilan ekologisen alan määrittämiseksi muunto- ja painokertoimia sovelletaan myös niihin piirteisiin, jotka sisältyvät liitteessä IX olevassa III jaksossa lueteltuihin vastaaviin käytäntöihin ja jotka ovat samat kuin tässä liitteessä luetellut piirteet, sellaisina kuin ne ovat määriteltyinä yhteisen maatalouspolitiikan tukijärjestelmissä viljelijöille myönnettäviä suoria tukia koskevista säännöistä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1307/2013 täydentämisestä ja mainitun asetuksen liitteen X muuttamisesta 11 päivänä maaliskuuta 2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 639/2014 (EUVL L 181, 20.6.2014, s. 1) 45 artiklassa.

▼B

LIITE XI

Vastaavuustaulukko

72 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu

Asetus (EY) N:o 73/2009	Tämä asetus	Asetus (EU) N:o 1306/2013
1 artikla	1 artikla	—
2 artikla	4 artikla	—
3 artikla	5 artikla	—
4 artiklan 1 kohta	—	91 artikla
4 artiklan 2 kohta	—	95 artikla
5 artikla	—	93 artikla
6 artiklan 1 kohta	—	94 artikla
6 artiklan 2 kohta	—	—
7 artikla	—	—
8 artikla	7 artikla	—
9 artikla	—	—
10 artikla	—	—
10 a artikla	—	—
10 b artikla	—	—
10 c artikla	—	—
10 d artikla	—	—
11 artikla	8 artikla	26 artiklan 1 ja 2 kohta
11 artiklan 3 kohta	8 artiklan 2 kohta	—
11 a artikla	8 artiklan 3 kohta	—
12 artiklan 1 ja 2 kohta	—	12 artikla
12 artiklan 3 kohta	—	14 artikla
12 artiklan 4 kohta	—	—
13 artikla	—	13 artiklan 2 kohta
14 artikla	—	67 artikla
15 artikla	—	68 artiklan 1 ja 2 kohta
16 artikla	—	69 artikla
17 artikla	—	70 artikla
18 artikla	—	71 artikla
19 artikla	—	72 artikla

▼B

Asetus (EY) N:o 73/2009	Tämä asetus	Asetus (EU) N:o 1306/2013
20 artikla	—	74 artiklan 1–3 kohta
21 artikla	—	74 artiklan 4 kohta
22 artikla	—	96 artikla
23 artikla	—	97 artikla
24 artikla	—	99 artikla
25 artikla	—	100 artikla
26 artikla	—	61 artikla
27 artiklan 1 kohta	—	102 artiklan 3 kohta
27 artiklan 2 kohta	—	47 artikla
27 artiklan 3 kohta	—	68 artiklan 3 kohta
28 artiklan 1 kohta	10 artikla	—
28 artiklan 2 kohta	9 artiklan 3 kohta	—
28 artiklan 3 kohta	31 artiklan 1 kohdan a alakohdan i ja ii alakohta	—
29 artikla	—	75 artikla
30 artikla	—	60 artikla
31 artikla	—	2 artiklan 2 kohta
32 artikla	15 artikla	—
33 artikla	—	—
34 artiklan 2 kohta	32 artiklan 2 ja 4 kohta	—
35 artikla	33 artikla	—
36 artikla	—	—
37 artikla	12 artikla	—
38 artikla	—	—
39 artiklan 1 kohta	32 artiklan 6 kohta	—
39 artiklan 2 kohta	35 artiklan 3 kohta	—
40 artiklan 1 kohta	6 artiklan 1 kohta	—
41 artiklan 1 kohta	30 artiklan 1 kohta	—
41 artiklan 2 kohta	30 artiklan 3 ja 6 kohta	—
41 artiklan 3 kohta	30 artiklan 3 kohta ja 7 kohdan a alakohta	—
41 artiklan 4 kohta	—	—
41 artiklan 5 kohta	30 artiklan 10 kohta	—
41 artiklan 6 kohta	—	—
42 artikla	31 artiklan 1 kohdan b alakohta	—
43 artiklan 1 kohta	34 artiklan 1–3 kohta	—

▼B

Asetus (EY) N:o 73/2009	Tämä asetus	Asetus (EU) N:o 1306/2013
43 artiklan 2 kohta	—	
43 artiklan 3 kohta	34 artiklan 4 kohta	—
44 artikla	—	—
45 artikla	—	—
46 artikla	—	—
47 artikla	—	—
48 artikla	—	—
49 artikla	—	—
50 artikla	—	—
51 artikla	—	—
52 artikla	—	—
53 artikla	—	—
54 artikla	—	—
55 artikla	—	—
56 artikla	—	—
57 artikla	—	—
57 a artikla	20 artikla ja liite VII	—
58 artikla	—	—
59 artikla	—	—
60 artikla	—	—
61 artikla	—	—
62 artikla	—	—
63 artikla	—	—
64 artikla	—	—
65 artikla	—	—
66 artikla	—	—
67 artikla	—	—
68 artikla	—	—
69 artikla	—	—
70 artikla	—	—
71 artikla	—	—
72 artikla	—	—
73 artikla	—	—
74 artikla	—	—

▼B

Asetus (EY) N:o 73/2009	Tämä asetus	Asetus (EU) N:o 1306/2013
75 artikla	—	—
76 artikla	—	—
77 artikla	—	—
78 artikla	—	—
79 artikla	—	—
80 artikla	—	—
81 artikla	—	—
82 artikla	—	—
83 artikla	—	—
84 artikla	—	—
85 artikla	—	—
86 artikla	—	—
87 artikla	—	—
88 artikla	56 artikla	—
89 artikla	57 artikla	—
90 artikla	58 artikla	—
91 artikla	59 artikla	—
92 artikla	60 artikla	—
93 artikla	—	—
94 artikla	—	—
95 artikla	—	—
96 artikla	—	—
97 artikla	—	—
98 artikla	—	—
99 artikla	—	—
100 artikla	—	—
101 artikla	—	—
102 artikla	—	—
103 artikla	—	—
104 artikla	—	—
105 artikla	—	—
106 artikla	—	—
107 artikla	—	—
108 artikla	—	—

▼B

Asetus (EY) N:o 73/2009	Tämä asetus	Asetus (EU) N:o 1306/2013
109 artikla	—	—
110 artikla	—	—
111 artikla	—	—
112 artikla	—	—
113 artikla	—	—
114 artikla	—	—
115 artikla	—	—
116 artikla	—	—
117 artikla	—	—
118 artikla	—	—
119 artikla	—	—
120 artikla	—	—
121 artikla	16 ja 17 artikla	—
121 a artikla	—	98 artikla, toinen alakohta
122 artikla	—	—
123 artikla	—	—
124 artiklan 1–5, 7 ja 8 kohta	—	—
124 artiklan 6 kohta	—	98 artikla, ensimmäinen alakohta
125 artikla	—	—
126 artikla	—	—
127 artikla	—	—
128 artikla	—	—
129 artikla	—	—
130 artikla	—	—
131 artikla	—	—
132 artikla	18 ja 19 artikla	—
133 artikla	—	—
133 a artikla	37 artikla	—
134 artikla (poistettu)	—	—
135 artikla (poistettu)	—	—
136 artikla	—	—
137 artikla	—	—
138 artikla	3 artikla	—
139 artikla	13 artikla	—
140 artikla	67 artikla	—

▼B

Asetus (EY) N:o 73/2009	Tämä asetus	Asetus (EU) N:o 1306/2013
141 artikla	71 artikla	—
142 artiklan a–q ja s kohta	70 artikla	—
142 artiklan r kohta	69 artikla	—
143 artikla	—	—
144 artikla	—	—
145 artikla	—	—
146 artikla	72 artikla	—
146 a artikla	—	—
147 artikla	73 artikla	—
148 artikla	—	—
149 artikla	74 artikla	—
Liite I	Liite I	—
Liite II	—	Liite II
Liite III	—	Liite II
Liite IV	Liite III	—
Liite V	—	—
Liite VI	—	—
Liite VII	Liite IV	—
Liite VIII	Liite II	—
Liite IX	—	—
Liite X	—	—
Liite XI	—	—
Liite XII	—	—
Liite XIII	—	—
Liite XIV	—	—
Liite XV	—	—
Liite XVI	—	—
Liite XVII	—	—
Liite XVII a	—	—